श्री भक्तविजय - अध्याय ५५

श्री संत सद्‌गुरू गणेशनाथ महाराज चरित्र

जय जय अचळा अव्यया अविनाशा ॥ अनामा अरूपा परमपुरुषा ॥ ब्रह्मांडनायका जगन्निवासा ॥ स्वानंदाधीशा श्रीहरि ॥१॥ निजभक्त करिती तुझें स्मरण ॥ तुजलागीं त्यांचें निदिध्यासन ॥ जैसे चातक आणि मेघ जाण ॥ मित्रपणें नांदती ॥२॥ कीं बाळ मातेची करी खंती ॥ तिजलागीं लोभ तैशाच रीती ॥ तेविं प्रेमळ भक्तांची जैसी वृत्ति ॥ होसी रुक्मिणीपति त्यांसारिखा ॥३॥ कीं पौर्णिमेचा चंद्रप्रकाश घन ॥ मनीं उल्लासे सागर देखोन ॥ तेविं निजभक्तांची कीर्ति ऐकोन ॥ तूं जगज्जीवन संतोषसी ॥४॥ भक्तिं वर्णिली तुझी स्तुति ॥ तुजही आवडे त्यांची कीर्ति ॥ म्हणोनि चरित्रें मजहातीं ॥ भक्तविजय ग्रंथीं लिहविलीं ॥५॥ मागील अध्यायाचे अंतीं निश्चित ॥ बोधराजें अविंधास दाविली प्रचीत ॥ मग टाकूनियां धनसंपत ॥ हरिभजनीं प्रीत लाविली ॥६॥ आतां सज्ञान विवेकी अति विरक्त ॥ सद्‌गुरुउपासक गणेशनाथ ॥ त्याचें चरित्र अति अद्‌भुत ॥ ऐका निजभक्त भाविक हो ॥७॥ बालेघांटप्रांतीं जाण ॥ सारसी उज्जनीं नगरें दोन ॥ तेथें जयाचें अधिष्ठान ॥ सप्रेम कीर्तन करीतसे ॥८॥ सैली मुद्रा कानीं असती ॥ वस्त्र कौपीन नेसे प्रीतीं ॥ याविरहित कांहीं उपाधि निश्चिती ॥ नावडे चित्तीं तयाचें ॥९॥ दिवसा राहून अरण्यांत ॥ एकांतीं श्रीहरीचें भजन करित ॥ रात्रीं नगरांत प्रेमभरित ॥ गुणानुवाद वर्णीतसे ॥१०॥ नावडे कवणाचा सन्मान ॥ लौकिक पूजा दांभिक भजन ॥ नावडे वस्त्र संपत्ति धन ॥ मिष्टान्नभोजन नावडे ॥११॥ तंव शिवाजी पंढरीसी ॥ यात्रेस आला एके दिवसीं ॥ ऐकूनि गणेशनाथाचे कीर्तिसी ॥ आला भेटीसी नृपवर ॥१२॥ करूनियां साष्टांग नमन ॥ श्रवण करीत बैसला कीर्तन ॥ गणेशनाथाचें विशाल ज्ञान ॥ कवित्व बोलणें प्रासादिक ॥१३॥ नानापरेंचे दृष्टांत देऊन ॥ अभंग रची जैसे बाण ॥ तेणें श्रोतयांचे श्रवण ॥ सुख पावती अपार ॥१४॥ तंव शयन करावया आपणातें ॥ पलंग करविला नृपनाथें ॥ म्हणे प्रथम दिवसीं गणेशनाथ ॥ निजवावा निश्चित यावरी ॥१५॥ मग कर जोडोनि म्हणे स्वामी ॥ एक रात्र क्रमावी आमुचे आश्रमीं ॥ तल्पक करविला नूतन आम्हीं ॥ म्हणोनि चरणीं लागला ॥१६॥ पाहूनि नृपवराचा आदर ॥ नाथासी संकट पडिलें थोर ॥ जैसा कां हरिणीसी नेऊं म्हणतां व्याघ्र ॥ भयें अंतर कांपे तिचें ॥१७॥ संकट जाणोनि ते वेळ ॥ अवश्य म्हणे वैराग्यशीळ ॥ मग खडे वेंचोनि एक ओंजळ ॥ पदरीं बांधिले तेधवां ॥१८॥ देखोनि नृपवर पुसे तया ॥ कंकर वेंचोनि घेतले कासया ॥ येरू उत्तर देत तया ॥ गणती घ्यावया नामांची ॥१९॥ शिबिकेंत बैसवोन ते आसरीं ॥ राजा घेऊन गेला बिढारीं ॥ सुमनशेज रचोनि वरी ॥ गणेशनाथासी निजविलें ॥२०॥ त्रयोदशगुणी करून विडे ॥ तबकीं ठेविले तया पुढें ॥ समया लावूनि अतिनिवाडें ॥ टाकिले पडदे चहूंकडे ॥२१॥ नानापरींचे परिमळ निश्चिती ॥ उपचार विलासभोग संपत्ति ॥ ठेवूनियां तेथें नृपति ॥ बाहेर आला सत्वर ॥२२॥ तों स्पर्शविषय देखोनि नेत्रीं ॥ अनुताप वाटला सकळ गात्रीं ॥ जैसा कां द्विज अग्निहोत्रीं ॥ यवनमंदिरीं कोंडिला ॥२३॥ कीं व्याघ्र

जितचि धरूनि गाय ॥ आपुले जाळींत घेऊनि जाय ॥ ते जैसी लवकर निघों पाहे धरूनि भय मानसीं ॥२४॥ नातरी काननींहूनि आणिलें हरिण ॥ राजमंदिरीं बांधिलें जाण ॥ मग तें मानसीं इच्छीत पूर्ण ॥ जाईन सुटोन कधीं मी ॥२५॥ कीं घृतांत जिवंत धरोनि मासा ॥ घालितां तळमळ करी जैसा ॥ राजाचा भोगउपचार तैसा गणेशनाथासी वाटला ॥२६॥ कीं नूतन रावा पिंजऱ्यांत घातला ॥ मग चारा पाणी न रुचे त्याला ॥ तेवीं तल्पकावरी विरक्त भला ॥ कंटाळला ते रीतीं ॥२७॥ सांगातें घेतले होते कंकर ॥ ते पसरूनि टाकिले पलंगावर ॥ त्याजवरी निजले घटिका चार ॥ तंव उदयासी दिनकरे पातला ॥२८॥ राया दर्शनासी आला झडकरी ॥ तों खडे आंथरले पलंगावरी ॥ विस्मित होऊनि निजअंतरीं ॥ नमस्कार करी साष्टांग ॥२९॥ नाथासी पुसे जोडोनि कर ॥ तंव ते देंती प्रत्युत्तर ॥ शयन करितां पलंगावर ॥ निद्रा अघोर लागेल कीं ॥३०॥ तुझा हेत व्हावया पूर्ण ॥ खडे पसरूनि केलें शयन ॥ जरी सुख दिधलें जीवाकारण ॥ तरी पुढें दुःख भोगणें तितुकेंचि ॥३१॥ जैसी खरूज खाजवितां पाहीं ॥ परम सुख वाटे ते समयीं ॥ मग खाज निघोनि गेल्या देहीं ॥ सौख्य कांहीं पडेना ॥३२॥ नातरी भोजन करितां गोड वाटे ॥ परी वमन करितां जीव कष्टे ॥ तेवें शयनसुख आधीं गोमटें ॥ मग परिणामीं खोटें देहासी ॥३३॥ कां बचनाग आधीं मधुर लागत ॥ परी खाणार प्राणासी मुकत ॥ तेवीं विषय भोगितां भय सत्य ॥ जाण निश्चित नृपनाथा ॥३४॥ ऐसें ऐकतांचि वचन ॥ अनुताप जाहला रायाकारण ॥ म्हणे आजपासूनि मी पलंगीं शयन ॥ न करीं जाण सर्वथा ॥३५॥ निश्चय करूनि निजमानसीं ॥ तल्पक अर्पिला ब्राह्मणासी ॥ संतसंगाची महिमा ऐसी ॥ ब्रह्मादिकासी अगम्य ॥३६॥ गणेशनाथाची ऐसी स्थित ॥ तीन्ही अवस्था वैराग्यभरित ॥ वस्ती न करीचि ग्रामांत ॥ हिंडे अरण्यांत सर्वदा ॥३७॥ स्वदेशांत कीर्तन होतां जाण ॥ दर्शना येती भाविक जन ॥ नित्य अनुग्रह एकालागून ॥ स्वइच्छेनें देतसे ॥३८॥मस्तकीं हस्त पडतां जाण ॥ शिष्याचें उडे प्रपंचभान ॥ तो संसारधंदा टाकून रानोरान हिंडतसे ॥३९॥ तो खळ अथवा दुराचार ॥ निंदक अथवा सज्ञान नर ॥ परी नाथाचा शिरीं पडलिया कर ॥ अपार वैराग्य होय तया ॥४०॥ ऐसा एक संवत्सर जंव लोटे ॥ तंव शिष्य जाहले तीनशेंसाठ ॥ लंगोटबंद वैराग्य उद्भट ॥ आत्मज्ञान स्पष्ट पावले ॥४१॥ पुरीं पैठणीं लोक बोलती ॥ जे कां याचा उपदेश घेती ॥ त्यांची तत्काळ उडोनि प्रपंचभ्रांती ॥ मागें हिंडती सद्गुरूचे ॥४२॥ एक म्हणती चेटकी दारुण ॥ एक म्हणती घालितो मोहन ॥ एक म्हणती आत्मज्ञान ॥ ठसावलें संपूर्ण तयासी ॥४३॥ एक म्हणती हा स्वयें पांडुरंग ॥ एक म्हणती हें अत्यंत ढोंग ॥ एक म्हणती त्याचा संग ॥ करितां भवभंग होतसे ॥४४॥ एक म्हणती त्याचे दर्शना ॥ इतःपर जाऊं न द्यावें कोणा ॥ एक म्हणती होणार चुकेना ॥ प्राक्तनीं असेल जें काहीं ॥४५॥ एक म्हणती त्याची भेटीं ॥ घेऊन सांगों चार गोष्टी ॥ कीं बहुतांचें जीवांची करूनि साटी ॥ पडली तुटी संसारा ॥४६॥ ऐसें म्हणोनि एके दिवशीं ॥ आले नाथाचें दर्शनासी ॥ तों हे आम्रवृक्षाचे छायेसी ॥ बैसले होते ध्यानस्थ ॥४७॥ मानसपूजा झालिया त्वरित ॥ गणेशनाथ पाहे भोंवत ॥ कीं

शिष्य बोलावूनि येथ ॥ मस्तकीं हस्त ठेवावा ॥४८॥ तंव उभे ठाकूनि ते वेळ ॥ काय बोलती निंदक खळ ॥ तुम्हीं शिष्य करूनि भोळसाळ ॥ आपुल्या मागें लाविले ॥४९॥ बहुतांचे संसारा केली तुटी ॥ म्हणोनि लोक होताती कष्टी ॥ आतां आम्हीं सांगतों एक गोष्टी ॥ तरी त्याचि राहाटीं वर्तावें ॥५०॥ तुम्हीं संत आत्मज्ञानी ॥ दृष्टीसी सारिख्या चारी खाणी ॥ तरी झाडासी उपदेश आजपासोनि ॥ करीत जावा निजकृपें ॥५१॥ अवश्य म्हणोनि तये क्षणीं ॥ तत्काळ कौतुक दाखविलें नयनीं ॥ जें मृत्युलोकीं नानासाधनीं ॥ नये घडोनि सर्वथा ॥५२॥ चूतवृक्ष जुनाट होता तेथ ॥ त्यासी उपदेश देऊनि त्वरित ॥ मस्तकीं ठेवूनियां हस्त ॥ तारक मंत्र सांगितला ॥५३॥ ऐसें दृष्टीस देखोन ॥ काय बोलती ते विलक्षण ॥ मनुष्यांसी अनुग्रह सांगतां जाण ॥ जे प्रपंचभान टाकिती ॥५४॥ हा उपदेश ठसावला वृक्षासी ॥ हें कैसें अनुभवेल आम्हांसी ॥ तरी चमत्कार दाऊनियां निजकृपेसी ॥ संशय निरसीं सकळांचा ॥५५॥ तंव भाकरभाजी याजकारण ॥ नैवेद्यासी आणिली होती कवण ॥ गणेशनाथें ते उचलोन ॥ आपुले करीं घेतली ॥५६॥ उपदेश दीधला ज्या वृक्षाकारण ॥ तयासी काय बोलिला वचन ॥ हा देवाचा प्रसाद मुख पसरून ॥ प्रीतींकरोन भक्षीं कां ॥५७॥ ऐसें बोलतां सद्गुरुनाथ ॥ तंव अद्भुत कौतुक वर्तलें तेथ ॥ झाडाचें खोड अकस्मात ॥ उकललें सर्वांदेखतां ॥५८॥ त्यामाजी भाकर घालितां देख ॥ मिळोनि गेलें पहिल्याचसारिख ॥ देखोनि आश्चर्य करिती लोक ॥ तन्मय सकलिक झाले कीं ॥५९॥ गणेशनाथासी ते वेळ ॥ नमस्कार करिती विचक्षण खळ ॥ म्हणती तुजऐसा भक्त प्रेमळ ॥ सज्ञान निर्मळ नसेचि ॥६०॥ आम्हीं अहंकार धरूनि मना ॥ व्यर्थचि केली तुमची छळणा ॥ ऐशारीतीं बोलोनि वचना ॥ आपुल्या सदना ते गेले ॥६१॥ एके दिवसीं गणेशनाथ ॥ अरण्यामाजी कीर्तन करीत ॥ श्रवणासी आले सज्ञान पंडित ॥ आणि वैष्णवभक्त विवेकी ॥६२॥ वैदिक शास्त्रज्ञ आणि भाविक ॥ अठरा वर्णांचे मिळाले लोक ॥ कीर्तनप्रेमाचें निजसुख ॥ पहावयासी पातले ॥६३॥ टाळ विणे मृदंग वाजत ॥ नामघोषगजर होत ॥ नादें अंबर भरूनि तेथ ॥ कोंदोनि गेलें तेधवां ॥६४॥ तंव वरते करूनि हात ॥ पताका करवी गणेशनाथ ॥ हें देखोनि सज्ञान पंडित ॥ काय बोलत तें ऐका ॥६५॥ तूं तरी भराडी जातीचा हीन ॥ आम्हीं तों ब्राह्मण उंचवर्ण ॥ कीर्तनीं टाळ्या तुझे वचनेंकरून ॥ न पिटूं जाण सर्वथा ॥६६॥ यावरी गणेशनाथ उत्तर देत ॥ म्हणे ताडाचा वृक्ष उंच बहुत ॥ परी त्याची छाया उपयोगीं निश्चित ॥ नाहीं पडत कोणाचे ॥६७॥ तेवीं अठरा वर्णांमाजी निपुण ॥ विप्र तंव वरिष्ठ पूज्यमान ॥ परी कीर्तनाचे उपयोगीं जाण ॥ तुमचे कर न पडती ॥६८॥ तरी आतां स्वस्थ करूनि मन ॥ उगेंचि तुम्हीं करावें श्रवण ॥ टाळिया वाजवितील पाषाण ॥ तुमचे कृपेनें स्वामिया ॥६९॥ ऐसें बोलतां वैराग्यशीळ ॥ तो नवल वर्तलें देखती सकळ ॥ दगडगोटे होते माळ्यावर ॥ तो एकाएकीं उठिले पैं ॥७०॥ जैशा करताळिया वाजती देख ॥ तैसे लागती एकासी एक ॥ ऐसें देखोनियां कौतुक ॥ तटस्थ लोक पाहाती ॥७१॥ म्हणती हें कौतुक अभिनव ॥ दगडांसी कैसा आणिला जीव ॥ गणेशनाथाचा अनुपम भाव ॥ न कळे माव इंद्रादिकां ॥७२॥ मग

चित्तीं अनुताप धरून ॥ टाळ्या वाजविती सकळ ब्राह्मण ॥ गणेशनाथाचें समाधान ॥ जाहलें इतुकेन तेधवां ॥७३॥ तों माध्यान्हीं आला गभस्ती ॥ मग उजळिली मंगळारती ॥ खिरापत घेऊनि निश्चितीं ॥ सदनाप्रती लोक गेले ॥७४॥ आम्हीं अहंकार धरून व्यर्थ केलें त्याचें छळण ॥ ऐशापरी वचनें बोलून ॥ वाखाणिती गणेशनाथा ॥७५॥ गणेशनाथ प्रेमळ भक्त ॥ त्यासी वर देती पंढरीनाथ ॥ उज्जनी आणि सारशांत ॥ यात्रा भरत अद्यापि ॥७६॥ संत महंत वैष्णव प्रेमळ ॥ चमत्कार जागृत असे तें स्थळ ॥ निजभक्तांची कीर्ति चिरकाळ ॥ दीनदयाळ वाढवितो ॥७७॥

अभंगाची पुनरावृत्ती

श्री संत सद्गुरु गणेशनाथ महाराज यांच्या यापूर्वी प्रकाशित करण्यात आलेल्या अभंग गाथेतील अभंगाची पुनरावृत्ती खालील प्रमाणे

मूळ अभंग	अभंगाची पुनरावृत्ती
05	560
40	291
49	447
57	292
241	472
242	471
259	470
264	468
269	467
303	476
311	483
328	502
329	503
331	504
332	505
333	506
337	478
355	512
479	498
480	501

|| श्री संत सद्‌गुरू गणेशनाथ महाराज अभंग गाथा ||

अभंग : १

मनि पाहे जन जनि नको मन : या परी साधन साध्य करी ।१।
तिन्ही लोक पाहे आपल्या माझारी : दृढ बाह्यात्कारी नको ठेउ ।२।
संत साधुजन सद्‌गुरुचे ध्यान : अंतरी जीवन साठवावे ।३।
गणेशनाथ म्हणे ह्रदई पूर्णभाव : आपणासहीत देव अवघा एक ।४।

अभंग : २

संसारी हे आशा कशाचि नसावी : सायुज्यता पाहवी मोक्ष डोळा ।१।
संसारीच्या सुखा गोउ नये मन : तरी तुटे बंधन या जिवाचे ।२।
सर्वही कंटाळा संसाराचा आला : तरी सखा भेटला सद्‌गुरूनाथ ।३।
गणेशनाथ म्हणे जाणोनि विदेही : देवाविण काही पाहू नये ।४।

अभंग : ३

समतुल्य कैसे संत आणि जन : वाल आणि सोने कैसे विके ।१।
संत आणि जना कैसी बरोबरी हिंगण मैलागिरी कोणे पाडे ।२।
कैसी बरोबरि जन आणि संता : विष आणि अमृता कैसे तुके ।३।
गणेशनाथ म्हणे बोलिलो अवघड : पाहतो पायाकडे संताचिया ।४।

अभंग : ४

नाही मज ज्ञान न कळे साधन : तुझा तू आपण तारी मज ।१।
न कळे भक्ती मुक्ती न कळे कैसी प्राप्ती : वानिन तुझी किर्ती तिन्ही लोकी ।२।
आपत्यासि माता मोकलिना पाहता : तैसे सद्‌गुरुनाथा पडिलो व्दारि ।३।
गणेशनाथ म्हणे तुझाचि पोसणा : तारि नारायणा अंतःकाळी ।४।

अभंग : ५

निर्भय निरनशा मुळिचे ते मौन : या नाव साधन निजमोक्षाचे ।१।
कल्पना जयाला मुळिहुनी नाही : देवे दिले तेही न लगे मज ।२।
जिकडे पाहे तिकडे आवघे ब्रह्म एक : अक्षय जे सुख याचि नावे ।३।
गणेशनाथ म्हणे ऐसीया सुखासि : पावे तो जन्मासी न ये कदा ।४।

अभंग : ६

निर्गुण निरंजन निराकार पूर्ण : साधावे साधन काय तेथे ।१।
जीवाचा निर्धार पुरे कोठवर : ब्रह्मा विष्णू रुद्र जेथे नाही ।२।
पृथ्वी आणि आकाश होईल याचा नाश : मानवाचा सोस काय तेथे ।३।
गणेशनाथ म्हणे तुज काय मागावे : किती दिवस राहावे आहे आम्हा ।४।

अभंग : ७

तुमची चालती भूमिका होईन आपण : तरीचि समाधान काही येक ।१।

तुमच्या पाईची पायरेखा होईन मी देखा : तरीच माझा सखा सद्‌गुरूनाथ ।२।
तुझ्या पिकाची पिकदाणी करीन आपले मुख : तरीच पावन सुख काही येक ।३।
गणेशनाथ म्हणे ऐसा होईन जेव्हा : मुख दाविन तेव्हा संताप्रति ।४।

अभंग : ८

विखाचे अमृत केले सद्‌गुरुनाथे : पूर्वीचे जे होते पुण्य काही ।१।
प्रल्हाद विख घेता स्मरे भगवंता : निवारिली व्यथा अमृत झाले ।२।
अमृत सागरी विख काय करी : सुर्यापुढे थोरी अंधाराची ।३।
विकल्प हे विख संकल्प हे सुख : हरली दोन्ही देख येके नामे ।४।
पूर्वीचा हा सूर्य पश्चिमे उगवे जेव्हा : विख बाधिल तेव्हा तुझ्या दासा ।५।
गणेशनाथ म्हणे तु आसता देही : विघ्ने करिती काइ तुझ्या दासा ।६।

अभंग : ९

पाणियाची गार क्षणामाजि विरे : तैसा हा संसार जायिल अंती ।१।
उदकाचा तरंग फुटुनी येक रंग : तैसा आहे संग या देहाचा ।२।
अरे माझ्या मना सांडी देह आस : करि का निजध्यास रघुनाथाचा ।३।
गणेशनाथ म्हणे नाही तेथे राहाणे : म्हणुनि धरिले चरण गुरूनाथाचे ।४।

अभंग : १०

मानवाची छाया नको आम्हावरि : जाला आत्मा तरि करू काय ।१।
सकल देव एक ऐसा माझा भाव : जालाशि तु देव करू काय ।२।
मुंगी आणि गज असती बरोबरी : जालाशि तु थोरि करू काय ।३।
जनाचिये संगे काय फल आहे : पडला ह्या देह करू काय ।४।
गणेशनाथ म्हणे गुरुनाथ तु माय : समदृष्टी पाहे सर्वावरि ।५।

अभंग : ११

सर्व माझे माझे वाहातसे वोझे : कळले तुझे गुज पंढरीनाथा ।१।
काया सर्व माया व्यर्थ जायिल वाया : म्हणुनि तुझ्या पाया शरण आलो ।२।
ऐसा हा संसार झाला भूमी भार : नाम निरंतर ध्यात असे ।३।
गणेशनाथ म्हणे आलिया संसारी : घेयीन धणिवरि नाम तुझे ।४।

अभंग : १२

पूर्विचे संचित सद्‌गुरूचा हस्त : तरिच झाले प्राप्त निजसुख ।१।
अनंत जन्माच्या संचिताच्या रेखा : जोडलासे सखा सद्‌गुरूनाथ ।२।
अनंत जन्माच्या पुण्याच्या कोडी : तरिच झाली जोडी सद्‌गुरूची ।३।
चौऱ्यांशी फिरता कष्ट झाले आता : म्हणुनि सद्‌गुरूनाथा शरण आलो ।४।
गणेशनाथ म्हणे तुझ्याने पावन : शरण आलो दीन उध्दरावे ।५।

अभंग : १३

सुखाचे उद्गार तुचि बोलविशि : तुजविण कोणाशी सांगो देवा ।१।
श्रोता आणि वक्ता तुचि सद्गुरूनाथा : सांगो तुझी कथा तुजपाशी ।२।
तुझीये सत्तेने चाले सर्व जन : तुझा तू आपण सद्गुरूनाथ ।३।
तुझीयानि बळे राहती तिन्ही ताळे : तू सकळाचे मुळ सद्गुरूनाथा ।४।
गणेशनाथ म्हणे सांगो तूज काय : हा अखंड चित्ती राहे सद्गुरूनाथा ।५।

अभंग : १४

आपुले पंगती बैसविले मज : करूणा आली तूज सद्गुरूनाथा ।१।
तुझे निज नाव चरणी दिल्हा ठाव : तुजवीन देव अनिक नाही ।२।
मासाचा हा गोळा उध्दरिला गोपाळा : न कळे तुझी लीला मायबापा ।३।
काय माझे वोझे पडले होते तुज : अंतरिचे गुज सांगितले ।४।
गणेशनाथ म्हणे सद्गुरू कृपाला : वेळोवेळा डोळा पाहिन रूप ।५।

अभंग : १५

आलिया जन्माशी तुचि जोडलाशी : लाभ हा आम्हाशी थोर झाला ।१।
तुझीये भक्तीचे बहुत आहे सुख : हारपले दु:ख जन्मांतरीचे ।२।
तुझे नाम गाता हर्ष वाटे चित्ता : धन्य सद्गुरूनाथा मायबापा ।३।
गणेशनाथ म्हणे तुझे भक्तिची आवडी : कनि झाडफेडी तुझे पायी ।४।

अभंग : १६

जेथे नाही भक्ति तेथे कैची शांती : तयाची संगती नको देवा ।१।
जेथे नाही भावो तेथे कैचा देवो : तैसा आम्हा ठावो नको देवा ।२।
जेथे नाही दया तेथे कैची माया : परतोनि त्या ठाया जावो नये ।३।
जेथे नाही योग त्याचा काय संग : असावे नि:संग तुझे पाइ ।४।
गणेशनाथ म्हणे अखंड तुझा संग : हेचि तुज मागे सद्गुरूनाथा ।५।

अभंग : १७

कनकाची पृथ्वी परिसाचे पर्वत : चिंतामणी अगणित गणना नाही ।१।
सद्गुरूची कृपा पूर्ण जयावरी : रिद्धी सिद्धी घरी कामधेनु ।२।
लक्ष्मी आज्ञाधर कुबेर भांडार : जयाचा आधार हरिहर ।३।
तोचि चित्ती धरी निश्चयेशी भाव : गणेशनाथ देव आदिअंती ।४।

अभंग : १८

सद्गुरू तो येक न कळे ज्याशी देख : त्याशी ब्रह्म सुख काय ठावे ।१।
येकाचे हातीची सर्वही पैदास : विचारीना त्यास दोष आहे ।२।
पुरुष केले देवे स्त्रिया का देवीने : ऐसे ज्याचे ज्ञान भेदयुक्त ।३।
गणेशनाथ म्हणे इतरा न कळे : गुरू जो अढळ तोचि तारी ।४।

अभंग : १९

सद्गुरूची कृपा सेवेवीण नोहे : भावेवीण नोहे कैसा भेटे ।१।
सत्वेविण शांती भक्तीविण मुक्ति : प्रारब्धाविण प्राप्ती कैचे सुख ।२।
कष्टेविण फल ज्ञानेविन मूळ : सद्गुरूविण न कळे मार्ग काही ।३।
धर्मेविण वर्म प्रेमेविण परब्रम्ह : निजध्यासेविण धाम कैसे पावे ।४।
तनू मन प्राण सद्गुरूचे पाइ : गणेशनाथ नाही जन्म मरण ।५।

अभंग : २०

न कळे मज मंत्र न कळे मज यंत्र : न कळे मज पवित्र कैसे रहावे ।१।
न कळे मज संत न कळे मज महंत : न कळे मज चित्त शुध्द कैसे ।२।
न कळे मज भक्ति न कळे मज मुक्ति : न कळे मज प्राप्ती कैसी आहे ।३।
न कळे मज भाव न कळे मज देव : न कळे मज ठाव आत्मत्वाचा ।४।
गणेशनाथ म्हणे न कळे मज काही : परता तू काही जाउ नको ।५।

अभंग : २१

नलगे थोरपण नलगे तुझा मान : अधराचे जाण घेउ नये ।१।
नलगे आम्हा साध्य नलगे ते साधन : तुजविण जाण नलगे काही ।२।
नलगे आम्हा जप नलगे आम्हा तप : नलगे ते स्वरूप तुजविण ।३।
गणेशनाथ म्हणे नलगे आम्हा काही : चित्त तुझे पाइ अढळ करी ।४।

अभंग : २२

पुंडलिके भक्ते थोर केली सेवा : आवडला देवा पंढरीच्या ।१।
सुपुत्रे श्रावणे पुजिली मातापिता : त्याला निजपंथा पाववीले ।२।
निजभक्ते श्रियाळे केलासे निर्धार : तो जगी साचार केला तुवा ।३।
भक्ते रुक्मांगदे थोर सत्व केले : त्याचे नगर नेले वैकुंठाशी ।४।
भक्ते मलिकार्जुने वाहियेला देहो : अपुले पदी ठावो दिल्हा त्यासी ।५।
ऐसे भक्ति सुख काही आम्ही लाहो : लागवेगी जावो मोक्षपदा ।६।
गणेशनाथ म्हणे तैसे व्हावे भक्त : काया वाचा चित्त अर्पूनिया ।७।

अभंग : २३

जेथे असे भक्ति तेथे असे शांति : ते जाणावी प्राप्ती निजमोक्षाची ।१।
जेथे आसे भाव तेथे आसे देव : तो जाणावा ठाव निजमोक्षाचा ।२।
जेथे आसे माया तेथे आसे दया : ते जाणावी सखया भूतकृपा ।३।
जेथे आसे ध्यान तेथे आसे पुण्य : ते जाणावी खूण निजमोक्षाची ।४।
गणेशनाथ म्हणे सद्गुरूचे चरण : तेथेचि पावन निजसुख ।५।

अभंग : २४

अमूळ आकुळ अचळ अढळ : ते ब्रम्ह निष्कळ सद्गुरूनाथ ।१।
अमर आगोचर अनक्षर अपार : ते ब्रम्ह साचार सद्गुरूनाथ ।२।

असाक्ष आलक्ष अक्षय अविनाश : ते ब्रम्ह गोरक्ष सद्‌गुरू माझा ।३।
आनंद आनादी अभेद आगाध : तोचि ब्रम्हानंद सद्‌गुरूनाथ ।४।
अनाथ अज्ञान शरण आलो दीन : गणेशनाथ म्हणे सद्‌गुरूनाथा ।५।

अभंग : २५

देवाचा जो देव भावाचा जो भाव : तोचि माझा ठाव सद्‌गुरूनाथ ।१।
देखणियाचे देखणे मनाचे निजमन : ते माझे जिवन सद्‌गुरूनाथ ।२।
ज्ञानाचे जे ज्ञान ध्यानाचे निजध्यान : तो माझा सज्जन सद्‌गुरूनाथ ।३।
मुळाचे जे मूळ फळाचे निजफळ : ते ब्रह्म निष्कळ सद्‌गुरू माझा ।४।
वस्तूची जे वस्त हिताचे निजहीत : ते माझे स्वहीत सद्‌गुरूनाथ ।५।
गणेशनाथ म्हणे नाम तुझे सार : तुजवीण थोर अनिक नाही ।६।

अभंग : २६

गुरूनाथाचे नाम तेचि माझे सुख : हारपले दु:ख जन्मांतरीचे ।१।
गुरूनाथाचे नाम तोची माझा ठेवा : जन्मोजन्मी घ्यावा आवडी वाचे ।२।
गुरूनाथाचे नाम ते माझे ठेवणे : जालोसे पावन तुझ्या नामे ।३।
गुरूनाथाचे नाम ते माझी शिदोरी : जेउ धाये वरि जन्मोजन्मी ।४।
गणेशनाथ म्हणे सद्‌गुरूची कृपा : तरिची मार्ग सोपा सापडला ।५।

अभंग : २७

संसारी आसता जरी देव जोडे : तरी का होते वेडे संत साधु ।१।
संसारी आसता जरी देव भेटता : तरी शुक देव का जाता तपालागि ।२।
करिता गृहाश्रम जरी जोडे परब्रह्म : तरी का आश्रम त्याजिले त्यानी ।३।
यातीचे आचारे जरी सापडे सार : तरी का निराकार जाले साधू ।४।
गणेशनाथ म्हणे सर्वस्व सांडुन : आलो तुज शरण सद्‌गुरूनाथा ।५।

अभंग : २८

त्रिगुण त्र्यंबक नाम हे नाशिक : जिवी धरिल्या देख पापे जाती ।१।
ज्ञानगंगा द्‌वारी नित्य स्नान करी : तो नये संसारी परतोनिया ।२।
चुकवी चौऱ्याऐंशी सद्‌गुरू आपनापाशी : अनिक तीर्थाशि काय चाड ।३।
तीर्थाचे अधिष्ठान सद्‌गुरू निधान : पुजीलिया जाण जन्म नाही ।४।
गणेशनाथ म्हणे गोरक्ष गोदावरी : पुनरपी संसारी येवो नेदी ।५।

अभंग : २९

पाहता त्या उदका याति नाही कुळ : सर्वामध्ये मीळे जैसे तैसे ।१।
तैशापरी भक्त अभेद होवोनि : जन्म मरण दोन्ही नाही तया ।२।
रात्रि दिवस चाले न घेय विसावा : तरिच मुळिच्या ठाया पावतसि ।३।
गणेशनाथ म्हणे ऐसे परी ध्यान : तरिच ब्रह्मपूर्ण होय साधू ।४।

अभंग : ३०

नित्य मुक्त पाही आत्मा तो निर्गुण : तोचि तो आपण होऊनी राहे ।१।
ऐशी आत्म्याची भेटी घेता या नरदेही : पाप-पुण्य तेही जळूनी जाय।२।
आत्माची होवोनि आत्म्याशि मिळे : मोहचि आढळे अरूप जैसा ।३।
गणेशनाथ म्हणे ऐसा होता आत्मबोध : हरपे भेदाभेद मुळीहूनी।४।

अभंग : ३१

अर्ध घडीमाजि जाती तिन्ही लोक : मानवाचा शोक काय तेथे ।१।
या पृथ्वीचे राज्य इंद्राचे आसन : न लगता क्षण जाती अंती ।२।
पवन आणि पाणी एके वेळे जाती : आम्ही तुम्ही किती आहो येथे ।३।
गणेशनाथ म्हणे अंती आहे जाणे : साधावे साधन परलोक ।४।

अभंग : ३२

जिवीच्या जिवना सांगे भक्ती खुणा : तेणे माझ्या मना समाधान ।१।
निर्धारेशी भक्ती कैशी तेचि गती : सांगे मजप्रति सद्गुरूनाथा ।२।
कैसा तो विश्वास कैसा निजध्यास : सांगे मजप्रति सद्गुरुनाथा ।३।
जीवनमुक्त सोहळा सांगे त्याची कळा : हृदइ जिव्हाळा सांगे कैसा ।४।
आत्मनिवेदन सांगे त्याची खूण : कैसे ते पावन प्रेमसुख ।५।
गणेशनाथ म्हणे सद्गुरूची भक्ती : संतांची संगती हेचि सुख ।६।

अभंग : ३३

भूमीका खाणोनि करी कूप विहीर : दुःखाचे उत्तर न बोलेची ।१।
उदकी करिती शौच टाकीतील चुळी : कोणा सवे कळी करील ते ।२।
बैसोनिया छाये खावोनिया फळे : करिता निर्मूळ न बोलेचि ।३।
गणेशनाथ म्हणे तैशापरी संत : असोनि जनात उद्धरीती ।४।

अभंग : ३४

काय आता देशी काळाचिये हाती : कोणा माझी येती काकुळती ।१।
तुझी माझी भाक सांभाळी पहिली : सांड कैशी केली मायबापा ।२।
तुझी आशा देवा जन्मोजन्मी केली : का सोय सांडीली येकायेकी ।३।
गणेशनाथ म्हणे काय करू आता : पावे सद्गुरूनाथा ऐशे काळी ।४।

अभंग : ३५

वचनाचा निर्धार धरिला जिवी थोर : करिशी उद्धार म्हणोनिया।१।
बिरूदावली तुझी गर्जती पुराणे : शरण आलो दीन तारी देवा ।२।
शरण आलियाशी झणी मोकलिशी : सांभाळी वचनाशी आपुलिया ।३।
प्रेमभावे तुझी करिन संतसेवा : गणेशनाथ ठेवा सापडला ।४।

अभंग : ३६

कोठेवरि आता करावी हे चिंता : होणार सर्वथा न चुकेचि ।१।
तेत्तिस कोटी देव आणि दाही अवतार : न सुटे होणार काही गती ।२।
दुःखाचा नरदेह धरुनी आपण : सोडविता कोण आहे बळी ।३।
देवाहुनी माझे संचित सबळ : गणेशनाथ मूळ न कळेचि ।४।

अभंग : ३७

बोलविशी मज आपुली गुणकिर्ती : सद्भाव हा चित्ती देवोनीया ।१।
देवोनिया जिवन लावी अनुसंधान : वागेश्वरी पूर्ण अमृताची ।२।
देह अचेतन आत्मा तो निर्गुण : कर्ता तो आपण सूत्रधारी ।३।
कर्ता आणि करविता सर्व तुझी सत्ता : गणेशनाथ आता कैचा येथे ।४।

अभंग : ३८

नामेविन बोलता काय आहे फळ : मृगडोही जळ आढळेना ।१।
भुसाचे कांडणी नातुडेचि कण : गारा घेता रत्ने नव्हती जैशी ।२।
पुत्र आणि जाया धन कण माया : साच नव्हे छाया आकाशाची ।३।
सद्गुरू तारक भेटला उदार : गणेशनाथ थोर आनंदला ।४।

अभंग : ३९

कांडीताची कोंडा न निघे तांदूळ : शेरा कैचे फळ अमृताचे ।१।
कनेराच्या फुला सुगंध तो नाही : कसबाचे गाई जीणे कैचे ।२।
रुइचे हे दूध नयेचि भोजना : धनलोभ्याच्या धना वेच कैचा ।३।
तैसे हे निरफळ भक्तीवीण जिणे : गणेशनाथ म्हणे न ये कामा ।४।

अभंग : ४०

नाशिवंत देह जाणोनि आपण : हरिरुपी मिळोन लीन व्हावे ।१।
चंदनासारिखा झिजे ज्याचा देह : तोचि साधू होय जगद्वंद्य ।२।
परमार्थ परोपकार अखंड आवडे : तोचि योगी चढे ब्रह्मगिरी ।३।
गणेशनाथ म्हणे भावे तुझी सेवा : तरीचि या जिवा सोडवण।४।

अभंग : ४१

भाव धरी जया खांबी नारायण : तारिले पाषाण उदकावरि ।१।
पाषाणाची मुर्ती द्दढभावे भक्ती : नामदेवा हाती दुध प्याला ।२।
महिषा हाती वेद बोलविले च्यारी : निजभक्ताचे करी सर्वकाज ।३।
मुख्य या संसारी सद्भाव हा तारी : गणेशनाथ थोरि काय जाणे ।४।

अभंग : ४२

देह जावो राहो न सांडावा भावो : जिवाचा तो देवो सांघाती की ।१।
ऐसे देह किती नाही त्या गणती : न सांडावी भक्ती गुरुनाथाची ।२।
नाशिवंत जिने ऐसे हे जाणून : साधावे साधन हरीच्या रूपे ।३।

गणेशनाथ म्हणे सर्व जाईना का आता : न सोडी सर्वथा पाय तुझे ।४।

अभंग : ४३

सत्यभावे जाता सद्‌गुरुचे मार्गी : कल्पतरू हा संगी कामधेनू ।१।
परिस चिंतामणी राशी जैसे खडे : न पाहु त्याकडे परतोनिया ।२।
स्वर्ग मोक्षसुख करोनि पायरी : चढो ब्रह्मगिरी लागवेगी ।३।
अमरावती अमर अक्षय जे सुख : सांडोनिया देख सेवा मागु ।४।
गणेशनाथ म्हणे या देवाची भेटी : सांडोनि शेवटी भक्ती करू ।५।

अभंग : ४४

अमुची भावभक्ती तुझ्या मना न ये : करावे ते काय सांगे देवा ।१।
भजन-पूजन ध्यान न ये तुझ्या मना : सांगे नारायण काय करू।२।
अवघे तुझे हाती हे वेद बोलती : का गा काकुळती न ये तुज ।३।
गणेशनाथ म्हणे न व्हावे कठीण : पूर्वीचे वचन सांभाळी देवा ।४।

अभंग : ४५

गुरुभक्तीचा वाटा मुळीचा माझा आहे : तरीची तुझी सोय सापडली।१।
भावे आलो शरण प्राणाशी वेचेन : परी वाटा घेईन गुरुभक्तीचा ।२।
निर्धारेशी भक्ती घडो तुझी काही : हेचि माझे जिवी आवडी थोर ।३।
गणेशनाथ म्हणे बोलोनिया काय : कर्तार तो आहे वेगळाची ।४।

अभंग : ४६

परलोकीचे सुख पावावया वेगी : व्हावे ते निःसंगी सर्वापरी।१।
मेरूचिये परी अढळ ध्यान करी : निःशेष अंतरी पाहे देव ।२।
मन बुद्‌धी प्राण इंद्रिये ते नेमी : एकनिष्ठ रामी रामसुख ।३।
आत्मसुखे सुखी होवोनि आपण : गणेशनाथ देणे सद्‌गुरुचे ।४।

अभंग : ४७

नानाविध भजन करिता देवाचे : परि नव्हे जीवाचे उद्‌धरण।१।
अनिक तीर्थव्रते करिता दंडना : परी नारायणा नव्हे भेटी ।२।
जप तप यज्ञ धर्म-कर्म नेम : तरी न कळे वर्म स्वहिताचे ।३।
करिता चौऱ्यांशी साधनाच्या राशी : परी त्या देवाशी नव्हे भेटी ।४।
हेचि देई देवा पूर्ण संत सेवा : गणेशनाथ दैवा पार नाही ।५।

अभंग : ४८

शब्दाचे दूधमांडे जरी येती भोजना : अभ्यासिल्या ज्ञाना तरिच फळ ।१।
मुंगीचे धडकेने जरी फुटे आकाश : तरी मिळे सायासे ब्रह्म हाती ।२।
मशकाचे वाढी मेरू हाले फुडी : जिवाचीये जोडी ब्रह्म जोडे ।३।
जळाची मासोळी सूर्याला जे भेटे : वारियाची खोट दृष्टी दिसे ।४।

चंद्राचे चांदणे जरी येते पालवी: गणेशनाथ तेवि मिथ्या माया ।५।

अभंग : ४९

देवाविना आम्हा कोणी नाही आता : आदि अंती पाहता हेचि दिसे ।१।
सर्वस्वे परदेशी आलो तुजपाशी : सांभाळी बिरुदाशि वागवीता ।२।
किती सोसू आता या मनाचे जाच : करवितोशि साच निंदा थोर ।३।
देखोनिया जन झालो सत्वहिन : गणेशनाथ मन सहजार्पिले ।४।

अभंग : ५०

नाही आम्हा कोणी पाहता त्रिभुवनी : म्हणोनिया धनी देव केला ।१।
दुःखाचे डोंगर उल्लंघिले थोर : शेवटी आधार केला तुझा ।२।
तुजकारणे देवा कंठी उरला जीव : जाणशी तु भाव अंतरीचा ।३।
गणेशनाथ म्हणे पाहोनी संसार : तुझी आशा थोर केली देवा ।४।

अभंग : ५१

संगती कोणाची नसावी संसारी : येकायेकी करी शुद्ध योगी ।१।
ऐशा या प्रकृती नको ते संगती : येणे अधोगती घडे जीवा ।२।
कल्पना कामना वासना हे टाकी : तेव्हा होय भेटी रोकडीची ।३।
सद्गुरूची कृपा येकायेकपण : गणेशनाथ भिन्न उरो नेदी ।४।

अभंग : ५२

अर्थासाठी कथा सांगती पुराणे : जळो त्यांचे जिने लोभावरी ।१।
अलंकार भूषणे आवडे हे जन : तया नाही जाणे देवलोका ।२।
सत्य भाव भक्ती विश्वास हा चित्ती : तेचि उध्दरती कुळासहित ।३।
गणेशनाथ म्हणे सांडोनिया भ्रांति : साठवावा चित्ती अवघा देव ।४।

अभंग : ५३

प्रपंची असता म्हणवी मी निजदास : तयाचा विश्वास धरिता दोष ।१।
स्त्रिया पुत्र धन सर्वव्यापक मन : म्हणवी मी शरण तेचि पाप ।२।
न करी संत सेवा गुरूचे पूजन : मिरवी संतपण महापाप ।३।
गणेशनाथ म्हणे तया कैची मुक्ती : रवरव भोगिती गर्भवास ।४।

अभंग : ५४

संसारी देवाचा न धरी विश्वास : तो जाणावा वंश रावणाचा ।१।
सर्व आहे ठावे न करी भावभक्ती : तया अधोगती बोलिजेत ।२।
सांगे सर्वा ज्ञान न करी अन्नदान : नव्हे उद्धरण कोणे काळी ।३।
गणेशनाथ म्हणे बोले तैसा चाले : तेचि योगी झाले सर्वसाक्षी ।४।

अभंग : ५५

सूर्याचा प्रकाश सर्व सृष्टीवरी : अंध तो अंधारी सर्वकाळ ।१।

स्वर्ग मृत्यु पाताळ अवघे पूर्ण जळ : चातका न मिळे मेघेवीण ।२।
तैसा नारायण आहे सर्वा ठाई : अभाग्यशी नाही तिन्ही लोकी ।३।
गणेशनाथ म्हणे गुरुकृपा अंजन : पायाळाशी धन जैसे दिसे ।४।

अभंग : ५६

पूर्वीचा पायाळ प्रेमाचे अंजन : सापडले धन आत्मसुख ।१।
संचित सुभूमी कृपेची जीवनी : नामरत्न खाणी सापडली ।२।
मन महिषाची बळी देऊनी वैराग्य : भक्ती ज्ञान सांग करी सेवा ।३।
समता ब्रह्म एक सद्‌गुरूचे पदी : गणेशनाथ बोधी पूर्णबोध ।४।

अभंग : ५७

स्वये आत्माराम आपणामध्ये आहे : भक्तीविण नोहे कृपावंत ।१।
नवखंड पृथ्वी पाहता या नरदेही : सर्व तीर्थ पाही आपणामाजी ।२।
कार्य हेचि क्षेत्र तेतीस कोटी देव : नांदताति पाहे अल्पस्थिती ।३।
गणेशनाथ म्हणे सद्‌गुरू कृपाळा : जीवा दावी सोहळा ब्रह्मसुख ।४।

अभंग : ५८

पहा ते पांडव अखंड वनवासी : परी त्या देवासी विसरेना ।१।
सुदामा ब्राह्मण आपदे पीडला : नाही विसरला नारायणा ।२।
प्रल्हादाशी पिता करीतसे जाचणी : परी चिंती मनी नारायण ।३।
गणेशनाथ म्हणे तुझा न पडावा विसर : दुःखाचे डोंगर पडले जरी ।४।

अभंग : ५९

हिरयाची पारखी घणेविण न कळे : चंदन परिमळ सहाणेसंगे ।१।
दाता तो दुःखकाळी देव अंतकाळी : सोने जैसे धुळी अधिक ढाल ।२।
निर्वाणी सांघाती कळे सत्व अंती : चंद्र जैसा रात्री पौर्णिमेचा ।३।
क्षत्री खर्गधार भक्त तो निर्धार : गणेशनाथ धीर तैशेपरी ।४।

अभंग : ६०

जैसी का पद्‌मिनी रूपे दिसे सुंदर : कवळीता जिव्हार जळुनी जाय ।१।
विषय काम विख दुःखमूळ महादुःख : रवरव आणि शोक गर्भवास ।२।
मुळ आधि कल्पना स्त्रिया पुत्र धना : भुलला तो यातना परम पावे ।३।
सद्‌गुरु समर्था करूणा आली जरी : गणेशनाथ तरी उद्‌धरिला ।४।

अभंग : ६१

सद्‌गुरूच्या भक्ता भय नाही चिंता : जालासे रक्षीता जन्मोजन्मी ।१।
अगणित अपार भक्त उद्‌धरिले : शरणागत केले चिरंजीव ।२।
बिरूदावळि हे साच गर्जती पुराणी : नामासटी प्राणी उद्‌धरीतो ।३।
प्रतापे आगळा निजमोक्षाचा दानी : गणेशनाथ चरणी ऐक्यरूप ।४।

अभंग : ६२

जे झाले निर्माण तेच पापपुण्य : आयुष्य भविष्य जाण तेचि झाले ।१।
संचित क्रियमान प्रारब्धाची गती : न चुकेचि अंती काही केल्या ।२।
देह आयुष्य सरे संचित जीवा उरे : गर्भवास फेरे थोर दु:ख ।३।
होणारसारिखे सहज होत आहे : गणेशनाथ भय नाही आता ।४।

अभंग : ६३

किती दिवस देवा धरू आता धीर : चालला संसार हातोहाती ।१।
पळ पळ वेळ लेखीतसे काळ : त्यावरी अढळ कामक्रोध ।२।
दश इंद्रिये मन धावे सैरावैरा : पावे करूणाकरा मायबापा ।३।
पातकाच्या राशि लागल्या गगनाशी : गणेशनाथ भेटी कैसा देशी ।४।

अभंग : ६४

मरणाचिया भेणे रिघता कपाटी : तेथेही शेवटी न चूकेचि ।१।
काळ चुकवावया थोर तप राशि : परि त्या ईश्वराशि अकरा जन्म ।२।
ब्रह्मा विष्णु रुद्र आणि दाह अवतार : मृत्यू ऋषीश्वर विचारीना ।३।
जन्म मृत्यू दु:ख चुकविले येणे : गणेशनाथ देणे सद्‌गुरूचे ।४।

अभंग : ६५

काय भिऊ आता शरीराकारणे : जीवाशी ते मरण नाही कदा ।१।
शरीराचे ठाइ आहे सर्व भोग : जन्म मृत्यू रोग आशापाश ।२।
नरदेह निर्माण सुखदु:ख दोन : चुकवावया जाण समर्थ येथे ।३।
सद्‌गुरूच्या मुखी करोणी निवाडा : गणेशनाथ वेडा भोळा भाव ।४।

अभंग : ६६

पितांबरधारी चतुर्भुज सावळा : आठवि वेळोवेळा रूप तुझे ।१।
जीवनकळा मन मोहियेले माये : बोलताचि न ये गुह्य गोष्टी ।२।
तन्मय झाले चित्त वृत्ति वेधली : सोय ते सांडिली सज्जनाची ।३।
देखोनि हा प्रपंच गोउ नये मन : गणेशनाथ जाणे देवलोका ।४।

अभंग : ६७

साधू सनकादीक मिळती अपार : भक्तीचा पडिभार थोर जेथे ।१।
मिळती भाविक किर्तन महाद्‌वारि : नामाच्या गजरी वाजे टाळी ।२।
शांती लेणे आंगी प्राप्ती मुक्तीदशा : पूर्ण दाही दिशा ब्रह्म पाहे ।३।
सद्‌गुरू तो एक पाहता भक्तिसुखे : गणेशनाथ दु:ख विसरला ।४।

अभंग : ६८

ओळखीवाचोनि कोण जाणे काय : देव कैसा आहे कैशेपरी ।१।
दया कैसा धर्म क्रिया कैसा नेम : न कळेचि वर्म कृपेविण ।२।

कैसा साधू संत योगी भक्त जन : आपण आहे कोण न कळे काही ।३।
सद्गुरू समर्थ दावी ऐशी खुण : गणेशनाथ तेणे पार होय ।४।

अभंग : ६९

ताहन भूक शोक भय दु:ख चिंता : शरीर आसता सर्व काही ।१।
कल्पना वासना माया मोह सबळ : नाठवे गोपाळ येके वेले ।२।
भ्रम भ्रांति भूलि जीवाला पडली : मग सोय सांडीली स्वहिताची ।३।
कृपावंत गुरू जरी होय उदार : गणेशनाथ पार तरिची पावे ।४।

अभंग : ७०

सद्गुरू माऊली जाणे जीवन कळा : भक्ताचा कळवळा थोर तुज ।१।
त्रिविध तापत्रय ममता अग्नि पाहे : जळालो काढी माये कृपालेशे ।२।
अनन्य शरण विरक्ती भक्तिपूर्ण : कै आता पाहीन संतसेवा ।३।
जीवाचे हे आर्त पूर्ण सद्गुरूनाथ : गणेशनाथ पंथ तरिची पावे ।४।

अभंग : ७१

साटवावा देव हृदई धरूनि भाव : अनिक ते वाव संसारीक ।१।
भावेवीण भक्ति विरक्तीविण प्राप्ती : निर्धारेविण गती कैशी होय ।२।
स्त्रिया पुत्र धन काया माया मन : वेचिलिया पूर्ण प्राप्ती नाही ।३।
प्राप्तीशी निश्चय सद्गुरू कृपा पाहे : गणेशनाथ होय चरणांकित ।४।

अभंग : ७२

सत्कथा सद्बुधि घडो संतसेवा : तरि माझ्या दैवा पार नाही ।१।
सद्गुरू क्रियाधर्म निष्ठा आणि नेम : घ्यावे तुझे नाम अखंड वाचे ।२।
सम बुध्दीचे वैराग्य ऐक्यरूपे योग : देइ ऐसा संग सदोदित ।३।
ऐशियाचे पाइ होइन पायरेखा : गणेशनाथ ऐका सद्गुरू पाइ ।४।

अभंग : ७३

दश इंद्रिये मन नावरे सर्वथा : स्वहीताची वार्ता बोलो नये ।१।
विकल्प विकार कल्पना हे थोर : तेणे हा ईश्वर दुरावला ।२।
भ्रम आणि भ्रांती पडलीया जीवा : न कळेची ठेवा पूर्वदत्त ।३।
तुजवीण मज कोण आहे आता : गणेशनाथ चिंता विसरला ।४।

अभंग : ७४

भाव आणि भक्ति प्रेम दे गा देवा : घडो संतसेवा जन्मोजन्मी ।१।
माता आणि पिता देव ब्राह्मण पूजन : करीन कीर्तन महाद्वारी ।२।
समता बुध्दि दया घडो सर्व धर्म : गुरूनाथाशि नेम येकनिष्ठ ।३।
ईच्छेचा तु दाता हे दे गा समर्था : गणेशनाथ चित्ता समाधान ।४।

अभंग : ७५

धन वित्त माया न लगे मज काही : ठाव तुझे पायी देगा देवा ।१।
संसारी परदेशी कोणी नाही आम्हाशी : दुःखाचिया राशी थोर झाल्या ।२।
फार हा संसार पतन आघोर : चौऱ्यांशीचे फेरे किती घ्यावे ।३।
म्हणोनिया तुज येतो काकुलती : राहे माझे चित्ती अखंडित ।४।
अजुन तरी तुज करूणा कैशी न ये : गणेशनाथ पाहे कृपादृष्टी ।५।

अभंग : ७६

प्रपंचाचे सुख बहुत झाले थोर : पडलासे विसर तुझा देवा ।१।
देह अभिमाने विषय आचरणे : तेणे नारायण दुरावला ।२।
काम क्रोध मोह अहंकाराच्या कोटी : तेणे नव्हे भेटी काही केल्या ।३।
पापाचे पर्वत झाले गा बहुत : गणेशनाथ हित तुझे पायी ।४।

अभंग : ७७

मान तेची हान भूषण ते दूषण : साधन ते बंधन सहज होय ।१।
एक ते अनेक सुख तेची दुःख : हरिख तोचि शोक जन्मवरी ।२।
दुर्जे तेचि ओझे प्रीति तेचि लाज : संग तोचि सहज शत्रु जैसा ।३।
निसंग निश्चळ निश्चय निभ्रांत : गणेशनाथ हित तरीच होय ।४।

अभंग : ७८

दुःखाचे शरीर विकल्पे भरले : यावरी घडले देहकर्म ।१।
आयुष्य पळ पळ लेखीतसे काळ : भ्रांतीचे पडळ आणि याशि ।२।
स्त्रिया पुत्र धन शोक दुःख वाया : व्यर्थ जाती काया भक्तीविण ।३।
यालागि शरण आलो होऊनी दीन : गणेशनाथ ध्यान पूर्ण तुझे ।४।

अभंग : ७९

गलित पत्र जैसे त्याला सत्ता नाही : तैसा देह पाही वर्ततसे ।१।
मृत्तिका पाषाण जडत्वे संपूर्ण : चालविता आपण सत्ताधारी ।२।
चंद्र सूर्य तारा करिती येरझारा : सत्ताधारी खरा नारायण ।३।
चित्तवृत्ती सर्व तुझीये सत्तेने : गणेशनाथ दीन काय तेथे ।४।

अभंग : ८०

पिंड आणि ब्रह्मांड तत्वाचे शोधन : नकळे ब्रह्मज्ञान आत्मसुख ।१।
आसन मुद्राध्यान प्राण पंचक मन : कल्पना त्रिगुण मावळती ।२।
नकळे सारासार प्रणवाचा विचार : अध्यात्मक थोर गुह्यज्ञान ।३।
गुरूनाथाचे पायी समता निष्ठा एक : गणेशनाथ सुख ऐशापरी ।४।

अभंग : ८१

कोण जाणे काय संतांचा विचार : स्वयेचि ईश्वर सगुणरूप ।१।
परत्रीचे तारू निरशीती संसारू : निरूपम श्रीगुरु देतो मोक्ष ।२।

भक्ति प्रेम नाम देवोनि तारीती : कैवल्य दाविती स्वये डोळा ।३।
अनन्य शरण भावे लोटांगण : गणेशनाथ दीन उध्दारावे ।४।

अभंग : ८२

सद्‍गुरूची कृपा निरूपम निर्धन : नाममात्रे जन उध्दरीतो ।१।
माता पिता तूची जिवाचा जिवलग : दविलासे मार्ग संतसेवा ।२।
निरसोनिया भ्रांती पदी दिला ठाव : केला असे वाव संसार ।३।
काय उतराइ होउ तुज आता : गणेशनाथ माथा चरणावरी ।४।

अभंग : ८३

ब्रह्मविध झाला सर्वगत भाव : अचलपदी ठाव ऐक्यरूप ।१।
समता झाली दृष्टि विरवित वैराग्य : कैवल्यपदा योग्य सहज होय ।२।
निर्विकल्प पाही निरंजन निर्गुण : मन तेही उन्मन जेथे होय ।३।
स्वय ज्योतीरूप प्रकाश अपार : गणेशनाथ नुरे दुजे जेथे ।४।

अभंग : ८४

काय करू कोठे स्थिर नव्हे मन : निखळ भक्ति ध्यान न घडे तुझे ।१।
निर्भय निर्विघ्न नाही ऐसा ठाव : सुखे तुझे नाव गाऊ गीती ।२।
मनाचे विकार अनंत अपार : दुःखाचे डोंगर पडती वरी ।३।
अक्षय अविनाश अढळपद देता : गणेशनाथ चिंता नाही कोठे ।४।

अभंग : ८५

या जीवाकारणे करिती नाना यत्न : परि जन्म-मरण न चुकेचि ।१।
दुःखमूळ आघोर पाहाता हे शरीर : जाणोनिया नर न करी हित ।२।
रात्रि दिवस करी संसार सोसणी : न विचारी मनी स्वहितसुख ।३।
ऐशापरी आयुष्य गेले दोन्ही दिवस : गणेशनाथा आस सद्‍गुरूची ।४।

अभंग : ८६

देखताचि मान सुखी होय मन : अपमानी प्राण जाउ सके ।१।
होता सर्व सूख थोर मानी हरिख : पळभरि दुःख सोसवेना ।२।
इंद्रियाची संपत्ती लाभ मानी चित्ती : सोसिता विपत्ती येकलाचि ।३।
दुःख सुख दोन्ही जेथे हारपती : गणेशनाथ प्राप्ति सद्‍गुरु पाइ ।४।

अभंग : ८७

भाव तैसा देव भक्ती जैसी प्राप्ति : विवेक विश्रांती जैसी तया ।१।
जुगतीविण जोग ज्ञानेविण वैराग्य : संचिताविण संग कैसा होय ।२।
प्रेमेविण प्रिती विरक्तीविण मुक्ती : निर्धारेविण गति कैशी होय ।३।
सद्‍गुरूविण सत्य प्राप्ती कैशी होय : गणेशनाथ पाहे पूर्ण कृपा ।४।

अभंग : ८८

सत्य भाव मनी बोबड्या वचनी : नाचतो सांडोनि सर्व लाज ।१।
उभे रोमांचित पसरोनि बाहे : हरिखे गुण गाय राघवाचे ।२।
विदेही विश्वास कीर्तनी निजध्यास : सांडोनिया आस सर्वस्वाची ।३।
देवावीण आम्हा नाठवे सर्वथा : गणेशनाथ आता थोर भाग्य ।४।

अभंग : ८९

सन्मार्गे चालता भय नाही आता : दु:खाची ते वार्ता बोलो नये ।१।
सर्व सुख माया विरोनिया जाय : येकायेकी पाहे जीवनमुक्ति ।२।
चित्तवृत्ति मन निग्रह निव्रति : तरिच होय प्राप्ति ब्रह्मसुख ।३।
सद्‌गुरू करुणाकर जरी होय उदार : गणेशनाथ पार तरिच पावे ।४।

अभंग : ९०

अमृत संजीवनी रिध्दी सिध्दी दासी : तो जाला आम्हासि मायबाप ।१।
कल्पतरूचे वन कामधेनू मन : चिंतामणी पूर्ण सर्वसूख ।२।
सकळही संसार ब्रह्मा विष्णू रुद्र : ध्याती निरंतर नाम ज्याचे ।३।
त्याशी आम्ही पूर्ण केला असे नेम : गणेशनाथ नाम ऐक्य जेथे ।४।

अभंग : ९१

पूर्व भाग्य माझे सत्य फळा आले : तरि चित्त वोळले तुझे पाइ ।१।
नाशिवंत संसार जाला भूमीभार : दु:खाचे डोंगर चुकविले ।२।
माया मोह जाळे तोडीले सकळ : दाता तो कृपाळ उपमा नाही ।३।
सिंधु सागरी विरोनिया जाय : तैसे जाले पाहे गणेशनाथा ।४।

अभंग : ९२

शास्त्रे आणि पुराणे सांगती ते खूण : भाव भक्तीविण मोक्ष नाही ।१।
संत साधु भक्त गेले ज्या पंथे : तेची हो निश्चीत करणे आम्हा ।२।
अनन्य शरण दया धर्म सार : हा सुगम विचार सर्वत्राशि ।३।
काया वाचे मने जरि वेचे सद्‌भावी : गणेशनाथ जीवी समाधान ।४।

अभंग : ९३

देवकृपा जेव्हा होतसे वांकडी : दु:खाचिया कोडी प्राप्त होती ।१।
दासाचा कळवळा तूज नाही गोपाळा : मरण बरवे डोळा देखवेना ।२।
काय करू देह आयुष्य न सरे : संचित अनिवार न ढळेचि ।३।
प्राण तुजवरि देववेना मज : गणेशनाथ सहज सत्वहीन ।४।

अभंग : ९४

अंतकाळी मज तारीशी भरवसा : म्हणोनिया आशा थोर केली ।१।
थोराथोरा भक्ता पावला संकटी । विश्वास हा पोटी धरिला भाव ।२।
अंध पांगुळ पाहता मोकलीना माता : तु जनिता सर्वांचा की ।३।

बेईमाना भाक दिसशील हीन : गणेशनाथ दीन म्हणोनिया ।४।

अभंग : ९५

अनाथाचा नाथ पतीताला तारी : बिरदे तयावरि शरण न ये ।१।
च्यारि सहा आठरा बोलताति सर्व : शरणागता देव मोकलीना ।२।
द्रौपदी प्रल्हाद पांडव रुक्मांगद : अपार गोविंदे तारियेले ।३।
तो आम्ही निर्धार चित्ती धरिला थोर : गणेशनाथ धीर जन्मावरी ।४।

अभंग : ९६

दृष्टीशी अंधार जालासे बधीर : तरी माझा विसर पडला देवा ।१।
कोठे भक्ति भावा भुललाशि देवा : नायकशी धावा पतीताचा ।२।
एकाएकी कैसा झालाशि निष्ठूर : देखोनिया थोर पापराशी ।३।
बेइमाना भाक सांभाळी पहिली : गणेशनाथ केली साटी जिवे ।४।

अभंग : ९७

नरदेही साधन समता भावभक्ति : निजध्यास आणि प्राप्ति संतसेवा ।१।
प्रेम शांती दया शरण निर्धारेशि : विरक्त उदासी सर्वकाळ ।२।
काया वाचा मन निवेदुनि प्राणे : गुह्यज्ञान पूर्ण सर्वसाक्षी ।३।
गुरूपदी निष्कळ परब्रह्म पाहे : गणेशनाथ राहे ऐक्यरूपे ।४।

अभंग : ९८

सुख दु:ख दोन्ही देहाच्या संगती : ने चूकेची अंती काही केल्या ।१।
जरा मरण व्याधि शोक मोह दु:ख : संबंधी हे देख शरीराचे ।२।
शरीराचे संगे भय चिंता रोग : यावरी उपसर्ग कामक्रोध ।३।
पापा नाही पार दोषाचे गिरिवर : गणेशनाथ भार तुझे दारी ।४।

अभंग : ९९

कोण सुख आहे नरदेही आसता : अग्नि शेजे पाहाता निद्रा कैची ।१।
विषय विख आहार व्याघ्राचा शेजार : विंचा विवरी नर सुखी कैचा ।२।
सागर परिक्षार सूर्य परि उग्र : गोड परि संसार थोर दु:ख ।३।
गणेशनाथ म्हणे मोकलीले देवे : न पडेचि ठावे वर्म काही ।४।

अभंग : १००

तैशा झाल्या देवा दु:खाचिया राशी : बरव्या वनवासी केल्या पिडा ।१।
बरे झाले हित मोडियेला ठाव : बरे रूप नाव हारविले ।२।
सर्वापरी मज केलेसे उदास : सांडविली आस लोकिकाची ।३।
तीर्थ व्रते जाली देहाशी दंडणा : गणेशनाथ मना समाधान ।४।

अभंग : १०१

प्राचिनासारिखे वर्ततासे देह : राहिले उपाय साधनाचे ।१।

जन्मो जन्मीचे जैसे ज्या सुकृत : तैसे होय प्राप्त फळ तया ।२।
नश्वर हा देह पुण्य कोठे आहे : विचारिता न ये निश्चयाशी ।३।
कोण जाणे काय देव कैसा आहे : गणेशनाथा सोय सद्‌गुरूची ।४।

अभंग : १०२

न सुटेचि कैंव्हा देहाचा अभिमान : वेचोनिया जीणे नरका जाती ।१।
मोलाचे आयुष्य प्राप्तीचा नरदेह : व्यर्थ जातो पाहे भजनेविण ।२।
मी कोण आपण नेणती हे खूण : स्त्रिया पुत्र धन म्हणे माझे ।३।
या दु:खापासून करी सोडवण : गणेशनाथ दीन म्हणोनिया ।४।

अभंग : १०३

नेत्राशि दाखवी जिव्हेशि चाखवी : जिवाशि जिववी जीवेपणे ।१।
पायाशि चालवी हाताशि हालवी : वैखरी बोलवी नानापरि ।२।
मेरूहूनि अढळ पवनाहुनि चपळ : खेळोनिया खेळ वेगळा तो ।३।
अरूप अविनाश अलक्ष निर्गुण : गणेशनाथ दीन काय जाणे ।४।

अभंग : १०४

दुजियाचा संग नको देवा आता : नयनी हरले पाहता सामावेना ।१।
मंथोनि नवनित झाले असे घृत : सर्वाशि अलिप्त जयापरि ।२।
बुध्दीशि न कळे मनाशि नातळे : ध्यानाशि वेगळे अलक्षपणे ।३।
निरशुन्य निरंजन नाव रूपातीत : ऐसे गणेशनाथ काय जाणे ।४।

अभंग : १०५

आदीचा येकला अंतिही येकला : नाही परि भूलला मायाजाळी ।१।
येकही अनेक अनेकाचा येक : येकापरते सुख अणिक नाही ।२।
अवघ्या पृथ्वीस जैसा सूर्य एक : तैसा आत्मा देख देहामाजि ।३।
येकायेकी येक येकनिष्ठ मन : गणेशनाथ ध्यान येकविध ।४।

अभंग : १०६

मनास ही सत्ता तुझी सर्व देवा : माझा कोण केवा जाळु याशि ।१।
काय करू आता न चालेचि कांही : पडलो तुझे पाइ अंध जैसा ।२।
अनंत जन्माचा पतित पापराशी : जालो मी भूमीशि थोर भार ।३।
यालागि शरण सर्वभावे तूज : गणेशनाथ गुज राखे आता ।४।

अभंग : १०७

लाविले सन्मार्गी ठाव दिला पाइ : पुढती जन्म नाही ऐसे केले ।१।
आपणाहूनि मन जाउ नेदी कोठे : जरि जाले मोटे हरिहर ।२।
जाळुनि सर्व भ्रांती एकनिष्ठ केले : कैवल्य दाविले याचि डोळा ।३।
आता उतराई होउ तुज काइ : गणेशनाथ पाही पद रज ।४।

अभंग : १०८

अनेका परीची करिता साधने : परि हा अभिमान न ढळेची ।१।
दान धर्म पुण्य याग कुळाचार : परि नव्हे साचार समबुध्दी ।२।
तीर्थे व्रते जप तपाचिया कोटी : भावेविन भेटी कैशी होय ।३।
गणेशनाथ म्हणे भक्ति नाही केली : परि करूणा आली सद्‌गुरूला ।४।

अभंग : १०९

शोक करूनि काय तुजला करुणा न ये : होणार ते होय सहजगती ।१।
सहजची संपत्ती सहजची विपत्ती : सहज होत जाती जन्म मरणे ।२।
सहजाचा हा खेळ जालासे सकळ : सहज माया मूळ कैचे येथे ।३।
सहज सद्‌गुरूनाथ झाला कृपावंत : गणेशनाथ हित सहज जाले ।४।

अभंग : ११०

उन्मळे चित्त प्रेम दाटे डोळा : हृदइ जिव्हाळा मुखी नाम ।१।
उभे रोमांचित नेत्री अश्रूपात : कंठ सद्‌गदीत आठविता ।२।
गाता आणि नाचता डोले छंदे टाळी : कीर्तन समेळी गोपाळाच्या ।३।
गरूडध्वज पताका मृदंग आणि टाळ : वैष्णव सकळ भक्तिसुख ।४।
करिती जयजयकार देव तेत्तिस कोटी : विमानाच्या दाटी पाहावया ।५।
पुष्पाचा वर्षाव करिती नामघोष : यानी सर्व वास लाजविला ।६।
गणेशनाथ म्हणे सत्य भक्तिभावे : बांधला हा देव जाउ नेदु ।७।

अभंग : १११

पाहु नको आता वाट अनिकाची : करी तु जीवाची सोडवण ।१।
नाना रंग संग सांडी लोकीकाचा : सोयरा जीवाचा पाहे वेगी ।२।
त्रिविध हे जन त्रिविध बोलणे : स्वहित होय जेणे तेचि करि ।३।
प्राप्तीचा नरदेह स्वये भेटे देव : गणेशनाथ भाव तैसा धरि ।४।

अभंग : ११२

दु:खाचे डोंगर पडती अंगावर : तरि हा निर्धार सोडू नये ।१।
घालिता कर्वती भेऊ नये चित्ति : करावे निश्चिती देवकाज ।२।
संकल्पिला देह संसारी वेचु नये : ऐसे सत्य आहे परमार्थीका ।३।
हे निरार्थक जावे देवकाजी वेचावे : गणेशनाथ भावे सहजार्पण ।४।

अभंग : ११३

द्रौपदीचे लाजे वस्त्राचे डोंगर : धाले ऋषीश्वर भाजी पाने ।१।
काढिले उच्छिष्ट राखले विवरी : निजभक्ताचे करी सर्वही काज ।२।
यावरि सारथी अर्जुनाचा जाला : अहंकारी मारिला दुर्योधन ।३।
अश्वमेध याग सिध्दी पावविला : धर्म सोडविला पुरोहित ।४।

सूर्य नारायणा दिवसा लोपविले : मारूती जिंकले रथासाटी ।५।
हनुमंताशि भेटी शीघ्र जाला देव : जाला राम सीता लक्ष्मण ।६।
तैसा नारायण नाम कीर्तीसाटी : गणेशनाथ भेटी रोकडीची ।७।

अभंग : ११४

येकाची ते इच्छा गायत्री पुजावी : येकानी मारावी समूळेशी ।१।
येकाची ते इच्छा शिवाल्ये घडावी : येकानी पाडावी समूळेशी ।२।
येकाची ते इच्छा अपुले सर्व द्यावे : येकाने ते घ्यावे दुसऱ्याचे।३।
ऐसे त्याशी कैंव्हा देवे सांगितले : गणेशनाथ केले स्वभावे ते ।४।

अभंग : ११५

बहुत सायाशि आलो या जन्माशी : भेटी सद्गुरूशि थोर भाग्य ।१।
नरदेहाकारणे बहुत केले पुण्य : होते दर्शन म्हणोनिया । २।
सम सद्गुरू भक्ति घडे संतसेवा : तरिच होय जीवा उध्दरण ।३।
गणेशनाथ म्हणे ऐसे न करीता : स्वहिताची वार्ता बोलो नये ।४।

अभंग : ११६

जव जव देखे मान तव तव भुले मन : तेचि त्या बंधन होय अंती ।१।
देही सर्व सूख जव लागे गोड : तया नाही चाड निजमोक्षाची ।२।
संसाराचा वारा लागता शरीरा : तेणे होय फेरा चौऱ्यांशिचा ।३।
गणेशनाथ करी या वेगळे : मज नाही बळ येकही अंगी ।४।

अभंग : ११७

नको देवा आता दुजियाची संगती : जेणे दु:खप्राप्ति गर्भवास ।१।
मनाचे विकार अनंत अपार : न चुके येरझार पुनरावृत्ती ।२।
चुकवी जन्मदु:ख सद्गुरू तो येक : पाहातांचि सुख जाले थोर ।३।
गणेशनाथ म्हणे सद्गुरू उदारा : पुनरपी संसारा नको घालु ।४।

अभंग : ११८

माया भ्रम भुली जिवाशी पडली : मग सोय सांडिली मुळीची ते ।१।
जववरि सुख आहे तववरि भुलला राहे : अंत:काळी काये करिल देव ।२।
सम परोपकारी सद्भाव शरिरी : तो न ये संसारी परतोनिया ।३।
गणेशनाथ म्हणे भावे करिता ध्यान : जन्म दु:खापासून सोडविल ।४।

अभंग : ११९

नरदेहा येऊन भावभक्ति हीन : उदकात आसुन कोरडे ते ।१।
सद्भाव आणि भक्ति न करी सेवावृत्ति : जाणे अधोगती म्हणोनिया ।२।
नावडे कीर्तन संतसंग सारा : तयाशि आघोर कुंभीपाक ।३।
गणेशनाथ म्हणे ऐसे अनाचारि : जाले भूमीवरी थोर भार ।४।

अभंग : १२०

आशा या संसारी कोणाची नसावी : जीवनमुक्ति पाहावी कैशी डोळा ।१।
देहीच्या सुखाला गोउ नये मन : ब्रह्मसुख पूर्ण पाहणे ज्याशि ।२।
निरंजन सुख पाहे सदाकाळ : तो होय अढळ ध्रुव जैसा ।३।
गणेशनाथ म्हणे करावे साधन : चुके जन्ममरण ऐसे काही । ४।

अभंग : १२१

विषधरा जैसे पाजिले अमृत : उन्मत्ताशि प्राप्त ब्रह्म कैचे ।१।
वृंदावना कैची गोड मधुरता : पिशियाशि सत्कथा कार्य करि ।२।
पाषाणा श्रृंगार मेघ खडकावर : खरावरि भार चंदनाचा ।३।
गणेशनाथ म्हणे तैसा प्रेमभाव : संचिताविण वाव संग नोहे ।४।

अभंग : १२२

कागाशि न कळे संत आणि सज्जन : विष्टेवरि मन सदाकाळ ।१।
निंदकाचे चित्त सदा निंदेवरी : रात्रि दिवस करी श्वान जैसे ।२।
अखंड चावटी करी तोंडपिठी : स्वहिताची गोष्टी नायकेचे ।३।
गणेशनाथ म्हणे ऐशीया उपाये : न चालचि पाहे कल्पवरी ।४।

अभंग : १२३

साही दर्शनाचा पाहु जाता अंत : तरि नव्हे प्राप्त ब्रह्मसुख ।१।
च्याऱ्ही वेद शास्त्रे पुराण अभ्यास : परि नाही विश्वास येके ठाइ ।२।
विकल्पिया नाही धैर्य आणि निर्धार : त्याची वेरझार कैशी चुके ।३।
गणेशनाथ म्हणे सद्‌गुरूची भक्ति : केलिया पावती ब्रह्मसुख ।४।

अभंग : १२४

मनाचे मंथन करी नारायण : अनिकही प्रयत्न न चले काही ।१।
जीवाचे ते बळ न चालेचि काही : नाशिवंत देह ठाइचेचि ।२।
कृपाळु होवोनि जरि तु उध्दरीशि : तरिच आलियाशि सुफळ जीणे ।३।
गणेशनाथ म्हणे नाही मज बळ : देवा तु कृपाळ म्हणोनिया ।४।

अभंग : १२५

तुझी बिरूदावळी तिन्ही लोका आगळी : नाम घेता जाळी सर्वही दोष ।१।
हरिखे नाम घेता हरे सर्व चिंता : मुक्ति सायुज्यता प्राप्त होय ।२।
करिता नाम कीर्ति हृदइ दाटे मूर्ति : पावन त्रिजगती तेणे होय ।३।
गणेशनाथ म्हणे ऐसा तु समर्थ : आपुले पद देतो निजभक्ताशि ।४।

अभंग : १२६

सम सर्वभाव पाहे येक देव : समाधीचा ठाव तोची होय ।१।
चतुष्ट्य साधान योगाची धारणा : तोचि योगी जाणा योग साधी ।२।

वसुधा जैसी स्थिर न करी काही मात : तैसे हे बा संत उपमा नाही ।३।
गणेशनाथ म्हणे नाही दुजेपण : ऐक्यरूप पाहणे मुक्त सदा ।४।

अभंग : १२७

अनंत जन्मवरि केली जन्म साटी : मनुष्य जन्मी भेटी सद्गुरूची ।१।
जप तप व्रते तीर्थ क्षेत्रे बहुते : यज्ञ अवघे ते दानकर्म ।२।
साधने अभ्यास मंत्र यंत्र ध्यास : तुजसाटी क्लेश बहुत केले ।३।
भक्ति आणि वैराग्य ज्ञान ध्यान सांग : अनुतापे अनुरागे भजन केले ।४।
गणेशनाथ म्हणे गुरूनाथा उदारा : तु आम्हा सोयरा जोडलासी ।५।

अभंग : १२८

थिल्लर काय जाणे सागराचा अंत : मुंगीशि अग्नीत रीघ कैचा ।१।
श्वान काय जाणे मेरुचे प्रमाण : कोसल्याशि गगन न कळे जीवी ।२।
अंध काय जाणे कैसा तो दिनमान : पाषाणा पर्जन्य न कळे जीवी ।३।
देहवंत जीव काय जाणति देव : गणेशनाथ नाव काय तेथे ।४।

अभंग : १२९

आलिया संसारी देखिली पंढरी : कीर्ति माहाद्वारि वानु तुझी ।१।
पताकांचे भार नामाचा गजर : देखिल्या संसार सुफळ झाला ।२।
साधु आणि संतांच्या धन्य झाल्या भेटी : सापडली लूटी निजमोक्षाची ।३।
गणेशनाथ म्हणे धन्य पंढरिनाथा : क्षणभरी परता जाउ नको ।४।

अभंग : १३०

नश्वर देहाचा धरोनि भरवसा : विसरले कैसा नारायण ।१।
पुत्र कलत्र धन विषयावरी मन : तेणे जन्म घेणे नाना योनी ।२।
ऐशेपरी जीव भुले बहू सुखा : पावताति दु:खा जन्मवरी ।३।
निमिषभरी तुझा न पडावा विसर : गणेशनाथ थोर लाभ झाला ।४।

अभंग : १३१

मरणाचा विसर पडलासे थोर : सर्वही संसार म्हणती माझा ।१।
देव तीर्थ ध्यान न करीत कदा : रात्रि दिवस धंदा प्रपंचाचा ।२।
क्षणभरि जीवा नाहीची विसावा : नाठविती देवा कोणेकाळी ।३।
याकारणे शरण आलो सद्गुरूनाथा : गणेशनाथ पंथा पाववीशी ।४।

अभंग : १३२

बाळपण गेले खेळताचि वाया : तरूणपणी माया लावियली ।१।
स्त्रिया पुत्र धन सुखावरि मन : नाठवे साधन स्वहिताचे ।२।
वृद्धपणी पडे शोक मोह चिंता : मनुष्य जन्म व्यर्थ गमविला ।३।
गणेशनाथ म्हणे येवोनि जन्माशि : करी पूर्वजाशि उधरण ।४।

अभंग : १३३

व्यापियले चित्त नाठवेचि काही : दाही दिशा पाही अवघा देव ।१।

पडली प्रेमभूलि शुध्दी बुध्दी गेली : सोय ती सांडिली सज्जनाची ।२।

न बोले कोणाशी लेखीना सर्वथा : रातले गुरूनाथा चित्त माझे ।३।

गणेशनाथ काही अबोल न बोले : म्हणे आम्ही जालो देवपिसे ।४।

अभंग : १३४

जालिया आतित क्रोध नाही गेला : तेणे गमविला नरदेह ।१।

सांडोनि संसार सकळाहुनि विरहित : ठेउ नये चित्त जनावरि ।२।

सर्वही साधन ओळखावे दर्शन : तया नाव जाण पूर्ण योगी ।३।

गणेशनाथ म्हणे सर्व पाहे एक : त्याहुनिया सुख अनिक नाही ।४।

अभंग : १३५

सर्व आत्मा येक ऐसा धरिता भाव : संसार हा वाव सहज होये ।१।

कळोनि जयाने केला अंधकार : जाला भूमीभार तोचि येक ।२।

सर्वही देवाचा न कळे विचार : वैराग्य ना घर जाले त्यासि ।३।

गणेशनाथ म्हणे आत्मा कळे ज्यासि : आपुल्या जीवासि समाधान ।४।

अभंग : १३६

काही साधकांचि करिता नये निंदा : करावे ते सदा दंडवत ।१।

काही त्या संतासि सांगो नये वाद : रिता जाय बोध आत्मत्वाचा ।२।

न करावे ते कदा योगियांसि बळ : केलिया समूळ नर्का जाणे ।३।

गणेशनाथ म्हणे करावे वंदन : पाहु नये गुण दोष तयांचा ।४।

अभंग : १३७

माझिया मनाचा नकळे मज अंत : काय सांगो मात अनिकांचि ।१।

शुध्द नाही मन काय करू साधन : कैसे उध्दरण करिसी देवा ।२।

पातकाच्या रासी आलो मी जन्मासी : कैसे उध्दरिसी सद्गुरूनाथा ।३।

अगणित माझ्या दोषा नाही गणणा : भार नारायणा जालो तुज ।४।

गणेशनाथ म्हणे यैसा मी पातकी : कीर्ति तिन्ही लोकि करिन तुझी ।५।

अभंग : १३८

बहुत आहे दोषी आलो तुजपासी : देवा तु तारिसि म्हणोनिया ।१।

माझीया पातका भुमिका डळमळली : देवा त्वाही केली सांडी कैसी ।२।

बहुत भरवसा केला आहे तुझा : मुळीचा तु माझा मायबाप ।३।

गणेशनाथ म्हणे आता मज तारि : पडलो आधारी तुझ्या देवा ।४।

अभंग : १३९

माझेविशी देवा तुजला कळवळा : भाव माझा भोळा न कळे काही ।१।

भावभक्तिविण न कळे तुझे ध्यान : पतित पावन तुचि येक ।२।
तुजविण देवा उध्दरिना कोन्ही : जालो तुझा रूणी जन्मोजन्मी ।३।
गणेशनाथ म्हणे सर्व तूज वाहिले : नाही ते देखिले तुजविणे ।४।

अभंग : १४०

करावे साधन नैश्‍वर्य हा देहे : साचार ते काय आहे येथे ।१।
येक वेळे अंत पृथ्वीचा कळे : संचित सबळ न कळे कदा ।२।
काय ते साचार आहे तिन्ही लोकी : पाहता होती सुखी सर्व जिव ।३।
गणेशनाथ म्हणे कोण्हेही विचारे : साराचेही सार तेचि करी ।४।

अभंग : १४१

चुकवि जन्मदु:ख ऐसा कोण थोर : न कळे विचार कोणे काळी ।१।
जे ब्रह्मलिखीत चुकवि कोण येथ : आगळि ते मात देवाहुनि ।२।
कोण चुकविल कर्माचे बंधन : यालागी ते पुण्य शुध्द करा ।३।
कोण सोडविल काळाचे हातिचे : निवारिल साचे जन्मदु:ख ।४।
गणेशनाथ म्हणे सद्‌गुरूवाचुन : दु:ख निवारण कोण करी ।५।

अभंग : १४२

आसावे संसारी कोन्हाचे पाठिसी : काळ साहे त्यासि न चले सत्ता ।१।
अनन्ये मातेने केला प्रतिपाळ : ते काय सकळ आठविती ।२।
तैसे परि देव विश्‍वाचा तारक । आठवावा देख वेळोवेळा ।३।
गणेशनाथ म्हणे देवा काय केले : काय ते सोसिले या संसारी ।४।

अभंग : १४३

किती या संसारी सोसावि आपदा : आठवण कदा करू नेदी ।१।
पर्वती जरी झाला मेघाचा वर्षाव : तान्हेलिया पाहा न मिळे पाणी ।२।
तैसे देहेबळे राहो किती दिवस : सांडोनिया सोस शरण आलो ।३।
गणेशनाथ म्हणे ऐसे करी काही : आसोनिया देही अलिप्त जैसा ।४।

अभंग : १४४

न पाहवी कदा अनिकांचि वाट : ज्याला घेणे भेट या देवाची ।१।
गोउ नये कदा सुखावरी मन : ज्याला आहे जाणे मोक्षपदा ।२।
मातापिता बंधु सर्वस्वे हे माया : सांडोनि सखया ध्यान करी ।३।
जेणे होय काही दु:ख निवारण : ते करू साधन सत्य आता ।४।
गणेशनाथ म्हणे सुखाचा शेजार : सद्‌गुरू उदार झाला सखा ।५।

अभंग : १४५

आसता संसारी भूलला नाही कदा : त्या नाही आपदा जन्मदु:ख ।१।
चालवितो सदा प्रपंच वेव्हार : देवाचा विसर पडे कदा ।२।

न भूले जनात धर्मावरी चित्त : तोची उध्दरित पुर्वजासी ।३।
गणेशनाथ म्हणे आसता संसारी : सखा केला हरी सत्य त्याने ।४।

अभंग : १४६

आसोनि लोकांत मन ठेवी येकांत : त्याहुनिया संत अनिक नाही ।१।
संतांचे संगती लावोनिया मन : ते जाती घेउन देवलोका ।२।
संत संगतीचा महिमा तो अपार : ज्याचेनि संसार सुफळ होये ।३।
गणेशनाथ म्हणे जन्मासी येऊन : कृपाळू हे पूर्ण झाले संत ।४।

अभंग : १४७

देवे दिल्हे तेही घेउ नये कदा : जाणे ब्रह्मपदा आहे ज्यासी ।१।
संसारीचे सुख देवोनिया गोवि : तैसा तो लाघवि न कळे कोण्हा ।२।
ऐसे मायाजाळी गोविले सकळ : न कळेचि कळ ब्रह्मादिका ।३।
गणेशनाथ म्हणे गोविले का येथे : नाही दुजे जेथे दावि मज ।४।

अभंग : १४८

बहुत ज्ञान ध्यान वानावे ते काये : जेणे सार्थक होये तेचि करू ।१।
वडिलांचि संपत्ती वानावि ते किती : आपणासी गती कोण आहे ।२।
वानु नये कदा अनिकाचे भाग्य : जेणे मोक्ष मार्ग तेचि करू ।३।
गणेशनाथ म्हणे वडिलाचे नाव : जतन करावे येईल कामा ।४।

अभंग : १४९

सागरात केला बाणांचा वर्षाव : विशम तो भाव न धरी कदा ।१।
आकाशाची बहुत केली जरी निंदा : विषाद ते कदा न मानिची ।२।
पृथ्वीसि काही बहुत बोलता : विषाद सर्वथा न धरिची ।३।
गणेशनाथ म्हणे ऐसा धरि धीर : तोचि उतारे पार भवसिंधूचा ।४।

अभंग : १५०

आत्मा स्वत:सिध्द तो असता देही : कल्पना हे काही करू नये ।१।
भीन्न या प्रकृती बहुत झाल्या जरी : आत्म्यासि हारि येईल काये ।२।
अमृताचा बिंदु विखाचे सागरी : तत्पर तो करी आपणा ऐसे ।३।
गणेशनाथ म्हणे सद्‌गुरू तो दाता : क्षण न लागता उध्दारी जीवा ।४।

अभंग : १५१

आलिया संसारी साटविले नाम : सकळही धर्म देव केला ।१।
आमुचे सर्व काही या देवाचे नाव : अनिक आम्हासवे न ये काही ।२।
संचित सिदोरि जीवाचे पदरि : जाताचि शरिरी उभी टाके ।३।
गणेशनाथ म्हणे नामाविण नाही : तारक ते पाही तिन्ही लोकी ।४।

अभंग : १५२

मनुष्यजन्मी आम्हा कळलि हे वार्ता : परी आहे सत्ता या देवाची ।१।
जन्मोजन्मी देवा कळले नाही काही : आचरतो तेही शुध्द पुण्य ।२।
झालीया शेवटी कळली हे गोष्टी : म्हणुनि दिल्ही मिठी तुझ्यापाई ।३।
गणेशनाथ म्हणे चिंता नाही आम्हा : देयी तुझा प्रेमा भक्तिसुख ।४।

अभंग : १५३

सर्वत्र हे जीव पाहाता समता : मनुष्य देही सत्ता कासियाची ।१।
सर्व देही पाहता येकचि जिव्हाळा : नरदेह आगळा कैसा होये ।२।
ऐसा हा नरदेहे कैसीयाने सार : जरी करि विचार निज मोक्षाचा ।३।
गणेशनाथ म्हणे सद्गुरू समर्था : तुज आहे चिंता सर्वस्वाचि ।४।

अभंग : १५४

चित्रिची बाहुलि काय ते बोलति : तैसीचि हे गति ओ प्राण्या ।१।
बुद्धिबळाचा खेळ कोण जिती हार : तैसा हा संसार आहे आता ।२।
बहुरूपी तो वेश धरिता अनेक : पाहाता तो एक दुसरा नाही ।३।
गणेशनाथ म्हणे सर्व तुझी सत्ता : मज नाही चिंता काशियाची ।४।

अभंग : १५५

थोर आहे याति न करी समभक्ति : त्यासी पुनरावृत्ति न चुके अंति ।१।
ज्ञानाचा आभिमान आसता संपूर्ण : न चुके जन्ममरण काही केल्या ।२।
जाणोनिया निंदा संताची करिता : तरी अधपाता जाणे होये ।३।
या कारणे सर्वा करावे वंदन : गणेशनाथ पुण्य बोलताहे ।४।

अभंग : १५६

ज्याला दिल्हे देवे तेणे सुखे घ्यावे : अनिकानि करावे काय त्याचे ।१।
अनिकाच्या भाग्याचा करू नये हेवा : येकाभावे देवा आठवावे ।२।
कोणासी ते देवे दैवे नाही दिल्हे : विघ्न त्यासि केले सत्वहिन ।३।
गणेशनाथ म्हणे दिल्हे घेउ नये : तोचि योगी पाहे निष्कळंक ।४।

अभंग : १५७

योग्याने दुसऱ्याची न करावी संगती : जाता निजपंथी विलंब नाही ।१।
साधूने अनिकाची पाहु नये वाट : येकायेकि धीट होउनि जावे ।२।
साधूने कोण्हाचा न धरावा आधार : सर्व टाकी भार देवावरी ।३।
गणेशनाथ म्हणे सद्गुरूनाथ दाता : नाही मज चिंता कासीयाचि ।४।

अभंग : १५८

जन आणि विजन क्षणामाजि जाती : यालागी संगती केला देव ।१।
जाईल पवन पाणी न राहती येथे कोन्ही : यालागी मिळणी मिळो तुझ्या ।२।
गेले थोर थोर देवर्षि किन्नर : मानवी किंकर काय येथे ।३।

गणेशनाथ म्हणे नाही आम्हा राहाणे : परि साधु साधन देवलोक ।४।

अभंग : १५९

हस्ति आणि व्याघ्र जाणति ते सुख : परपिडेचे दु:ख न कळे त्यासी ।१।
पराव्याचि निंदा हे थोर आपदा : सुटाका नाही कदा नरक कुंडी ।२।
ज्याचे पाप पुण्य तो भोगी पतन : आपुले का मन बाटवावे ।३।
आधि जीवि पाहावे आपुले कर्म धर्म : गणेशनाथ वर्म तुझे पाई ।४।

अभंग : १६०

म्हणविता साधु न करिता साधान : तेणे व्यर्थ जीणे गमाविले ।१।
म्हणविता संत शांत नाही चित्त : त्याचे जाणा व्यर्थ सर्व काही ।२।
म्हणविता सिद्ध नाही ब्रह्मबोध : ते जाणा उपाध सर्वकाही ।३।
गणेशनाथ म्हणे निर्विकल्प होय : तोचि योगी राहे सदा सुखी ।४।

अभंग : १६१

कोण्हे काळी पाहता शुद्ध नाही मन : देव म्हणोनिया पाषाण पूजताती ।१।
ज्यासी नाही लक्ष त्यासी नाही साक्ष : देव म्हणुनि वृक्ष पूजताति ।२।
कोणे काळी पुण्याची जोड : पूजिताती हाडे मनुष्याची ।३।
गणेशनाथ म्हणे नाना रिती ध्यान : गुरु भक्ती वाचून साध्य नाही ।४।

अभंग : १६२

जाणे शुद्ध वर्म शुद्ध तो वैष्णव : नाही वैरभाव कदाकाळी ।१।
सम ज्याचा भाव तो जाणावा स्मार्त : नाहीतरी दंभयुक्त मतवादी ।२।
संपूर्ण विर्कि जाणे ब्रह्मसुख : तोचि पुराणिक उध्दरी जीवा ।३।
गणेशनाथ म्हणे ऐसे जे असती : तेचि उतरती पैलपार ।४।

अभंग : १६३

मृत्तिकेचा देह अंती माती होय : साधन ते काय सत्य त्याचे ।१।
देह नाशिवंत सांगती समस्त : कासियाचे हित करील प्राणी ।२।
काम क्रोध दंभ अहंकार अभिमान : काय ते साधन तयापुढे ।३।
गणेशनाथ म्हणे देहे काय साचे : करिल जन्माचे उध्दरण ।४।

अभंग : १६४

जन्म आणि मरण करिते हे कोण : कोण्हासि बंधन कोणे ठाई ।१।
कोणे ठाई आहे दु:ख आणि सुख : कोण्ही केले देख कोणासाठी ।२।
कोणे ठाई आहे देव आणि भक्त : कोण उध्दरित कासियासी ।३।
गणेशनाथ म्हणे नैश्वर आकार : तेथे निराकार कोण सांगे ।४।

अभंग : १६५

किंवा दयावा प्राण लावावा गळफास : तेव्हा या देवास येईल कळु ।१।

प्राण तो शोकावा नाना दुःखजिवा : वनवास का घ्यावा जन्मावरी ।२।
शिर उतरावे आपुलिया हाते : तेव्हा म्हणसि भक्त सत्य माझा ।३।
गणेशनाथ म्हणे हे आता उरले : येथोनिया झाले मनुष्य जन्म ।४।

अभंग : १६६

जैसा जन्म झाला तो तुझ वाहीला : करुणा या देवाला कैसी न ये ।१।
या जन्मापासोनि केले तुझे ध्यान : प्रपंची आपण झालो नाही ।२।
देखीले कि देवा दुःखाचे डोंगर : कोठवरि धीर धरू देवा ।३।
गणेशनाथ म्हणे बहुत दिवस झाले : नेत्रहे सीणले वाट पाहाता ।४।

अभंग : १६७

दुर्लभ हा नरदेहे होउनिया काये : येके वेळे पाहे कृपादृष्टी ।१।
तुझिया चरणाची थोर केली आस : करिया जीवास उद्धरण ।२।
पळपळ आयुष्य गेले रात्रदिवस : मात या देवास कोण सांगे ।३।
गणेशनाथ म्हणे तुज सांगो किती आता : जन्मासि मागुता नको घालु ।४।

अभंग : १६८

केंव्हा आता देह होईल विसर्जन : किंवा समाधान नाम घेता ।१।
व्यर्थ झाला देह करावे ते काय : न कळेचि सोय ब्रह्मसुख ।२।
भूमीभार झालो न भेटता देव : कैसा तो निर्वाही होईल अंती ।३।
गणेशनाथ म्हणे सोसिता आपदा : करुणा गोविंदा येईल तुझी ।४।

अभंग : १६९

जिवाचा सज्जन आहे येथे कोण : गोउ नये मन कदा काळी ।१।
जयासाठी पाहे गोवियेले मन : ते गेले सोडून अंतकाळी ।२।
नाशिवंतासाठी लागो नये पाठी : ज्याला घेणे भेटी या देवाची ।३।
नाशिवंत देह जाणोनि आपण : व्हावे सावधान भजनयुक्त ।४।
गणेशनाथ म्हणे जाईल नरदेहे : म्हणोनिया पाहे भक्तिसुख ।५।

अभंग : १७०

वृक्ष आणि पर्वत तेही जाती अंती : आम्ही तुम्ही किती आहो येथे ।१।
जाती सर्व लोक गेले ब्रह्मादिक : काय करूनि शोक संसाराचा ।२।
आपण आधी जाती सर्वही अवयव : देवाचा तो देव उरला अंती ।३।
गणेशनाथ म्हणे बोलावे ते काय : आम्हा ही आहे जाणे अंती ।४।

अभंग : १७१

अधिरा माझ्या मना सांडी सर्व चिंता : गुरुनाथ असता शिरावरी ।१।
भिऊ आता कोण्हा संसारी आसता : देवाविन सत्ता आहे कोण्हा ।२।
तुझीये सत्तेने सर्वकाही होये : म्हणोनिया नये चिंता करू ।३।

एकदा मरावे ऐसे आहे ठावे : गणेशनाथ जिवे सांडी करी ।४।

अभंग : १७२

या जीवाकारणे साधिती साधने : अंती येणे जाणे न चुकेचि ।१।
देहाचे संगती सुख दुःख प्राप्ती : नव्हेचि विश्रांती कोणेकाळी ।२।
शोक मोह चिंता याती कुळ धर्म : ऐसा करिता श्रम आयुष्य गेले ।३।
गणेशनाथ म्हणे ऐसा गेला काळ : या जन्माचे मूळ कैसे पाहू ।४।

अभंग : १७३

तुजविणे देवा आम्हा कोण आहे : कृपादृष्टी पाहे मायबापा ।१।
पाहता तिन्ही लोक तुझा तूची एक : नाही जन्मदुःख ऐसे केले ।२।
मनासी वळावे प्रेमदान द्यावे : एकदा उध्दरावे या दीनासी ।३।
गणेशनाथ म्हणे कृपाळू तू माये : करुणा तुज न ये अजुनी कैसी ।४।

अभंग : १७४

मनासहि सत्ता आहे देवा तुझी : लाज राखे माझी ऐसे काळी ।१।
कनक आणि कामिनी सोडवी या पासोनी : कीर्ति तुझी जनि वर्णिन देवा ।२।
कदा काळी नको मन सुखावरी : तुझ्याणे संसारी आहे देवा ।३।
गणेशनाथ म्हणे तारी कृपावंता : जन्मासी मागुता नको घालु ।४।

अभंग : १७५

ऐसे कैचे बळ मनाला आवरू : कल्पनेला मारू मुळीहुनि ।१।
काम क्रोध जाळु आज्ञा तुझी पाळु : देहाचे निर्मुळ करू आधी ।२।
काय सामर्थ्यता आहे माझे अंगी : गीळु तुजलागी न लगे वेळ ।३।
गणेशनाथ म्हणे ऐसी कोण सत्ता : करू सद्‌गुरूनाथा तुजवरी ।४।

अभंग : १७६

देवा तुझी सत्ता आहे सर्वा ठाई : पदरिचे काही नाही केले ।१।
कर्ता आणि हर्ता तुची गा समर्था : तारी शरणांगता मायबापा ।२।
कमाईचा हिन पडिलो तुझे व्दारी : तुजविण संसारी कोण्ही नाही ।३।
गणेशनाथ म्हणे तुझीया आधीन : केले पाप पुण्य नको पाहु ।४।

अभंग : १७७

भक्ताचे वैभव न जाये सर्वथा : मग काय रघुनाथा ब्रिद तुझे ।१।
मागिलीया संता देव मोकलिता : देवाची ते वार्ता करी ते कोण ।२।
अधिरा माझ्या मना भेउ नको आता : करू आता सत्ता देवावरी ।३।
गणेशनाथ म्हणे ऐसा हा निर्धार : देव आहे साचार मानी जिव ।४।

अभंग : १७८

काय पाहसी मना दुजियाची वाट : होउनिया धिट निर्धार धरी ।१।

अक्षय अढळ ऐसा धरी धीर : मिथ्या हा संसार जाणोनिया ।२।
पृथ्वी सारिखे होवोनी गहन : त्याहीहुनि मन थोर करी ।३।
गणेशनाथ म्हणे ऐसा धरू भाव : समुळी हा देव गिळुनी राहु ।४।

अभंग : १७९

तिन्ही लोकी आता तुची एक दाता : हारपली चिंता सर्व माझी ।१।
नामे आजामेळा उध्दारिला गोपाळा : भक्ताचा कळवळा थोर तुज ।२।
राजा जन्मेजय वाल्या कोळी पाहे : नाम मात्रे जाये देवलोका ।३।
गौतमा कारणे गंगा पाठविलि : शिळा उध्दरिली नाममात्रे ।४।
गणेशानाथ म्हणे तैसे उध्दरावे : ब्रिद ते करावे साच देवा ।५।

अभंग : १८०

संतांचे संगती भोजन पंगती : वचन त्याचे चित्ती ध्यात आसे ।१।
तिर्थाचे वंदन करिता सत् किर्तन : तेणे होय पूर्ण मनोरथ ।२।
सदा त्यांची सेवा करिता चाकरी : जीव पावे थोरी ब्रह्मभाग्य ।३।
गणेशनाथ म्हणे संताचिया नावे : उध्दरिती जीव दर्शन मात्रे ।४।

अभंग : १८१

यातीच्या आचारा भझले सर्व देखा : विसरले सखा येक देव ।१।
देवाकडे कोण्ही न पाहे परतोनी : मिथ्या माया मोहनी पडली वरी ।२।
देहाचा संबंध न सुटे कोण्हासी : म्हणोनी जिवासी आधोगती ।३।
गणेशनाथ म्हणे देहाचा संबंध : तोडोनिया भेद रूप पाहावे ।४।

अभंग : १८२

देहाचा संबंध केव्हा तु तोडिसी : तेव्हा या मनासी समाधान ।१।
केव्हा माझे जिणे होईल विसर्जन : तुटेल बंधन प्रपंचाचे ।२।
जड हा नरदेह किती वागवावा : कृपा करी देवा सोडवणे ।३।
गणेशनाथ म्हणे कैसा हा शेवट : करिसिल वाट पाहतो तुझी ।४।

अभंग : १८३

होउनी संतजन सोन्यावरी मन : नव्हे उध्दरण कोणेकाळी ।१।
करिता वैराग्य स्त्रियासी तो संग : नव्हे तेची अंग साधनाचे ।२।
म्हणविता योगी दंभ करी जगी : नाही त्याचे अंगी पूर्ण दशा ।३।
गणेशनाथ म्हणे येकायेकी मन : होउनि आपण खेळो सुखे ।४।

अभंग : १८४

तुची माता पिता जिवलग संसारी : जन्माचि शिदोरी पाय तुझे ।१।
देवाजीवाचोनी अनिक नाही मनी : हित जनि वनी तुझे पायी ।२।
आवघे देवरूप पाहोनी अंतरी : चढावी पायरी कैलासाची ।३।

गणेशनाथ म्हणे ब्रह्मिचे जे सुख : नाम घेती देख राघवाचे ।४।

अभंग : १८५

तिन्ही लोकी पाहता सुख कोठे आहे : येक वेळ होये भेटी तुझी ।१।
आलिया जन्माचे सुफळ होय तेव्हां : सद्भाव हा जिवा उपजता ।२।
अमृताचे दृष्टी येके वेळे पाहावे : दीना उध्दारावे मायबापा ।३।
गणेशनाथ म्हणे न करी तु उशिर : वाव हा संसार करी देवा ।४।

अभंग : १८६

देवा तुज करणे आहे करी ते लवलाहे : पाहणे मज आहे हेचि देवा ।१।
न करावा उशिर चालिला संसार : जरी होय निर्धार काही येक ।२।
सुवर्णपुटी देता आधिक होय ढाळ : न लगता पळ तैसे करी ।३।
गणेशनाथ म्हणे रणी जैसा सुर : तैसाची निर्धार पाहे आता ।४।

अभंग : १८७

बहुत देवस देवा देखियेले सुख : मग घ्यावे दु:ख कोण माझे ।१।
निर्धार त्वा माझा पाहीयेला नाही : भरवसा तो काई तुझा देवा ।२।
तुझा तुझे काजी वेचवेना देहे : वाचुनिया काय फळ त्याचे ।३।
करवत कर मरी घेउ तुजसाटी : गणेशनाथ आस तेव्हा तुझी ।४।

अभंग : १८८

जाउ दे मीपण जाउ दे हा मान : जळो देह जिणे भलतेपरी ।१।
आधी काय होतो वैभव याती थोर : मा आता किंकर होउ देवा ।२।
देही देसि दु:ख आणि करिसी विपत्ती : सद्भाव हा चित्ती आसो ध्यावा ।३।
फजिती आणि निंदा करिसी या जनि : गणेशनाथ मनि समाधान ।४।

अभंग : १८९

राम कृष्ण हरी मुकुंदा मुरारी : तू आम्हा संसारी जिवलग ।१।
गोपाळ गोविंद नारायण नाम : उच्चारिता जन्म मरण नाही ।२।
केशव माधव विठ्ठल म्हणता : वेळ न लगता तारी जीवा ।३।
गणेशनाथ म्हणे तारक तुझे नाम : जळती कर्माकर्मे उच्चारिता ।४।

अभंग : १९०

अंबऋषी प्रल्हाद उध्दव रुक्मांगद : बळी भिष्म नारद भाई माझे ।१।
व्यास पुंडलिक वामदेव शुक : हणुमंत हे देख भाई माझे ।२।
निवृत्ती सोपान ज्ञानेश्वर चांगया : जिवलग माझीया नामदेवा ।३।
परसा भागवत विसोबा खेचर : मुक्ताई कबीर भाई माझे ।४।
जगमैत्र नागा एका जनार्दन : कृष्णदास जाण भाई माझे ।५।
मिरा रोहिदास आणि गोरा कुंभार : नरहरी सोनार भाई माझे ।६।

सावता सालया अनिक मृत्यंजया : रामानंदा वोव्या गाऊ गीति ।७।
सुदामा श्रीयाळ अनिक मलिकार्जुन : विदुर आपण भाई माझे ।८।
भक्त चोखामेळा जिवाचा जिव्हाळा : अंतरिचा कळवळा सांगे तुम्हा ।९।
सर्व संत महंता केले दंडवत : सेवक गणेशनाथ उध्दरावा ।१०।

अभंग : १९१

गंगा भागिरथी यमुना सरस्वती : स्नाने केल्या जाती सर्व दोष ।१।
व्दारका प्रयाग गया आणि काशी : स्नाने पातकासी ठाव नाही ।२।
नर्मदा गंडकी भीमा हे पुराणी : जीव उध्दरणी केली देवे ।३।
कृष्णा हे कावेरी तुंगभद्रा जानि : स्नाने केल्या प्राणी उध्दरती ।४।
गणेशनाथ म्हणे सद्‌गुरूचे चरणी : तिथे पायवणी मागो येती ।५।

अभंग : १९२

अंजनावाचोनी सापडेना धन : गुरूकृपेविण नये कामा ।१।
प्रेमाचे अंजन शुध्द होये मन : स्वरूप साधन तेणे होये ।२।
मनोमळ फिटे तरिच देव भेटे : जप तप कष्ट वाया जाण ।३।
गणेशनाथ म्हणे झाला बहु सिण : राहीन धरून चरण तुझे ।४।

अभंग : १९३

देह आभिमान नाही मुळीहुन : वैराग्य संपूर्ण याचि नावे ।१।
न मिळेचि कदा कल्पनेचे मेळी : तोची योगी जाळी सर्व ताप ।२।
जिवाची जिवदशा नाही ज्या पुरुषा : सांडोनिया आशा सर्वस्वाची ।३।
गणेशनाथ म्हणे योगीया तो पूर्ण : सबाह्य आपण होऊनी राहे ।४।

अभंग : १९४

जन आणि वन जयासी समान : हेची जाणा चिन्ह योगीयाचे ।१।
जाणोनी सर्वासी न बोले कोण्हासी : तोची पुण्यरासी योगीराज ।२।
सर्वथा कोणाचे दुखविना चित्त : तोची संत मूर्त ईश्वरची ।३।
गणेशनाथ म्हणे काय मी किंकर : संताचा हा पार काय बोलु ।४।

अभंग : १९५

स्वर्ग मृत्यु पाताळ पाहता तिन्ही लोक : येक आहे सुख सर्वाघटी ।१।
येक पाहता देव अनिक दुसरा नाही : भेद भाव तेही सांडिताची ।२।
येकमय सुख प्राप्त जया झाले : तयाचे चुकले जन्मदु:ख ।३।
गणेशनाथ म्हणे येकी येक व्हावे : तरिच ते पाहावे सुख डोळा ।४।

अभंग : १९६

समस्त गोपाळा तु जीवा जिव्हाळा : मिळालासे मेळा आनंदाचा ।१।
नव लक्ष गोधने चारितो आपण : गोपाळ वचन बोलती काई ।२।

बैसोनि गाई कळंबाचे छाई : कृष्णे खेळ काय आरंभिला ।३।
गणेशनाथ म्हणे खेळोनिया खेळ : ब्रह्मादिका न कळे कळ तुझी ।४।

अभंग : १९७

आम्हा हा निर्मळ निश्चळ निर्गुण : तयासि बंधन म्हणता दोष ।१।
विंभाग झाल्यावर देहे हा अमर : चौऱ्याऐंशीचे फेरे कोण भोगी ।२।
आकर्ते शरिर कर्मे कोठे उरे : यालागी साचार पाहे आधी ।३।
गणेशनाथ म्हणे बंधन ते नाही : सद्‌गुरूचे पाई ऐसे झाले ।४।

अभंग : १९८

स्वहित सुखाचा करावा विचार : जेणे होय उध्दार आलियाचा ।१।
आलिया नरदेही स्वहित करू काही : अखंडीत राही चित्ती माझ्या ।२।
मुळी तुज मज आहे तो संबंध : नाही भिन्न भेद कदा काळी ।३।
गणेशनाथ म्हणे भाक ते सांभाळी : तुझ्या चरणाजवळी ठाव द्‌यावा ।४।

अभंग : १९९

नको करू मना शोक आणि चिंता : राहे त्या रघुनाथा आठवोनि ।१।
सदा समाधान स्थिर करी मन : आज्ञा ते प्रमाण श्रीगुरूची ।२।
शोक मोह दु:ख विसरोनी जावे : करिल तेची पाहवे नारायण ।३।
गणेशनाथ म्हणे तुजची आधिन : अनिक साधन न कळे काही ।४।

अभंग : २००

पूर्व संस्कार न कळे तो विचार : करावा निर्धार कोठवरी ।१।
साह्य होय देव तैसाची सद्‌भाव : न कल्पिता पाहा हो प्राप्त होये ।२।
गिरी नखावरी शिळा ते सागरी : तिन्ही लोक उदरी साटवले ।३।
गणेशनाथ म्हणे कर्ता तु आपण : वायाविण शिण करूनि काय ।४।

अभंग : २०१

सुखाचे संगती बहुत जन होती : दु:ख ते निश्चिती न घे कोण्ही ।१।
दु:खाचा तो वाटा मानलासे श्रेष्टा : वैकुंठीच्या वाटा वाहात्या केल्या ।२।
आकारले तितुके आवघे नाशिवंत : मानु नये सत्य काही केल्या ।३।
गणेशनाथ म्हणे सांगावे कोणासी : आपुल्या मनासी समाधान ।४।

अभंग : २०२

पाणी जैसे जाये येक सर्वा वृक्षा : स्वाद त्याचे देखा वेगळाले ।१।
वसुधा दिसे येक परी नाना वर्ण : तैसा नारायण सुत्रधारी ।२।
वृक्ष जैसा एक आनंत ज्याच्या शाखा : तैसाची हा देखाइ लोकत्रई ।३।
गणेशनाथ म्हणे सद्‌गुरू तो येक : निजभाग्य सुख पाविजे ते ।४।

अभंग : २०३

समस्त गुंतले आपुल्या कामा : तेथे कैचा प्रेमा राघवाचा ।१।
सर्वही जानती आपुलाला स्वार्थ : भुलला तो परमार्थ विचारिना ।२।
देहेबळे कैसा झाला से सबळ : थोर मायाजाळे भुलविले ।३।
गणेशनाथ म्हणे लेवोनी अंजन : अवघा नारायण पाहे डोळा ।४।

अभंग : २०४

बोलावे ते काये अवघा सद्‌गुरू पाहे : जन्म मरण जाये स्मरण मात्रे ।१।
सद्‌गुरू कृपाळ तारक तिन्ही लोकी : प्राणी येकायेकी उध्दरती ।२।
देवा तुज वर्णिता समाधान चित्ता : प्रपांचाची वार्ता नाही जेथे ।३।
कर जोडोनी रंक तुज विनवित : गणेशनाथ म्हणे गुण तुझे ।४।

अभंग : २०५

करिता साधन ते होये बंधन : कोणे काळी मन शुध्द नव्हे ।१।
करू जाता तप अभिमानाचे रूप : त्रिविध ते ताप निवती कैसे ।२।
नित्यानित्य करिता विवेक संपूर्ण : तेणे आभिमान वाढत आहे ।३।
गणेशनाथ म्हणे विसरोनिया गेलो : मारोनी राहिलो मरण तेही ।४।

अभंग : २०६

जिताची मरावे योगीयाचे चिन्ह : या परते साधन अनिक नाही ।१।
मुक्तीचा तो सोहळा जिता पाहावे डोळा : मंत्र यंत्र कळा न लगे तेथे ।२।
पर्वतासारिखे करिता अभ्यास : जन्म मरण कैसे चुके तेणे ।३।
गणेशनाथ म्हणे साधनाच्या कोटी: तरी नव्हे भेटी परमार्थाची ।४।

अभंग : २०७

आकाशासारिख्या सांगे ज्ञानगोष्टी : परी नव्हे भेटी स्वरूपासी ।१।
धनावारी लोभ क्रोध आणि क्षोभ : कदा नव्हे लाभ परमार्थाचा ।२।
मीची एक थोर ऐसा जो अहंकार : तो नव्हे विचार स्वहिताचा ।३।
नाम ते विकुन मिळविती धन : तेची त्या बंधन झाले अंती ।४।
गणेशनाथ म्हणे ऐसीयाचे ज्ञाने : तेणे उध्दरण कैसे होये ।५।

अभंग : २०८

कनक आणि कांता निषिध सर्वथा : न जळे आहंता काही केल्या ।१।
पाहे सर्वकाळी कन्या पुत्र न्याहळी : आतित आल्या कळी करितसे ।२।
धरूनिया भेद सदा सांगे वाद : तया ब्रह्मबोध कदा नव्हे ।३।
गणेशनाथ म्हणे प्रेमभाव चित्ती : तेची उध्दारा गती आहे जिवा ।४।

अभंग : २०९

म्हणविता संत न करी समसेवा : तरी नव्हे जिवा उध्दरण ।१।
जैसे ते उदक न म्हणे लहाण थोर : तैसाची विचार समभक्तिचा ।२।

सम करी दृष्टी सद्भाव हा पोटी : तरिच होय भेटी स्वरूपाची ।३।
सांडुनी सन्मान आवडे दीनपण : दीन उध्दरण तोची येक ।४।
गणेशनाथ म्हणे पाहीजे भूषण : तोवरी आज्ञान गेले नाही ।५।

अभंग : २१०

कोणे रिती भाव कैसा आहे देव : कैसा तो उपाव होय जीवा ।१।
कोणे ठाई जीवा आहे उध्दरण : पाप अथवा पुण्य कोण जाणे ।२।
कैसी भक्ति मुक्ती कैसी आहे शांती : श्रेष्टाचियें हाती येईल काय ।३।
गणेशनाथ म्हणे करूनिया दावी : त्याचे पायजिवी आठवितो ।४।

अभंग : २११

न सुटेचि आशा निंदा आभिमान : तोवरि साधन न कळे काय ।१।
वस्त्रे आणि भुषणे पाहीजे मिष्टान्न : ब्रह्मसुख पूर्ण कैचे त्यासी ।२।
प्रतिष्टा महिमान वाढवी आपण : गुंतला तो जाण मायाजाळी ।३।
गणेशनाथ म्हणे नि:संग निराळा : तोचि जाणे कळा स्वरूपाची ।४।

अभंग : २१२

विदेही होउनि सदा गाये गुण : देवाची समान सत्य आहे ।१।
सर्वाघटी दया विषम नाही जया : तोचिरे सखया निजसाधु ।२।
सर्व नेम धर्म सद्गुरूचे पाई : निवांत त्या ठाई आढल होये ।३।
गणेशनाथ म्हणे तोची जाना संत : आनिकांची मात बोलो नये ।४।

अभंग : २१३

पाहता शिवरूप निवति त्रिविध ताप : कृपाळु तु बाप माये माझी ।१।
आहुनि आम्हाला व्रत नाही काही : शिवरूप ध्याई अखंडीत ।२।
आमुचे कुळदैवत तो हा सद्गुरूनाथ : सर्व मनोरथ पूर्ण करी ।३।
गणेशनाथ म्हणे त्राहे सद्गुरूनाथा : चित्ताचा जाणता तुची येक ।४।

अभंग : २१४

रघुनाथाचे ध्यान करिता मनोभावे : तेणे उध्दरावे पूर्वजासी ।१।
अंतरापासोनी आठवावा देव : संसार हा वाव करूनिया ।२।
संतांचि हे सेवा करी जिवे भावे : सुखाचा हा जीव त्याग करी ।३।
गणेशनाथ म्हणे आवघा पाहे देव : तरिच हे जीव उध्दरती ।४।

अभंग : २१५

गणिका कुटिणी वाहिली विमानी : नाममात्रे जनी उध्दरिली ।१।
सजणा तो कसाई आणि सेना न्हावि : नाममात्रे पाही उध्दरिले ।२।
पापाचे पर्वत जरी झाले अगणित : नाममात्रे होत भस्मभुत ।३।
टाकियेला भार देवा तुजवरी : गणेशनाथा उध्दारी यापरी तु ।४।

अभंग : २१६

सुकृतावाचोनी न घडे तो प्रयत्ने : हातीचे हे रत्न निघुनि जाये ।१।
आसेल पुर्व ठेवा तरिच घडे सेवा : सद्भाव या जीवा तरिच होये ।२।
जयाचे संचिती त्यासी घडे भक्ति : तेणे उध्दारा गती पाविजेत ।३।
गणेशनाथ म्हणे पूर्विचे संचित : तरिच सद्गुरूनाथ कृपा करी ।४।

अभंग : २१७

संत साधु जन आणि ब्राह्मण : नावडे रावण तोची होये ।१।
देवाचिये मार्गी सत्य नाही भाव : तो जाणावा दानव मुळीचाची ।२।
दुष्टबुध्दी द्वैत संतांचे हेळण : त्याहुनी दुर्योधन अनिक नाही ।३।
गणेशनाथ म्हणे सर्वही देवाचे : स्वभाव तयाचे बोलीजेत ।४।

अभंग : २१८

व्याघ्र विचारिना गोहत्या ब्राह्मण : म्हणोनिया जाण पशु याती ।१।
मी कोण हे ज्ञान न कळे हस्तिसी : म्हणोनिया त्यासी म्हणती पशु ।२।
ऐसे हे जाणोनिया संताला छळती : आधोगती जाती नर्कपाता ।३।
गणेशनाथ म्हणे भाव भक्तिविणे : जळो त्याचे जिणे संसारी ।४।

अभंग : २१९

गंगा हे सागरी मिळता नाही वेळ : तैसे तुज माझी सकळ मिळणे होये ।१।
अनंत ब्रह्मांडे जयाचिये पोटी : तेथे माझी गोष्टी काय देवा ।२।
येक वेळ पाहता समुद्राचा अंत : परी तु दीनानाथ न कळेसी ।३।
गणेशनाथ म्हणे असेल पुण्य सबळ : उध्दरिता वेळ न करावी ।४।

अभंग : २२०

रंक राज यातीपासी नित्य असे : परी काय त्यास प्राप्त साजे ।१।
पाहता त्या सूर्याची जन भेटी घेती : परी काय होती सूर्यरूप ।२।
तिर्थवास काशी सर्व तिर्था जाती : परी काय होती तिर्थरूप ।३।
गणेशनाथ म्हणे संताचे संगती : मानवचि होती देवा ऐसे ।४।

अभंग : २२१

अद्वैतात्म सुख साध्य ज्या नरासी : न कल्पिता त्यासी मोक्ष होये ।१।
आवघा एक देव ऐसा ज्याचा भाव : सर्व सुख फावे सहज त्यासी ।२।
आकाशासारिखे मन ज्याचे थोर : तो पहा अवतार ईश्वराचा ।३।
गणेशनाथ म्हणे दुजे जेथे नाही : तेची सुख पाही सदोदित ।४।

अभंग : २२२

पृथ्वीचे ठाई नाही दुजेपण : लोह आणि सोने सारिखेची ।१।
गंगेसी ते स्नान करिती ब्राह्मण : महारासी टाकुन देईल काये ।२।

सुर्याचिये ठाई दुजा भाव नाही : सर्वावरी पाडी उजियेड ।३।
गणेशनाथ म्हणे पाहता समदृष्टी : तरीच होये भेटी राघवाची ।४।

अभंग : २२३

भुकेले न म्हणे वोले आणि कोरडे : पाहे अग्निपुढे नुरे काही ।१।
तान्हेलिया उदक मिळो जैसे तैसे : लोभीया भलतैसे मिळो धन ।२।
कामातुरा न कळे शुध्द आणि अशुध्द : रोगिया औषध मिळे जेवि ।३।
गणेशनाथ म्हणे तैसि समभक्ति : तरिच होय प्राप्त ब्रह्मसुख ।४।

अभंग : २२४

सावकाश आता बैसो येके ठाई : आत्मसुख तेही पाहो कैसे ।१।
समस्ता मिळणी होये एक ठाई : सागराते पाही सरिता जैस्या । २।
समस्त मिळोनी होती ऐक्य रूप : पाहताती स्वरूप या देवाचे ।३।
गणेशनाथ म्हणे पाहता ब्रह्मसुख : हारपले दु:ख संसाराचे ।४।

अभंग : २२५

शुकरासि नावडे सत्कथा सद्बुध्दी : हिंडता चाऱ्ही बिदी सुख त्यासी ।१।
म्हैशासि नावडे दया आणि धर्म : वोथरता प्रेमसुख त्यासी ।२।
श्वान विचारिना पाप आणि पुण्य : भुंकतसे जाण भल्या बुऱ्या ।३।
गणेशनाथ म्हणे तेही आत्माराम : न कळता वर्म तैसा झाले ।४।

अभंग : २२६

संसार म्हणजे मैदाची हे वस्ती : म्हणोनी त्यागीती साधुसंत ।१।
जवरी केला नाही संसाराचा त्याग : तोवरी कैचा संग राघवाचा । २।
अरे माझ्या जीवा व्हावे त्वा उदास : न करावी आस लोकिकाची ।३।
गणेशनाथ म्हणे तुजवाचुनी काही : आवडत नाही अनिक जीवा ।४।

अभंग : २२७

दु:खाचा डोंगर पाहता हा संसार : करावा विचार स्वहिताचा ।१
आपुले अंतरि आपण विचारावे : सांगितले देवे तेचि करू ।२।
अंतरिचे सुख अंतरी जाणावे : कळो ते नेदावे दुजियासी ।३।
गणेशनाथ म्हणे जेणे होये सुख : नाम सर्व दु:ख निवारिल ।४।

अभंग : २२८

रघुनाथाचे ध्यान करावे संपूर्ण : जन्म दु:खापासून सोडविल ।१।
चौऱ्यांशीचा फेरा चुके येरझारा : न कळे सोयरा सद्‌गुरूनाथ ।२।
साधु सनकादिक तारियेले जेणे : तयाचे चरण आठवावे ।३।
गणेशनाथ म्हणे करिन आठवण : मग न ये परतोन संसारी ।४।

अभंग : २२९

मनोभावे तुझे करिता चिंतन : होय उध्दरण या जीवाचे ।१।
मन बुध्दी चित्त तुझीया चरणी : पाहता जनी वनी दुसरे नाही ।२।
व्यापुनि आवघे करूणी निराळा : रूप पाहे डोळा सदोदीत ।३।
गणेशनाथ म्हणे तु माझे जिवन : जन्माचे खंडन करी देवा ।४।

अभंग : २३०

इंद्राची संपत्ती असोनिया काये : जवरि नाही सोय स्वहिताची ।१।
जन आणि वन आहे तत्समान : देवाविण कोण तारी आम्हा ।२।
तुची माता पिता कृपाळु तू दाता : तुजविण सर्वथा नाही कोण्ही ।३।
गणेशनाथ म्हणे चरणावरी माथा : तारी गा समर्था शरण आलो ।४।

अभंग : २३१

सर्व दान पुण्य सद्‌गुरूचे चरण : अनिक साधन न कळे काही ।१।
भाव आणि देव सद्‌गुरूचे नाव : न कळे कैसा ठाव देसी पाई ।२।
भक्ति मुक्ति शांति न कळे कैसी प्राप्ती : तुझे नाम चित्ती धरिले देवा ।३।
ज्ञान ना वैराग्य संपतीस भाग्य : गणेशनाथ सांग न कळे काही ।४।

अभंग : २३२

आसे जे संचित न चुके कल्पांती : आता काकुलती येउनि काये ।१।
ब्रह्माचे वचन चुकवि येथे कोण : न चालेची प्रयत्न काही केल्या ।२।
पाहता नरदेहे नाशिवंत आहे : जाणोनिया काये करू शोक ।३।
गणेशनाथ म्हणे भिऊनिया काये : न सांडावी सोये मुळीची ते ।४।

अभंग : २३३

दु:खाचे पर्वत पडले अंगावरी : नाव हे निर्धारी सोडु नये ।१।
नैश्वर संसार होता विटंबना : जवळुनि नारायणा नको जाऊ ।२।
विपत्ती आपदा सोसिली बहुत : आझुणी पाहता अंत उचित नोहे ।३।
गणेशनाथ म्हणे पार नाही दु:खा : म्हणुनि केला सखा नारायण ।४।

अभंग : २३४

सुर्यासी न कळे माझाची प्रकाश : चंदना सुवास न कळे काही ।१।
उदकासी न कळे मी सर्वासी जिवन : पृथ्वी हे पाषाण काय मोजी ।२।
तैसेपरी न कळे देही आत्माराम : म्हणोनी दु:ख जन्म भोगिताती ।३।
गणेशनाथ म्हणे सद्‌गुरू प्रसादे : आत्माराम सिध्द सर्व देही ।४।

अभंग : २३५

सुर्याचिये गावी कैची सितळता : हिमांचळा जाता उष्ण नाही ।१।
मृगजळी पहाता जळ ना उतार : तैसा हा संसार पाहे मना ।२।
विचवांचे पेवि प्राणीसुख पावे : व्याघ्रग्रही राहावे कवणे सुखे ।३।

काम क्रोध दंभ अहंकार आभिमान : नरदेहे येणे व्यर्थ केला ।४।
गणेशनाथ म्हणे देही यैसीयापासुन : करी सोडवण सद्गुरूनाथा ।५।

अभंग : २३६

नरदेह पावन बोलती पुराणे : सांगा घडे ध्यान या देवाचे ।१।
नाशिवंत आहे येथे हित काये : कृपाळु जरी होये नारायण ।२।
सुक्तिमाजी पाहे मुक्ताफळ आहे : जाहलियाचे काय फळ त्यासी ।३।
गणेशनाथ म्हणे देही आत्माराम : भाग्येविन वर्म न कळे त्याचे ।४।

अभंग : २३७

काये येईल सवे तेची आम्ही घ्यावे : आलिया करावे काय येथे ।१।
काय येथे पाहवे कोठे स्थिर राहावे : न पडेची ठावे मूळ याचे ।२।
नरदेह हा काय? देव कोठे आहे? : न कळेची सोय आत्मयाचि ।३।
गणेशनाथ म्हणे मी कोण न कळे : कैचे माया मूळ सर्व कैचे ।४।

अभंग : २३८

जगी धन्य ऐसे काय पुण्य गाठी : येक वेळे भेटी होता तुझी ।१।
ऐसी मज काय घडली सेवा भक्त : पाहती साधु संत कृपादृष्टी ।२।
ऐसा मज कैचा निर्धारेसी भाव : चित्ती राहे देव सदोदित ।३।
जप तप ध्यान नाही शुध्द मन : गणेशनाथ दीन म्हणोनी तारी ।४।

अभंग : २३९

गणिका तारिली शिळा उध्दरिली : कृपाळु माऊली अनाथाचि ।१।
उदकी पाषाण प्रतापे तारिले : पतित उध्दरिले येक्यानामे ।२।
अनेक पतित उध्दरिले देवे : तैसे मज तारावे सद्गुरूनाथा ।३।
गणेशनाथ म्हणे शरण आलो तुज : गुण दोष माझे पाहु नको ।४।

अभंग : २४०

या जन्माचे दु:ख सांगु कोन्हापासी : कृपाळु तु होसी म्हणोनिया ।१।
बाळपणी दु:ख अपार देखिले : तरूणपणि केले महादोष ।२।
ऐसेपरी देवा गेला हा संसार : धरावा तो धीर कोठवरी ।३।
गणेशनाथ म्हणे करूणा कैसी न ये : सांभाळी वो माये पूर्व भाक ।४।

अभंग : २४१

तुझिया आधारे राहिलो संसारी : बोलणे ते करी साच देवा ।१।
ऐसीया पतिताचा करावा उध्दार : ब्रिद ते साचार तेव्हा होये ।२।
आनंत जन्माचा बहुत आहे दोषी : म्हणोनि तुजपासी शरण आलो ।३।
गणेशनाथ म्हणे ऐसा हा संसार : केलासे आधार तुझा देवा ।४।

अभंग : २४२

जिकडे जावे तिकडे संचित सांगती : मिथ्या या शोकांते करूनी काये ।१।
संचितासारखे होत असे मन : यासी काय प्रयत्न चाले आता ।२।
जन्मो जन्मिचे असेल पुण्य बळ : कल्पांती न ढळे काही केल्या ।३।
गणेशनाथ म्हणे आसेल पूर्वदत्त : तरीच पावेन पंथ निजमोक्षाचा ।४।

अभंग : २४३

देवे दिल्हे तेही न जाय सर्वथा : निश्चय हा चित्ता दृढ धरी ।१।
मेघेविण डंबर आलेसे बहुत : परि ते नाशवंत अंत:काळी ।२।
चित्रिचे संभार राजा राणी कुमर : परी त्याचा आधार धरील कोण ।३।
गणेशनाथ म्हणे तैसा हा संसार : मानिता साचार काय हित ।४।

अभंग : २४४

साच कोण मानि गारूड्याची विध्या : भोगी तो आपदा अंत:काळी ।१।
साच कोण मानि चित्रीचे बाहुले : अथवा त्याचे केले पाप पुण्य ।२।
साच कोण मानि स्वप्निचे सौभाग्य : दु:ख भोग काय साच ।३।
गणेशनाथ म्हणे तैसेपरी जन्म : जन्म कर्म नेम कोणे ठाई ।४।

अभंग : २४५

कोण्हीकडे गेला देव हा कृपाळ : संत हे दयाळ कोठे गेले ।१।
कोण्हीकडे गेला दया आणि धर्म : सत्य आणि नेम कोठे गेले ।२।
कोठे उरली आता या देवाची भाक : जीवा ब्रह्मसुख केंव्हा दावी ।३।
गणेशनाथ म्हणे ब्रह्मीचे जे जीव : त्यांसी त्यांचा ठाव कैसा नेदी ।४।

अभंग : २४६

सरितेचे जळ जाईल सागरा : वोघ तो माघारा न ये कदा ।१।
चंद्र आणि सूर्य जाती निजधामा : मानवाची सिमा काय तेथे ।२।
तैसा हा नरदेह जाईल तो अंती : म्हणोनिया भावभक्ति साधी नरा ।३।
गणेशनाथ म्हणे सद्‌गुरू दयाळा : प्रेमाचा जिव्हाळा देई मज ।४।

अभंग : २४७

मनुष्य देही भेटी न होता देवाची : चौऱ्यांशी जीवाची कैसी चुके ।१।
याकारणे आलो मनुष्य जन्मा आता : त्याचे गुण गाता सुख होये ।२।
नरदेहा आलिया करू देवकाज : सांडोनिया लाज सज्जनाची ।३।
गणेशनाथ म्हणे यापरी संसार : करावा उध्दार पूर्वजांचा ।४।

अभंग : २४८

संसार येउनि करू जिवे साटी : परी घेउ भेटी तुझी देवा ।१।
कायेची कुरवंडी करू तुजवरी : नेमाची हे खरी करू आता ।२।
करू भावे भक्ति निर्धार निश्चिये : गिळु तुज पाहे न लगे वेळ ।३।

गणेशनाथ म्हणे हेची आहे मनी : तुज मज जनी करू नाव ।४।

अभंग : २४९

दाउ तिन्ही लोकी तुझी माझी ख्याती : समस्तही पाहती भक्तिसुख ।१।
देव भक्तपण येईल ते कळु : तिन्ही लोकी गिळु न लगे वेळ ।२।
ब्रिदावळी खरी करू आता मात : पाहो आदि अंत कैसा देव ।३।
परमार्थाच्या वाटा वाहत्या करू आता : देवा तुझी सत्ता बोलवित ।४।
गणेशनाथ म्हणे हा शब्द जिवाचा : सत्य हे त्रिवाचा साच करू ।५।

अभंग : २५०

मागिलीया भक्तांजवळी होता देव : भरवसा पाहो तुची आम्हा ।१।
पतंगाचे परी टाकु आता उडी : उभारू ते गुढी देवलोकी ।२।
साच करू आता पूर्विचे वचन : जाणसी तु खुण अंतरिची ।३।
गणेशनाथ म्हणे करू हा निर्धार : आलिया संसार सुफळ होये ।४।

अभंग : २५१

धनासाटी द्यावी धनाची ते बळी : तुजसाटी समुळी वेचु देहे ।१।
काया आणि वाचा वाहोनिया मन : परी तोडु बंधन प्रपंचाचे ।२।
संत साधु जन पाहती हा निर्धार : ऐसा विचार करू आता ।३।
गणेशनाथ म्हणे सर्व तुझी सत्ता : यालागी बोलता भय नाही ।४।

अभंग : २५२

व्याघ्राचिये पोटी जन्मले जे बाळ : भेईना सकळ देखोनिया ।१।
तैसे तुझे दास निर्भय निरंतर : देखोनी साचार तुझे सुख ।२।
या देहाकारणे किती दिवस भ्यावे : काय आम्ही राहावे कल्पावरी ।३।
गणेशनाथ म्हणे तुझीयानी बळे : निर्भय अढळ करू ध्यान ।४।

अभंग : २५३

जिवीचे चिंतीले पुरवितो हा देव : पुराणी निर्वाह सत्य ऐसा ।१।
तिन्ही लोक तुझ्या नामे उध्दरले : अगणित तारिले भक्तराज ।२।
तैसाची तु आम्हा तारिसी भरवसा : पाहता दाही दिशा तुझे रूप ।३।
गणेशनाथ म्हणे ब्रिद ज्याचे पाई : तो आम्हासी काही मोकलिना ।४।

अभंग : २५४

माझा सद्‌गुरूनाथ तिन्ही लोकी समर्थ : अनिकांची मात न करी कदा ।१।
गुरूनाथावाचोनि अनिक देव नाही : सदोदीत पाही रूप डोळा ।२।
वरिष्ट मुकूटमणि पुजक देवाचा : तोची झाला माझा मायबाप ।३।
गणेशनाथ म्हणे गुरूनाथासी नेम : सर्व धर्म वर्म तुची माझा ।४।

अभंग : २५५

सद्गुरूवाचोनि अनिक साधान : तेणे नव्हे जाण निजमोक्ष ।१।
तेत्तिस कोटी देव झाले मोक्ष दाते : प्राणी उध्दरिते घरोघरी ।२।
मोक्ष जरी असता देवाचिये हाती : आपुलि आपण गति करूनी घेते ।३।
तिन्ही लोकी नाही सद्गुरूविणे थोर : गणेशनाथ खरे वचन बोले ।४।

अभंग : २५६

गुरूभक्तिवाचुनी तरला नाही कोण्ही : संत साधु मुनि बोलताती ।१।
सद्गुरूवाचुनी वदे ज्याची वाणि : अभक्त तो प्राणी पाहु नये ।२।
देवाचा जो देव तोची सद्गुरूराव : त्याहुनिया ठाव अनिक नाही ।३।
गणेशनाथ म्हणे सद्गुरू तारक : उध्दरती लोक ज्याच्या नामे ।४।

अभंग : २५७

गुरूनाथावाचोनि अनिक घेता नाव : तया न मिळे ठाव तिन्ही लोकी ।१।
गुरूनाथावाचोनी करिता भावभक्ति : तरी अध:पाति पडे जीव ।२।
गुरूनाथावाचोनि अनिक करिता ध्यान : पूर्ण नरक पतन घडो देहा ।३।
गणेशनाथ म्हणे हाची केला नेम : सद्गुरू परब्रह्म पाहो डोळा ।४।

अभंग : २५८

देव काजी वेचु आता सर्व देहे : जेणे किर्ती होये तिन्ही लोकी ।१।
संतांचे वचन साच करू आता : तुझे गुण गाता निर्धारेसी ।२।
सद्गुरूची आज्ञा तेची सत्य पाळु : करिल सांभाळु तोची आम्हा ।३।
गणेशनाथ म्हणे ऐसा आहे नेम : सांगे निज वर्म जिविचे काही ।४।

अभंग : २५९

संतासी (भक्तासी) बोलता सुख झाले चित्ता : तेथे(जेथे) नाही वार्ता प्रपंचाची ।१।
ज्याचे नाम किर्ती पुराणे बोलती (वानिती) : निमिष्यार्धे देती मोक्षपद ।२।
संतांचा हा पार देवा आगोचर : काय मी किंकर वानु त्यांसी ।३।
गणेशनाथ म्हणे तेची आम्हा गती : जन्मासी मागुती येणे नाही ।४।

अभंग : २६०

गीता भागवत शास्त्रे आणि पुराणे : करिता साधणे जन्म गेला ।१।
वेद आणि श्रुति काशा सप्तसती : उपनिषधे किती आभ्यासावी ।२।
मंत्र आणि यंत्र वेदोक्त विधान : न जळे आभिमान काही केल्या ।३।
योग यागादीक आसन ध्यान मुद्रा : न चुकेची फेरा चौऱ्यांशीचा ।४।
धिट आणि पाठ संगित चोखट : तेणे कैसी वाट सापडेल ।५।
गणेशनाथ म्हणे सद्गुरूची दया : अनिक सखया न लगे काही ।६।

अभंग : २६१

नाही मज आभ्यास संगित गायन : अखंड निजध्यान हेची सार ।१।

राग आणि रंग न ये मज सांग : करितो सेवा चांग स्वहितासाटी ।२।
न ये मज काही कवित्व तर्कबंध : होउनी निर्दंद नाम गाउ ।३।
गणेशनाथ म्हणे न लगे मज काही : पडिलो तुझे पाई सद्‌गुरूनाथा ।४।

अभंग : २६२

माझे मज देता नवल काय आता : का गा न ये चित्ता तुझ्या देवा ।१।
जिवाची मी रासी दाखवी आम्हासी : जेणे या जन्मासी येणे नाही ।२।
मुळीचा तो ठाव पाहु येके वेळे : करू भक्ति बळ तुजसी देवा ।३।
गणेशनाथ म्हणे धरवेना धीर : चालिला संसार हातोहाती ।४।

अभंग : २६३

जिवाची मी रासी तुझ्या पायापासी : जाणोनि नेणसी कैसा देवा ।१।
झालो देहधारी उतरलो संसारी : अन्याय पै शिरी हाची देवा ।२।
मिथ्या हा संसार का आम्हा लाविला : आसोनि जीवाला न देसी तु ।३।
गणेशनाथ म्हणे ब्रिद करी साचे : आघात जिवाचे चुकवी देवा ।४।

अभंग : २६४

न कळे भावभक्ति न कळे ब्रह्मज्ञान : परी आलो शरण तुज देवा ।१।
आयुष्य आहे थोडे न साधे अवघड : परी आहे चाड तुझी देवा ।२।
मिथ्या हा संसार का आम्हा दिला(लाविला) : सद्‌गुरू कृपाळा मायबापा (तोडी वेगी) ।३।
मन हे चंचळ न राहेची स्थिर : यापरी संसार गेला देवा ।४।
गणेशनाथ म्हणे कृपा उपजे तुज : तरिच सर्व काज सिध्दी होय ।५।

अभंग : २६५

देहाचेनि बळे नाठवेची देव : ऐसा कैचा भाव थोर मज ।१।
जिवाचे ते कृत्य जवरी आहे देही : तवरी हित नाही काही केल्या ।२।
काम आणि क्रोध अहंकार आभिमान : तेणेचि पतन भोगीजेत ।३।
गणेशनाथ म्हणे उध्दारावे मज : न विसंबे तूज ऐसे करी ।४।

अभंग : २६६

सुखाचिया ठाया जात असे मन : मग होये बंधन जन्म दु:ख ।१।
संसार हे पेठ सर्व काही आहे : जेणे लाभ होये तेची घ्यावे ।२।
भुलु नको मना देहीच्या सुखासी : जाब त्या देवासी देसी काये ।३।
गणेशनाथ म्हणे जेणे होये हित : तेची खरी मात करू आम्ही ।४।

अभंग : २६७

देवाविण येथे कोण आहे थोर : दु:खाचे डोंगर निवारिल ।१।
जन्माचे हे दु:ख निवारिल कोण : पाहे विचारूण न करी वेळ ।२।
किती या देवासी काकुळती यावे : होणार ते पाहवे ऐसे कैसे ।३।

गणेशनाथ म्हणे होणार ते होये : करुनिया काये मिथ्या शोक ।४।

अभंग : २६८

मुळिचे संचित न कळे नेणो काये : केव्हा तुझे पाये पाहीन डोळा ।१।
जन्मो आणि जन्मी केली नाही सेवा : काय रुसु देवा तुजवरी ।२।
न कळे मज संचित काये आहे माझे : जन्म दु:ख वोझे उतरावे ।३।
गणेशनाथ म्हणे जे होण्यासारिखे : सुख आणि दु:ख तुझे हाती ।४।

अभंग : २६९

पाहता तिन्ही लोकी साच काय आहे : अंती सर्व जाये नासोनिया ।१।
जाईल पवन पाणी आकाश मेदीनी : न उरेचिना कोण्ही अंत:काळी ।२।
जाती चंद्र सूर्य आणि सप्त सागर : नाशिवंत संसार(शरिर) काय तेथे ।३।
गणेशनाथ म्हणे जाणे आहे आम्हा : देई तुझे प्रेम सदोदित ।४।

अभंग : २७०

आकारिक सर्व नाशिवंत आहे : जाणोनिया होय सावधान ।१।
नाशिवंत देहे प्रसिध्द तो आहे : याचे केले काये साच ऐसे ।२।
आकाशीचे अभ्र पाहता आकार : नव्हे ते साचार कदा काळी ।३।
गणेशनाथ म्हणे ऐसे हे जाणोन : धरियेले चरण तुझे देवा ।४।

अभंग : २७१

संसारिचे सुख जया लागे गोड : तया नाही चाड निजमोक्षाची ।१।
कामा भेणे कदा नव्हे त्या अराणुक : त्याची कैसी चुके येरझार ।२।
अणुमात्र जरी कोठे गोवियेले मन : त्यासी जन्म घेणे होय तेथे ।३।
गणेशनाथ म्हणे कल्पना सांडुन : गाउ तुझे गुण प्रेमभावे ।४।

अभंग : २७२

चरणी चालवेण सर्व तीर्थ काशी : तरिच आलियासी फळ आहे ।१।
हाते दया धर्म घडे संत सेवा : तरिच होये जीवा उध्दरण ।२।
मुखी नामघोष सत्य बोले वाच्या : आलिया जन्माचा थोर लाभ ।३।
नेत्री देवरूप पाहोनी आवघे : गणेशनाथ मागे हेचि दान ।४।

अभंग : २७३

नको द्रव्य दारा आभिमानाचा वारा : करिता येरझारा दु:ख मोटे ।१।
नको कन्या पुत्र धन आणि संपत्ती : परी राहो चित्ती नारायण ।२।
नको दाउ आम्हा संसाराचे सुख : भक्ति प्रेम येक द्यावे आम्हा ।३।
गणेशनाथ म्हणे आलिया जन्मा : आस नसावी सर्व जीवा ।४।

अभंग : २७४

ज्याला जाणे आहे अक्षयपदासी : त्याने निजध्यासी अखंड राहवे ।१।

सद्‌गुरू ज्ञानपूर्ण जया नरा होये : जन्म मरण पाहे कैचे त्यासी ।२।
सर्वाघटी पुर्ण पाहे नारायण : सम सेवा ज्ञान त्याची नावे ।३।
गणेशनाथ म्हणे प्रेमसुखे धाला : तोची योगी झाला सर्वसाक्षी ।४।

अभंग : २७५

नरदेही साधन भक्तिविण नाही : भक्त गेले पाही येणे पंथे ।१।
भक्तिवीण सर्व साधन वाया : न पावेची ठाया कोणे काळी ।२।
उदकाविण तरू नव्हेची विस्तार : भक्तिविण ओमकार फळे कैसा ।३।
गणेशनाथ म्हणे करिता भाव भक्ति : तरिच होये प्राप्ती निजसुख ।४।

अभंग : २७६

भक्तिसुख येक जाणे पुंडलिक : पाहती तिन्ही लोक न कळे त्यासी ।१।
अंबऋषी प्रल्हाद उध्दव रुक्मांगद : जाणती ते भेद निजभक्तिचा ।२।
पाहता गुरूभक्ती तिन्ही लोकी थोर : त्यामागे अपार संत गेले ।३।
गणेशनाथ म्हणे तैसा धरिता भाव : आपणची देव स्वये होये ।४।

अभंग : २७७

जयासी आवडे आरण्याचा वास : तो जाणावा दास नग्न जैसा ।१।
सांडी सर्व संग उपाधिवेगळा : सदोदीत डोळा पाहे देव ।२।
लोकिकाचा संग कदाही नावडे : तोची योगी चढे ब्रह्मगिरी ।३।
गणेशनाथ म्हणे जाणोनिया त्याग : तोची सत्यमार्ग निजमोक्षाचा ।४।

अभंग : २७८

मुळीचा जो दास त्या लागे सायास : सरिता सागरास जैसी जाये ।१।
चंद्र सूर्य दोन्ही कोण उजळीले : चिरंजिव केले कोण्हे आता ।२।
हिरा रत्न ज्योती न मिळेची कदा : पदिचा तो पदा जात असे ।३।
गणेशनाथ म्हणे मुळीचा जो भक्त : तोची पावेल पंथ निजमोक्षाचा ।४।

अभंग : २७९

तुझीये सत्तेने बोलतो वचन : गिळु त्रिभुवन तुजसहीत ।१।
खरी करु आता तुझी ब्रिदावळी : तिन्ही लोकाआगळी भक्ति दाउ ।२।
तुज मज साक्षी साधु संत जन : दीन उध्दरणे म्हणोनिया ।३।
गणेशनाथ म्हणे प्रसिध्दची आहे : देवा भक्ता ठाये येक अंती ।४।

अभंग : २८०

पर्वती आसावे कासियाकारणे : निरंतर ध्यान न घडे ज्यासी ।१।
अन्ने उदकेविण न चाले हा देहे : साधन ते काये घडे जीवा ।२।
देहाची हे आशा सोडी येकेवेळा : तोचि पाहे डोळा नारायण ।३।
गणेशनाथ म्हणे करी का निर्धार : तरिच उध्दार होये जीवा ।४।

अभंग : २८१

अन्न आणि उदक पाहिजे जिवासी : मग देवाची कैसी भेटी होये ।१।
जंवरी आहे देहे तंवरी साधन काये : जरी कृपा होये या देवाची ।२।
काम क्रोध देही कल्पना आसता : स्वहिताची वार्ता बोलो नये ।३।
गणेशनाथ म्हणे देव कृपा करी : तरिच संसारी थोर लाभ ।४।

अभंग : २८२

आरण्यी बैसोनी काय काम केले : आयुष्य वेचले भक्तिविणे ।१।
येथे भक्तिविण व्यर्थ ते साधन : समुळी हे मन नावरता ।२।
नरदेहे निधान जाणोनि आपण : भक्तिभावे पूर्ण जावे पंथा ।३।
गणेशनाथ म्हणे ऐसे न घडता : सुखाची ते वार्ता बोलो नये ।४।

अभंग : २८३

पर्वती वृक्षासी उदक कोण घाली : श्वापदाची केली चिंता कोणी ।१।
काय खाती तया भुजंगाची पिली : कोसल्याचि केली चिंता कोणी ।२।
कुर्मिचिया बाळा कैचे पयपान : स्वये नारायण पाळी जीव ।३।
गणेशनाथ म्हणे सर्वासी पाळिता : त्याला आमुची चिंता आसेल काही ।४।

अभंग : २८४

आधी केले अन्न मग ते सर्व जन : ऐसे हे जाणुन चिंता टाकी ।१।
बालक जव उदरी तव दुध बाहेरी : ऐसा सुत्रधारी न कळे कोण्हा ।२।
चकोर चातक न घे भुमिजळ : तयासी कृपाळ पाळी सदा ।३।
गणेशनाथ म्हणे समर्थ तु दाता : ऐकोनिया चिंता विसरलो ।४।

अभंग : २८५

देवाचे सत्तेने चाले सर्व जन : मन आणि उन्मन तोची करी ।१।
सत्ताधारी देव पुराणी निर्वाह : भाव आणि अभाव तोची करी ।२।
न कळे मज काही तुज आहे ठावे : पतित उध्दरावे येके वेळे ।३।
गणेशनाथ म्हणे जीव तुज आधिन : सांभाळी वचण आपुले देवा ।४।

अभंग : २८६

देवा तुझे पाई भय काही नाही : विश्वास हा जिवी थोर तुझा ।१।
भक्ताचा कळवळा तुज गा कृपाळा : हृद्यावेगळा नको होउ ।२।
नरदेहे धरिला तुझ्या भक्तीसाटी : होते तुझी भेटी म्हणोनिया ।३।
गणेशनाथ म्हणे वचणाचा निर्धार : पैल पार पावविसी ।४।

अभंग : २८७

देवाकडे पाहता दुसरे नाही आता : जन्मासी मागुता येउ नये ।१।
अंतर बाहीर आवघा हरिहर : पाहोनी संसार उलंघावा ।२।

आवघा आहे देव ऐसा धरिता भाव : परब्रह्मिचा ठाव तोची एक ।३।
गणेशनाथ म्हणे जाणोनिया गुज : शरण आलो तुज सद्‌गुरूनाथा ।४।

अभंग : २८८

विश्वरूपी पाहता तुची येक देव : ऐसा कैचा भाव लक्षु तुज ।१।
तुजसी ओलखी ऐसे काय पुण्य : समुळी हे मन मावळता ।२।
तुजसी मिळोनी येके वेळे होये : सरिता जैसी जाये सागरासी ।३।
गणेशनाथ म्हणे पाहोनिया एक : प्रसाद हा देख सद्‌गुरूचा ।४।

अभंग : २८९

लवण जैसे जळी मिळोनिया जाये : तैसाची हा पाहे ब्रह्मबोध ।१।
जैसे अलंकार होती सोनियाचे : जीव ब्रह्मिचे तैस्यापरी ।२।
जैसे मृत्तिकेचे होती सर्व घट : तैसाची पालट या देहासी ।३।
गणेशनाथ म्हणे येकरूप पाहे : तरिच कृपा होय सद्‌गुरूची ।४।

अभंग : २९०

नित्य करिता ध्यान धरिता धारणा : तेणे बोध मना कैसा होये ।१।
वेदाचे अध्यन शास्त्र श्रुतिचे पठण : तेणे हा अभिमान कैसा जाये ।२।
जप आणि तप निष्टा आणि निर्धार : गुरूभक्ती साचार घडे जरी ।३।
तरिच लिन व्हावे सुफळ होये जिणे : गणेशनाथ म्हणे भेटी होता ।४।

अभंग : २९१

येके वेळे देह विसर्जन व्हावे : तेंव्हा ते बैसावे देवलोकी ।१।
येके वेळे देह पशूतेचि बरी : बहुत उपकारी वेचते की ।२।
परोपकारी देह कष्ठ तो चंदन : निववी सकल जन तैसे व्हावे ।३।
गणेशनाथ म्हणे व्हावे परोपकारी : नाहीतरी संसारी येवो नये ।४।

अभंग : २९२

देहे बळे भुली का आम्हा घातली : पापे पुण्ये केली कोणी देवा ।१।
आसोनि अंतरी करितोसी चोरी : का वाया संसारी गोवियेले ।२।
आसोनि मिराशी न देसी आम्हासी : तुझे तुजपासी सांगो देवा ।३।
गणेशनाथ म्हणे पाहोनिया आद : न धरावा भेद कोणे काळी ।४।

अभंग : २९३

सोडी आता देवा तुझी ब्रिदावळी : नाही तरी पायाजवळी ठाव द्यावा ।१।
सत्य ते वचण असत्य न करावे : दीन उध्दरावे भलतेपरी ।२।
साच ते करावे पुर्विचे बोलणे : पतित पावन ऐसे नाम ।३।
गणेशनाथ म्हणे तो आम्हा निर्धार : उतरिसी पार म्हणोनिया ।४।

अभंग : २९४

नरदेहा येऊन झालो तुज आधिन : पाहु नको गुण दोष काही ।१।
आनंत अपार केली तुजवरी सत्ता : जाणोनिया कृपावंता शरण आलो ।२।
देहे नाशिवंत कर्म काय सत्य : निर्धार हे मात परिसावि ।३।
गणेशनाथ म्हणे नैश्वर संसार : जाणोनि आधार केला तुझा ।४।

अभंग : २९५

जन्म दु:ख देवा खंडोनिया टाकी : करिन तिन्ही लोकी किर्ती तुझी ।१।
चौऱ्याऐंशीचे फेरे चुकवी येरझार : द्यावे ते साचार भजन तुझे ।२।
संतांची संगती द्यावी तुझी प्रिती : निर्मळ हा चित्ती भाव द्यावा ।३।
गणेशनाथ म्हणे तुझ्या दर्शणे : नको पाहु गुण दोष काही ।४।

अभंग : २९६

पृथ्वीचिया याती कोण जाणे काय : सोवळा तो ठाये कैसा झाला ।१।
कोण जाणे तया उदकाचे कुळ : ज्यापासुनि सकळ पैदा झाले ।२।
पाहा वारियासी कोण गोत्र आहे : आतळोनी जाये सर्वत्रांसी ।३।
पाहता अग्निचे कुळ गोत्र कोण : ब्रह्म कर्म जेणे शुध्द होये ।४।
गणेशनाथ म्हणे येकी होय येक : तोची ब्रह्मसुख जाणा साधू ।५।

अभंग : २९७

या मनाची जाती सांगे आम्हाप्रती : तोची ब्रह्ममूर्ती जाणा साधू ।१।
पाहा आत्माराम कोणे हे यातिचा : न कळेचि त्याचा अंतपार ।२।
वैश्य शुद्र क्षेत्री ब्राह्मण जेथे होती : त्याला नाही याती कुळ काही ।३।
गणेशनाथ म्हणे सद्‌गुरूची कृपा : तरिच ब्रह्मरूपा होईल भेटी ।४।

अभंग : २९८

देवा पै मागणे द्यावे रंकपण : जेणे माझे मन शुध्द होये ।१।
अत्यंत मज देवा द्यावी दुर्बळता : आठव गुरूनाथा होईल तुझा ।२।
पतिताहुणी पतित करी मज दीन : तरी तुझे भजन घडेल काही ।३।
गणेशनाथ म्हणे दु:ख आम्हा द्यावे : परि चित्ती राहावे सद्‌गुरूनाथा ।४।

अभंग : २९९

तुजविणे देवा आम्हा कोण्ही नाही : चित्त तुझे पाई ठेवियेले ।१।
संसारा येउनी थोर तुझी आस : न करावी निरास माय बापा ।२।
आम्हा अनाथासी उध्दरिल कोण : देवा तुजवाचुन कोण्ही नाही ।३।
रात्री आणि दिवस करितो चिंतन : करावे पावन पतितासी ।४।
गणेशनाथ म्हणे तुची माझा दाता : संसाराची वार्ता विसरलो ।५।

अभंग : ३००

देवाचिये घरी काही नाही उणे : आधिर माझे मन अविश्वासी ।१।

कल्पतरूचे तळी काय दुर्बळता : तैसा माझा दाता सद्गुरूनाथ ।२।
देवासी मागणे हेची लाजिरवाणे : काय आम्हा राहणे या संसारी ।३।
दो दिवसाकारणे काय दाउ मन : आदि अंती जाण तुझा तुची ।४।
गणेशनाथ म्हणे सद्गुरू समर्थ : तोची मनोरथ पुरविल ।५।

अभंग : ३०१

गुरूनाथावाचोनी सखा नाही कोण्ही : पाहता त्रिभुवनी तुची एक ।१।
तुची माझी माता सखया सद्गुरूनाथा : चरणावरी माथा ठेवियेला ।२।
तु माझा संसार सखा जोडलासी : शरण अनिकांसी जाउ नेदी ।३।
तुझीये कृपेने काही नाही उणे : करितो तुझे ध्यान रात्री आणि दिवस ।४।
गणेशनाथ म्हणे तुचि माझा सखा : निवारिला धोका प्रपंचाचा ।५।

अभंग : ३०२

देवाचे घरिचे जालो असे श्वान : म्हणोनी नाही उणे कांही मज ।१।
देवाचिये घरी भरलेसे भांडार : जपु निरंतर नाम त्याचे ।२।
देवाचिये घरी आहे सर्व काही : म्हणुनि चित्त पाई ठेवियेले ।३।
देवाचे जे घर ते माझे साचार(सार) : नाही लहाण थोर निवडी तेथे ।४।
गणेशनाथ म्हणे त्रिभुवनीचा धनी : तोची माझे मनी बैसलासे ।५।

अभंग : ३०३

जयाची करणी तयाला सुफळ : आभक्ता गोपाळ काय करी ।१।
दृष्टीचा देखणा न करावा अंधार : साराचे हे सार पाहवे वेगी ।२।
मद्यपान करिता नाही त्या सुचना : आप पर जाणा विचारिणा ।३।
तैसे देहेबळे विचारिणा काही : पाप पुण्य तेही न कळेची ।४।
गणेशनाथ म्हणे स्वहित विचार : जाणोनि अंधार न करावा ।५।

अभंग : ३०४

भले नव्हे काही अग्निसी खेळता : सर्पा क्षेम देता भले नव्हे ।१।
हाटकिता शूर जिवासी उदार : करिता विचार भले नोहे ।२।
वोखटे बोलणे बोलो नये कदा : होतसे आपदा या जिवासी ।३।
विंचुवाचे सेजे सुखे निद्रा करी : पडता आघोरी सुख नव्हे ।४।
तैसा हा संसार जाणोनि आसार : सज्ञान जे नर सावध होती ।५।
गणेशनाथ म्हणे पुरे आता जिणे : चरणी राहीन अखंडीत ।६।

अभंग : ३०५

काय ते करावे आम्हा थोर थोर : न करिती विचार स्वहिताचा ।१।
वनांतरी शीळ पडली सबळ : काय तिचे फळ असोनिया ।२।
काय ते करावी बाभळिची झाडे : परी काय गोड होतील ते ।३।

तैसा जाणा नर जेथे नाही दया : ते तुज पंढरिराया न भेटती ।४।
गणेशनाथ म्हणे भाव भक्तिविण : जळो त्याचे जिणे संसारिक ।५।

अभंग : ३०६

काय आम्हा चाड आहे दुसऱ्याची : आपल्या जिवाची सोडवण ।१।
अनिकांची वाट पाहु नये कदा : भजनी पै सदा दृढ राहवे ।२।
अपणिया आपण जाणोनिया राहावे : सांगितले देवे तेची करी ।३।
अखंडीत दृष्टी करित उफराटी : ऐक्य तेची भेटी होईल तेव्हा ।४।
गणेशनाथ म्हणे आपणा मिळणी : आप पर दोन्ही बुडविली ।५।

अभंग : ३०७

चित्त हे चंचळ न राहेची स्थीर : नाम तुझे सार घेउ नेदी ।१।
मनाचे विकार उठती अपार : धैर्य आणि निर्धार धरू नेदी ।२।
निर्धारावाचोनी काही नव्हे जाण : निजमोक्षाची खुण तेणे बळे ।३।
सांडोनी अहंकार निजध्यास निरंतर : उतरावया पार हेची बापा ।४।
गणेशनाथ म्हणे मन जेथे विरे : तेची ते साचार तिन्ही लोकी ।५।

अभंग : ३०८

हिरीयाची खाणी सापडली ज्यासी : त्याचिया सुखासी पार नाही ।१।
काय काढीजेल समुद्राचे पाणी : तैसे नाम धणी न पुरेची ।२।
उगवता रवी प्रकाशा काय उणे : तैसे नाम रत्न घेता हाती ।३।
पाहाता तयासी न करवे मोल : सार्थक होईल या जिवासी ।४।
गणेशनाथ म्हणे भाग्ये सापडले : पूर्विचे फळले पुण्य बापा ।५।

अभंग : ३०९

जालिये दशेची दशा तेची केली : जाणता गोपाळ आपण तो ।१।
मीही झालो ऐसी बोलता महंती : लाज माझे चित्ति वाटे देवा ।२।
पूर्ण झालो ऐसे न कळेची मना : कर्ता नारायणा तुची एक ।३।
न कळे काही आम्हा तुझा तु जाणता : काय सद्‌गुरूनाथा बोलो तुज ।४।
गणेशनाथ म्हणे न कळे मज काही : चित्त तुझे पाई ठेवियेले ।५।

अभंग : ३१०

श्रेष्ट जे साधन न कळे आम्हासी : जे दिल्हे संतांसी तुवा देवा ।१।
कैसे हे वैराग्य साधन हे सांग : कठीन हा मार्ग कैसा देवा ।२।
कैसी भक्तिसिमा तेची द्‌यावी आम्हा : कैसे तुझे प्रेम आहे देवा ।३।
गणेशनाथ म्हणे दावी हे नव्हाळी : तोडु जन्मावळी तेणेबळे(तेणे बापा) ।४।

अभंग : ३११

नरदेही आयुष्य थोडी आहे मर्यादा : साधन गोविंदा कैसे करू ।१।

मनाचिया वोढी अनिवारू थोर : कैसा पैलपार पावविसी ।२।
संख्या नाही देवा माझीया जन्मासी : सखा भेटलासी सद्गुरूनाथ ।३।
गणेशनाथ म्हणे आता येक करी : अखंड अंतरी राहे देवा ।४।

अभंग : ३१२

किती जन्म मरण सोसावे या जिवे : सांगतसे भावे तुजपासी ।१।
चौऱ्यांशी फिरता कष्ट झाले जीवा : म्हणोनि तुझा धावा केला देवा ।२।
चुकवावी चौऱ्यांशिसी नको गर्भवासी : भक्ति निजध्यासी ठेवी मज ।३।
गणेशनाथ म्हणे टाकियेला भार : देवा तुजवर जन्मोजन्मी ।४।

अभंग : ३१३

सद्गुरू चरणाचा जयासी विश्वास : ते जाती पदास निजमोक्षाच्या ।१।
निर्गुणाचे गुण सद्भावे वर्णिता : मुक्ति सायुज्यता पाया लागे ।२।
सद्गुरूची सेवा करिता मनोभावे : चिरंजीव व्हावे तेणेबळे ।३।
गणेशनाथ म्हणे सद्गुरूसी नेम : हेची थोर वर्म सापडले ।४।

अभंग : ३१४

जिवी जिवन कळा जाणसी गोपाळा : भक्ताचा कळवळा तुज देवा ।१।
भवाचा हा सिंधु उतरिसी पार : हाची गा निर्धार आहे देवा ।२।
कठीन हा मार्ग कैसा उल्लंघावा : आधार तो देवा केला तुझा ।३।
गणेशनाथ म्हणे आता भय नाही : केला तुझे पाई अढळ ठाव ।४।

अभंग : ३१५

नामाविण साधन अनिक थोर नाही : नाम घेता पाही स्वये होये ।१।
नाम घेती तया न लगती सायास : सहज त्या देवास भेटी होये ।२।
ऐसे तुझे नाम जिवाचा विश्राम : नामे सर्व धर्म सहज घडे ।३।
गणेशनाथ म्हणे नाम मी गायिन : अंतरी पाहीन रूप तुझे ।४।

अभंग : ३१६

समर्थासी काही बोलवेना पाही : म्हणोनिया पायी ठेविला माथा ।१।
समर्थ भेटला काय त्या मागावे : जन्माचे सांगावे जन्म दु:ख ।२।
तुझी भेटी होता हरली सर्व चिंता : जेथे नाही वार्ता प्रपंचाची ।३।
गणेशनाथ म्हणे तुची सर्व साक्ष : सद्गुरू गोरक्ष कृपावंता ।४।

अभंग : ३१७

मनाचे विकार अनेक उठती : भावे भजन प्रिती घडो नेदी ।१।
चंचल हे मन न राहे एक क्षण : मग कैचे साधन परमार्थाचे ।२।
विकारीक देहे ठावे तुज आहे : जाणोनिया काये पाहसी भाव ।३।
गणेशनाथ म्हणे नाही भजन बळ : होई तु कृपाळ जाणोनिया ।४।

अभंग : ३१८

तिर्थी केले स्नान पाहे त्याची खुण : समुळी हे मन मावळले ।१।
तिर्थी खुण जाणे मावले कल्पना : भेटी नारायणा रोकडीची ।२।
काम क्रोध दंभ मावळे अहंकार : जिवाचे हे नुरे जिवपण ।३।
तरिच तिर्थी जावे तिर्थरूप व्हावे : सद्‌गुरूचे घ्यावे नाम एक ।४।
गणेशनाथ म्हणे सर्व तिर्थ खाणी : सद्‌गुरूचे चरणी सापडली ।५।

अभंग : ३१९

सद्‌गुरूची भक्ति सत्य धरा चित्ती : सायुज्यता मुक्ती तेची बापा । १।
सद्‌गुरूचे भजन तेची मुळीची खुण : अनिक साधन न कळे काही ।२।
सद्‌गुरूचे नाम तेची वर्म : हृदई धरूनी प्रेम ध्यात असे ।३।
सद्‌गुरूची सेवा तोची पूर्व ठेवा : नावडेची जिवा अनिक काही ।४।
माझा सद्‌गुरूनाथ तोची पूर्वदत्त : म्हणे गणेशनाथ नाम तुझे ।५।

अभंग : ३२०

निरंतर निवास सर्वस्वे उदास : त्याचिया पायास नमन माझे ।१।
गुरूनाथा वाचोनी दुसरे नाही मनी : तयाचे चरणी चित्त माझे ।२।
सद्‌गुरूवाचोनि नाही जया आस : त्याचिया पायास दंडवत ।३।
गणेशनाथ म्हणे ऐसा सत्य भाव : तुची माझा ठाव सद्‌गुरूनाथा ।४।

अभंग : ३२१

सत्य तुझे पाये मिराशी माझी खरी : जाणावी अंतरी सद्‌गुरूनाथा ।१।
लक्ष चौऱ्यांशी पिढ्या पायापासी : हे खुण जाणसी तुची एक ।२।
जन्मोजन्मिचा तुची माता पिता : तारी मज अनाथा शरण आलो ।३।
भूललो चुकलो भक्तिहिन झालो : जाणोनिया आलो मुळीच्या ठाया ।४।
गणेशनाथ म्हणे सर्व तुला ठावे : काय म्या बोलावे सद्‌गुरूनाथा ।५।

अभंग : ३२२

आत्मा अमर ऐसे ठावे अवघ्या जना : तरी का जन्म मरण भ्यावे बापा ।१।
मरणविण कोण्ही संताविण न तरे : ऐसे आहे खरे मुळीचेचि ।२।
आशा हे आन्नाची तव अडसरी मुळीची : तरी काय देहाची काकुळती ।३।
होणार न चुके ऐसे बोलती लोक : तरी का जन्म दु:ख वागवावे ।४।
गणेशनाथ म्हणे गुरूनाथ आसता : आम्हा काय चिंता या देहाची ।५।

अभंग : ३२३

सद्‌गुरूचे बोले तुमचे चरणी मिठी : आहे पोटासाठी तुमचे घरी ।१।
भाव तो भिकोबा संत तो संतोबा : आता एक प्रभा अंतोबाई ।२।
तुम्ही पाच जण सद्‌गुरू समान : वाहतसे आण आत्म्याची ।३।

नाना अलंकार आटीजेती मुशी : तैसे समरसी ऐक्य झाले ।४।
गणेशनाथ म्हणे सत्य ऐसा भाव : मूळ मिराशी ठावो तुमचे पायी ।५।

अभंग : ३२४

देवा तुझे चित्ती आहे ते करावे : परी एक ऐकावे वचन माझे ।१।
निजध्यास आणि भक्ति खंडना नको काही : चित्त तुझे पाई अढल करी ।२।
बहुत दिवस देवा तुज मागितले : नको पाहु केले पापपुण्य ।३।
देवा तु उदार तिन्ही लोकी साचार : चरण निरंतर ध्यावे तुझे ।४।
गणेशनाथ म्हणे हे तुज मागणे : अनिक सांगेन हितगुज ।५।

अभंग : ३२५

दुर्जनाचे चित्त दुष्टबुध्दीवरी : धर्म तो अंतरी विचारिना ।१।
वेडे भोळे भक्त अखंड द्वेषीत : पापाचे संचित जोड करी ।२।
आपणा भक्ति न घडे अनिकाची नावडे : दृष्टी पापाकडे सदा घाली ।३।
गणेशनाथ म्हणे ऐसीयाचे पाव : धोऊनिया प्यावे आत्मा म्हणोनी ।४।

अभंग : ३२६

माझी करूणा आली वैष्णवा ब्राह्मणा : तेणे नारायणा पाचारिले ।१।
ब्राह्मणांचे शब्दे कृपाळु तु हरी : हा भाव अंतरी सत्य माझा ।२।
ब्राह्मणाचे शब्दे ब्रह्मिची ओळखी : हेची सोय निकी सापडली ।३।
गणेशनाथ म्हणे वैष्णवा ब्राह्मणा : भजे त्याच्या खुणा पाहोनिया ।४।

अभंग : ३२७

धन्य हे पंढरी संतांचे माहेर : जिवाचा निर्धार सद्गुरूनाथ ।१।
परमार्थ सोयरा जोडलासे सखा : तोडीलासे धोका संसारिचा ।२।
संसाराचे संगे(अंगे) गोविले हे मन : अंती घडे जाणे नरककुंडा ।३।
गणेशनाथ म्हणे धन्य सद्गुरूनाथा : चरणी ठेविला माथा जन्मोजन्मी ।४।

अभंग : ३२८

देखिले तुझे पाय अनिक मागु काय : दाखविली सोय स्वानंदाची ।१।
देखिले तुझे मुख झाले सर्व सुख : हारपले दु:ख दुजेपण ।२।
झाली तुझी भेटी हर्ष माझे पोटी : जन्ममरण गोष्टी दुरावल्या ।३।
गणेशनाथ म्हणे तुझ्याने पावन : पुन्हा नाही येणे गर्भवासा ।४।

अभंग : ३२९

सद्गुरूची भक्ति घडे ज्या नरासी : त्याचिया पुण्यासी पार नाही ।१।
सद्गुरूची कृपा पूर्ण जया वरी : तो एक संसारी धन्य बापा ।२।
सद्गुरूची सेवा घडली ज्या जिवा : जाणावा तो ठेवा प्रेम सुख ।३।
सद्गुरूची भक्ति जया होये प्राप्ती : नाही पुनरावृती गर्भवास ।४।

गणेशनाथ म्हणे तुझीये कृपेने : आता नाही येणे गर्भवासा ।५।

अभंग : ३३०

संसारी असता बहुत शिण झाला : भेटी दे विठ्ठला मायबापा । १।
संसार दुर्घट बहुत झाले कष्ट : लक्षीतसे वाट सद्गुरूनाथा ।२।
बहुत दिवसा भेटी अर्त माझे पोटी : सांगो गुजगोष्टी निजसुखाच्या ।३।
गणेशनाथ म्हणे तुझेनी पावन : नसे आता मन अन्य ठाई ।४।

अभंग : ३३१

पंढरीचे तारू आले या नगरासी : तारिल सकळांसी सद्गुरूनाथ ।१।
तुझिये कृपेने तरले सकळ : आठवा गोपाळ वेळोवेळा ।२।
आशाबंदी जिव आशा पूर्ण केली : गुरूनाथ माऊली आनाथाची ।३।
तुझीयेची घरी इच्छिले ते फळ : आहेसी कृपाळ सद्गुरूनाथ ।४।
गणेशनाथ म्हणे तुजविण नाही चाड : नाम तुझे गोड सद्गुरूनाथा ।५।

अभंग : ३३२

बहुत जन्माअंती झाली तुझी प्राप्ती : तुची माझ्या चित्ती सद्गुरूनाथा ।१।
चौऱ्यांशी फिरता कष्ट झाले आता : म्हणुनी सद्गुरूनाथा शरण आलो ।२।
बहु जन्मा शेवटी झाली तुझी भेटी : पातकांच्या कोटी जळुनी गेल्या ।३।
भेटीचि ती खुण नाही येणे जाणे : ऐसे तुझे देणे सद्गुरूनाथा ।४।
गणेशनाथ म्हणे समर्थ तु दाता : जन्मासी मागुता येवो नेदी ।५।

अभंग : ३३३

ब्रह्मज्ञानी म्हणती आमुची मिराशी : आपण कोण ऐसी सुचना नाही ।१।
म्हणती आमुचा गाव म्हणती आमुचा ठाव : म्हणती आमुचे नाव बहु थोर ।२।
म्हणती आमुचा मान म्हणती आमुचे धन : ऐसीया पावन होईल कोण ।३।
म्हणती माझी याती म्हणती माझे कुळ : सांडोनी सकळ जाणे अंती ।४।
गणेशनाथ म्हणे माझ्या सद्गुरूनाथा : नको गा सर्वथा दुजे दाउ ।५।

अभंग : ३३४

तुचि माझे मूळ तुचि याती कुळ : निजमोक्षाचे फळ तुचि माझा ।१।
तुचि माझा गाव तुचि माझा ठाव : तुचि माझे नाव सद्गुरूनाथा ।२।
तु तु म्हणता देव जिव उध्दरिती : मी मी म्हणता जाती अधोगती ।३।
तुचि माझा धनी तुचि जनिवनि : तुजविणे त्रिभूवनी दुसरा नाही ।४।
गणेशनाथ म्हणे समर्थ तु दाता : जन्मासी मागुता येवो नेदी ।५।

अभंग : ३३५

कैचा हा संसार जाईल कोठवर : मिथ्या भरोभर प्रपंचाचि ।१।
कैचा हा प्रपंच कैचे उंच निच : आहे ते ठाईचे नाम तुझे ।२।

कैची हेची काया कैची सर्व माया : अखंड सखया नाम तुझे ।३।
कैचे हेचि जन कैचे हे मीपण : अखंड नारायण म्हणता वाचे ।४।
गणेशनाथ म्हणे भावे आहे शरण : घेतले धरणे तुझे पाई ।५।

अभंग : ३३६

तु माझ्या संगती तुची आदी अंती : तुचि माझे चित्ती सद्‌गुरूनाथा ।१।
तुचि माझे मनी तुची माझे ध्यानी : तुचि जनिवनी सद्‌गुरूनाथा ।२।
तु माझ्या अंतरी तु माझ्या बाहेरी : तुझ्यानि संसारी पुण्यित झालो ।३।
गणेशनाथ म्हणे तु माझा जिवलग : सत्य तुझा संग सद्‌गुरूनाथा (गुरूदेवा) ।४।

अभंग : ३३७

म्हणता देव देव जाईना का जीव : हाची सत्य भाव तुज सांगे ।१।
म्हणता नारायण जाईना का प्राण : सत्य हे वचन तुच सांगे ।२।
करिता तुझी भक्ति सत्य आदिअंती : आहे माझे चित्ती हेची पाहणे ।३।
चिंतिता तुझे पाये पडेना का देहे : पाहणे मज आहे हेचि देवा ।४।
गणेशनाथ म्हणे चरणाचा निर्धार : तेणे उतरे पार भवसिंधुचा ।५।

अभंग : ३३८

गाईचिया वाडा वाघ जेवि बैसे : दुध ब्रह्मरस न कळे त्यासी ।१।
मारोनिया गाये उदरालागी खाये : अमृताची सोये न कळे त्यासी ।२।
गाईचे गोटणी तेथे तुझे राहणे : सांडुनी मीपण अमृत सेवी ।३।
गाई ब्राह्मणाचा जो दास गुरूचा : त्याचीया शब्दाचा विश्वास मज ।४।
गाई आणि ब्राह्मण जयाला पुजन : त्यांचे मी चरण अखंड ध्याई ।५।
गाई आणि वाघ येके माईची लेकुरे : सद्‌गुरू मुखे खरे करूनी घ्यावे ।६।
गणेशनाथ म्हणे सत्य तुझे नाम : पावलो विश्राम नामे तुझ्या ।७।

अभंग : ३३९

अखंड येक देई नाम तुझे चित्ती : नको गा संगती अभक्ताची ।१।
अभक्ती अहंकार आसता दारूण : तेथे काही पुण्य होउ नेदी ।२।
जेथे नाही पुण्य तेथे काय राहणे : लागवेगी जाणे आपुल्या ठाया ।३।
गणेशनाथ म्हणे हे तुज मागणे : कृपा आसो देणे सद्‌गुरूनाथा ।४।

अभंग : ३४०

सर्व तुझे जिव तुजची समान : मागतसे दान भक्ति तुझी ।१।
स्वप्नी आणि दृष्टि तुझेची स्वरूप : तुची मायबाप जोडलासी ।२।
तुझे भेटीसाठी झालो देहधारी : जाणावे अंतरी सद्‌गुरूनाथा ।३।
गणेशनाथ म्हणे आलिया संसारा : जोडला सोयरा सद्‌गुरूनाथ ।४।

अभंग : ३४१

तुजविण घेता अनेकाचे नाव : तरी न मिले ठाव तिन्ही लोकी ।१।
तुजविण पाहता अनेकाचे रूप : त्याहुनी पाप अनिक नाही ।२।
तुजविण करिता अनिकाचे चिंतन : त्रिशुध्दी पतन घडे त्यासी ।३।
तुजविण करिता अनिकाची भक्ति : तरी सर्व शक्ती विरूनी जावो ।४।
गणेशनाथ म्हणे हा माझा विश्वास : अखंड निजध्यास करितो तुझा ।५।

अभंग : ३४२

गुरूनाथावाचोनि अनिक काही चित्ती : रवरवाचे अंती पडो देहे ।१।
नाथा तुजविणे जरी बोले वचन : तरिच माझी जाण जिव्हा झडो ।२।
तुजवाचुनी जरी अनेक ध्याये मनी : तयासी धरणी नेदी ठाव ।३।
गुरूनाथा नामाचा सत्य आम्हा विश्वास : तुझा तु जाणसी पंढरीनाथा ।४।
गणेशनाथ म्हणे सत्य सद्‌गुरूनाथा : म्हणोनि तुज आता शरण आलो ।५।

अभंग : ३४३

दिधलिया दान मागुते घेवो नये : ऐसे सत्य आहे गुरू वाक्य ।१।
संकल्पिले दान मागुती नये घेता : ऐसे बोले गीता भागवत ।२।
ध्रुवासी अढळपद आपुले दिधले : नाही त्वा घेतले परतोनिया ।३।
हानुमंतासी ठाव आपुले पदी दिल्हा : नाही त्वा घेतला परतोनिया ।४।
ज्या ज्या तुम्ही दिल्हे नाही त्वा घेतले : नको पाहु केले पापपुण्य ।५।
गणेशनाथ म्हणे केली तुझी आस : अखंड निजध्यास करितो तुझा ।६।

अभंग : ३४४

का ग माझे देहे न पडे सर्वथा : आझुणी सद्‌गुरूनाथा करुणा न ये ।१।
सेवक म्हणोनि न घडे तुझी सेवा : तरी प्राण द्यावा तुझे पायी ।२।
सर्व माझा भार पडला तुजवर : तुझ्याने संसार गोड झाला ।३।
गणेशनाथ म्हणे तुझ्या भक्तिची आवड : नाही मज चाड संसारची ।४।

अभंग : ३४५

आम्ही नव्हो अतित आम्ही नव्हो मायातित : सकळाहुनी पतित नाव माझे ।१।
आम्ही नव्हो साधू आम्ही नव्हो भोंदू : अखंड ब्रह्मानंदु गुरूनाथाचा ।२।
आम्ही नव्हो जोगी आम्ही नव्हो योगी : अखंडीत संगी गुरूनाथाच्या ।३।
आम्ही नव्हो संत आम्ही नव्हो महंत : अखंडीत चित्त तुझे पाई ।४।
गणेशनाथ म्हणे तु माझे जिवन : तुजविण सज्जन अनिक नाही ।५।

अभंग : ३४६

गाढवा घोडियाचे बांधियेले पाये : पळताती पाहे म्हणोनिया ।१।
गाई वासुरासी लावियेले दावे : चुकली भक्तिभाव म्हणोनिया ।२।
आपेटी पाड्यासी घातलिसे जोड : अवघड वोढ म्हणोनिया ।३।

येकमेका जिवाचे गेले आसती कान : करिताती अपमान म्हणोनिया ।४।
येकमेका जिवाचे गेले आसती हात : नाही घडली भक्ति म्हणोनिया ।५।
येकमेका जिवाचे गेले आसती डोळे : घेतलेसे भोळे म्हणोनिया ।५।
ऐसे हे गा जन भूलले या सुखा : पावताती दु:खा म्हणोनिया ।६।
गणेशनाथ म्हणे या दु:खाकारणे : घेतले धरणे पायी तुझ्या ।७।

अभंग : ३४७

गाव आणि ठाव मिराशी जोडावी : म्हणविता गोसावी लाज नाही ।१।
स्त्रिया पुत्र धन सर्वस्वे आसावी : म्हणविता गोसावी लाज नाही ।२।
गाई घोडे म्हसी सर्वस्वे पाळावी : म्हणविता गोसावी लाज नाही ।३।
गणेशनाथ म्हणे जालोसे निर्लज : सर्व सुख सहज तुची माझे ।४।

अभंग : ३४८

देही देव आहे न कळे करू काय : म्हणोनि तुझे पाय धरिले जिवी ।१।
देही देव आहे न कळे त्याची माव : ऐसा कैचा भाव धरू त्यासी ।२।
देहीची आसोनी न कळे त्याची खुण : तुझा तु आपण सर्वा ठाई ।३।
गणेशनाथ म्हणे पुरोनी उरला : तोची आम्हा झाला मोक्ष दाता ।४।

अभंग : ३४९

ऐकुनी तुझी मात जालोसे पतित : तुजविण माझे हित करिल कोण ।१।
सांडोनी लोकिक नाम जपे एक : घेऊ निजसुख जन्मोजन्मी ।२।
सांडोनि आभिमान जालो आसे दीन : तुजविण कोण तारी मज ।३।
गणेशनाथ म्हणे तुज सांगु देवा : माझा पूर्व ठेवा तुची एक ।४।

अभंग : ३५०

बोलता चालता दिवस गेले आता : भक्ति सद्‌गुरूनाथा न घडे मज ।१।
येवोनि संसारी झालो भुमीभार : मिथ्या हा संसार गमाविला ।२।
माप लागले संसारा वेगी पावे करुणाकरा : तु माझा सोयरा जिवलग ।३।
गणेशनाथ म्हणे बहुत दिवस झाले : सांभाळी पहीले वचन तुझे ।४।

अभंग : ३५१

मृत्तिकेचा घट मृत्तिकेवरी मांडीला : अंतरी भरला आत्माराम ।१।
माया हेची माळा आयुष्याचा दोरा : धन्य तु कर्तारा तुझे हाती ।२।
आठराही पुराणे तेची अठरा धान्ये : प्रेमाचे जिवन आहे त्यासी ।३।
दया हे दसरा सत्य तुम्ही करा : तेणे चुके फेरा चौऱ्यांशीचा ।४।
भक्ति हे भगवती अखंड आवडे चित्ती : ते पाहे भेटती देवासवे ।५।
नवविधा भक्ति तेची नवरात्र : करिता पवित्र होती जीव ।६।
अखंड निजध्यास पाहे ज्ञानदिप : तेची गा स्वरूप सद्‌गुरूचे ।७।

गणेशनाथ म्हणे यापरी शरण : गुरूकृपे पावन अक्षयपद ।८।

अभंग : ३५२

विंगळाचे शेजे निवांत केवि निजे : संसारी निजगुज केवि साधे ।१।
मातिची ही नाव उदकी केवि तरे : संसारी निजसार केवि साधे ।२।
वाघाचिये घरी गाईची ही वस्ती : वाचावया गति कैची तेथे ।३।
सिंहाचिया वाडा गजाचि मिराशी : वाचावया त्यासी ठाव कैचा ।४।
गणेशनाथ म्हणे सद्‌गुरू तारक : जनि वनि देख सर्वा ठाई ।५।

अभंग : ३५३

झाकिलिया डोळे सर्व अंध:कार : उघडिल्या सार ब्रह्मरूप ।१।
अमृतसागरी प्राशन न करी : काये वानु थोरी पातकाची ।२।
कल्पतरूचे तळी बसळी दातखिळी : कल्पनेचे मेळी पडिला आसे ।३।
आलिया जन्मासी न भजे देवासी : ते जाणा मिराशी नरक कुंडी ।४।
गणेशनाथ म्हणे तैसे नको देवा : घडो तुझी सेवा जन्मोजन्मी ।५।

अभंग : ३५४

येथे(तेथे) नाही जन आवघा नारायण (जनि जनार्धन) :
या भावे पावन परमपद(ब्रह्मपद) ।१।
येथे नाही लोक आवघे हरिसुख : हरपले दु:ख या जन्माचे ।२।
येथे नाही दुजे सांडी सर्व लाज : भक्तिभावे सहज शरन जावे ।३।
गणेशनाथ म्हणे नाही मी आपण : आवघा नारायण विस्तारला ।४।

अभंग : ३५५

प्रेम प्रितीकरूनि नाम मी गाईन : अंतरी पाहीन रूप तुझे ।१।
सर्वात आससी हित माझे करिसी : म्हणोनि चरणासी दृढ मिठी ।२।
अंतरी पाहता तुची सद्‌गुरूनाथा : चरणावरी माथा ठेवियेला ।३।
गणेशनाथ म्हणे आवडी माझे चित्ती : देई तुझी भक्ति जन्मोजन्मी ।४।

अभंग : ३५६

आलिया संसारी आत्महित करी : जन्मा नाही उरी ऐसे केले ।१।
तुझीया प्रसादे पावलो या सुखा : तुजविण सखा अनिक नाही ।२।
समर्थ म्हणोनि शरण तुज आलो : भक्तिलागी झालो देहधारी ।३।
गणेशनाथ म्हणे भक्ति तुझी देई : न मागेची काही अनिक तुज ।४।

अभंग : ३५७

देवा नारायणा आले तुझ्या मना : जिवीच्या जीवना सद्‌गुरूनाथा ।१।
सर्व माझी माया तोडिली सखया : तारी देवराया शरण आलो ।२।
प्रपंचाचे जाळे तोडिले गोपाळे : केलेसे मोकळे तिन्ही लोकी ।३।

पाहियेले मन केलेसे निधान : तुज जरी सांडीन आण तुझी ।४।
गणेशनाथ म्हणे तोडीले बंधन : अंति नाही येणे गर्भवासा ।५।

अभंग : ३५८

धर्म बुडविला तरिच पाऊस गेला : सांगावे कोणाला काय आता ।१।
न करी अन्नदान न पिके भूमी जाण : करावे गा कोण्हे काय यासी ।२।
विसरले हरि म्हणोनि आलि मरि : आता कोण तारी या जीवासी ।३।
असत्य घेती लोक म्हणोनि राजीक : कोण देईल सुख या जिवासी ।४।
गणेशनाथ म्हणे नाही केली सेवा : तरिच गा देवा करुणा न ये ।५।

अभंग : ३५९

वृक्ष उन्मळता छाया कैची उरे : तैसा निराकार आकारेसि ।१।
देहे पात होता आत्मा कैचा उरे : तैसा निराकार आकारेशी ।२।
नसता उदक कैचा हा विस्तार : तैसा निराकार आकारेसि ।३।
गणेशनाथ म्हणे समता तुझे भक्त : नाव रूप मात कैची तुज ।४।

अभंग : ३६०

संसारिचे सुख दाखविसी आम्हा : परि तुझ्या नामा न विसंबे ।१।
संसारिचे सुख दाउ नको देवा : सद्भाव या जिवा देई तुझा ।२।
संसारिचे सुख दाउ नको दृष्टि : अंतरी गा भेटी देई तुझी ।३।
देवा तुझे सुख दावी येके वेळा : प्रेमाचा जिव्हाळा देई तुझा ।४।
गणेशनाथ म्हणे पाहता तुझे रूप : हरती त्रिविध ताप तेणे माझे ।५।

अभंग : ३६१

पुत्रासी बंधन पितीया गती कोण : तैसा नारायण निजभक्तासी ।१।
लोभीयाचे धन हारपल्या जाण : तैसा नारायण निजभक्तासी ।२।
तान्हेळीया जीवन न मिळता जाण : तैसा नारायण निजभक्तासी ।३।
गणेशनाथ म्हणे भक्ता गर्भवास : तव या देवास सुटका नव्हे ।४।

अभंग : ३६२

समर्थाचे श्वान गांजु शके कोण : देखताची प्राण घेउ पाहे ।१।
येकुलता येक पुत्र राजियाचा : गांजिता तयाचा प्राण घेती ।२।
राजयाची नारी पदरी कोण धरी : वाचावया उरि कैची त्यासी ।३।
गणेशनाथ म्हणे तैसे तुझ्या भक्ता : कोण करी सत्ता आम्हावरी ।४।

अभंग : ३६३

पर्वताचा भार काय झाला भूमीवर : कि बहु उदका सागर कंटळला ।१।
बहु पुत्रा जननी टाकु सके वनि : कि या जना दिनमणी कंटाळला ।२।
वृक्ष विस्ताराचा काय होय भार : कि लोभीया श्रृंगार जड होये ।३।

गणेशनाथ म्हणे जैसा तु आम्हासी : झणी मोकलिसी सद्गुरूनाथा ।४।

अभंग : ३६४

पाप आणि पुण्य केले आसे कोणे : दे का निवडोन सद्गुरूनाथा ।१।
आवघे तुझे हाती पुराणे बोलती : तरी का पाविजेती नरकपात ।२।
सर्वस्व देवाचे ऐसे आहे साचे : आम्ही पदरिचे काय केले ।३।
स्वर्ग नरक भोग तुची भोगविसी : तुझे हे कवणासी सांगो देवा ।४।
गणेशनाथ म्हणे तुजेची आधीन : वांछीले ते जाण करी बापा ।५।

अभंग : ३६५

देवाचिये घरी काय आहे उणे : करिता तो आपण अंगे होये ।१।
बहुरूपियाचे सोंग आपण झाले : सत्तेनेची चाले तयाचिया ।२।
तैसा हा संसार तुझीये सत्तेने : तुझा तु आपण सत्ताधारी ।३।
गणेशनाथ म्हणे आम्हा नाही चिंता : समर्थ तु दाता सद्गुरूनाथ ।४।

अभंग : ३६६

पाहता वैराग्य हिरीयाचे आगर : काय त्यात सार निवडावे ।१।
तैसा हा संसार तुजपासोनी देवा : सद्भाव या जिवा काय उणे ।२।
जिवाचे निधान नाम तुझे जाण : होईल सोडवन येके वेळे ।३।
गणेशनाथ म्हणे येता काकुलती : राहे माझे चित्ती सद्गुरूनाथा ।४।

अभंग : ३६७

पुण्य फळा आले दर्शन तुझे झाले : या जन्माचे गेले पाप देवा ।१।
तुजसी भेटता हरली सर्व चिंता : संसाराचि वार्ता विसरलो ।२।
करिता तुझी भक्ति हर्ष माझे चित्ती : मुळीचि संपत्ती सापडली ।३।
जन्मोजन्मी देवा वानु तुझी किर्ती : अनिक काही चित्ती नावडेची ।४।
गणेशनाथ म्हणे चरणी द्यावा ठाव : हाची माझा भाव जाणसी तु ।५।

अभंग : ३६८

तुझे गुण गाता हर्ष माझ्या चित्ता : तुजविणे सर्वथा अनिक नाही ।१।
प्रेमाचा जिव्हाळा तेची प्रेमकळा : हृद्यावेगळा न करी तूज ।२।
जीवा आदि अंती तुझा तु सांगती : कवणा काकुलती येईल माझी ।३।
गणेशनाथ म्हणे चित्त तुझे पायी : तुजवीन नाही अनिक बापा ।४।

अभंग : ३६९

या दु:खापासोनी कोण सोडविल : कृपाळू होईल देव जरी ।१।
देहीचे हे दु:ख बहुत झाले देख : तुजविणे सुख देईल कोण ।२।
जन्म मरण दु:ख बहुत सोसिले : जिवित्व विकीले तुझे नामे ।३।
मारी अथवा तारी तुझीये आधारी : तुजविण संसारी अनिक नाही ।४।

गणेशनाथ म्हणे तुज आलो शरण : चुकवी जन्म मरण मायबापा ।५।

अभंग : ३७०

सुर्यापासोनी किर्णे मृतिके पासुनी सुवर्ण : तैसे तुजपासुन सर्वही जीव ।१।
अलंकार सुवर्णाचा की तरंग उदकाचा : तैसा जीव देवाचा संदेह नाही ।२।
मेघापासुनी जळ की वृक्षापासुनी फळ : तैसे तुजपासुनी मूळ सकळांचे ।३।
गणेशनाथ म्हणे तुजपासोनि देवा : उध्दरी या जीवा शरण आलो ।४।

अभंग : ३७१

लोकिकी बोलता काय हित आता : तुझे गुण गाता सुख होये ।१।
जनाचे संगती कैसी होईल गती : तुझे नाम चित्ती धरिले देवा ।२।
लोकिकाचा संग दु:खाचा तो भोग : भक्ति आणि वैराग्य देई मज ।३।
गणेशनाथ म्हणे नि:संग करावे : चित्ती तुवा राहवे रात्री दिवस ।४।

अभंग : ३७२

काकुलती येतो मागतो गा तुज : जाणसी तु गुज हृदईचे ।१।
भाव आणि भक्ति देई गा श्रीपती : ऐकावी विनंती येके वेळे ।२।
ज्ञान आणि वैराग्य देई हे सौभाग्य : अनिक तुजा संग अखंडीत ।३।
गणेशनाथ म्हणे तुझीये संगती : पावेन विश्रांती जन्मोजन्मी ।४।

अभंग : ३७३

बहुत सायासी आलो तुजपासी : सांभाळी वचनासी आपुल्या देवा ।१।
माता आणि पिता बंधु आणि जन : सर्वस्वे सांडोन शरन आलो ।२।
सांडोनिया लाज जालोसे निर्लज्ज : वंदितसे सहज सर्व जीवा ।३।
देखताची जन घाली लोटांगण : देवा तुजकारणे सद्‌गुरूनाथा ।४।
गणेशनाथ म्हणे आता तरी मज : अंतरिचे गुज सांगे देवा ।५।

अभंग : ३७४

नाम हेची ध्यान नाम हे धारण : नाम दान पुण्य हेची माझे ।१।
नाम हेची वेद नाम हेची सिध्द : नाम हेची भेद स्वरूपाचा ।२।
आलिया संसारी म्हणा का रे नाम : तेणे निजधाम प्राप्त होये ।३।
नाम हेची जप नाम हेची तप : नाम हे स्वरूप पाहे डोळा ।४।
नाम हेची भक्ति नाम हेची मुक्ती : नामे निज शांती पाविजेत ।५।
नाम हेची धर्म नाम हेची नेम : नाम हे परब्रह्म सत्य बापा ।६।
नाम हेची बोध नाम हेची शब्द : नाम आनादी सिध्द सत्य बापा ।७।
नाम हेची धन नाम हेची मन : नामेची पावन होईजेत ।८।
नामची आकार नाम निराकार : नामे पैलपार पाविजेत ।९।
नाम हेची गुरू नाम हेची तारू : नाम हे साचारू धरिले जीवी ।१०।

नाम हेची आत्मा नाम हा परमात्मा : नाम निजधामा पाववित े ।११।
नाम हे सगुण नाम हे निर्गुण : नामे सर्व जन उध्दरती ।१२।
गणेशनाथ म्हणे नाम जेथे नाही : तेथे आपण काय बोलावया ।१३।

अभंग : ३७५

देवा तुज कारणे सांडिला संसार : करिसी उध्दार म्हणोनिया ।१।
सांडोनिया जन सांडोनि आभिमान : आलो तुज शरण सद्गुरूनाथा ।२।
सांडोनि लोकिक सांडोनि सर्वसुख : करी नाम घोष रात्री दिवस ।३।
गणेशनाथ म्हणे सर्वस्वे उदास : अखंड निजध्यास करितो तुझा ।४।

अभंग : ३७६

पुढे गेले थोर नाही त्या गणती : आम्हा तेची गती आहे बापा ।१।
किती आहे नेणो आयुष्य मर्यादा : आठवावे सदा हरिचे नाम ।२।
या कारणे आम्ही आलो या संसारी : जोडला सोयरा सद्गुरूनाथ ।३।
आलिया जन्माचे सार्थक होये जेणे : तुझे नाम केणे भरियेले ।४।
गणेशनाथ म्हणे तुझ्याने पावन : करी उध्दरण सद्गुरूनाथा ।५।

अभंग : ३७७

आता माझे चित्त गोउ नको कोठे : मागणे गा मोटे हेची तुज ।१।
विषयाचे घात घालु नको वरी : मागणे संसारी हेची तुज ।२।
आता गोउ नको आपुल्या दासासी : मुळीची मिराशी तुझे पायी ।३।
संसारापासोनी करी सोडवण : तोडी हे बंधन कल्पनेचे ।४।
गणेशनाथ म्हणे ब्रिद तुझे खरे : करी बा उध्दार पतिताचा ।५।

अभंग : ३७८

विचारूनी बोलता काळ जातो आता : माझी सर्व चिंता तुज बापा ।१।
क्षणो क्षणा तुझा न पडावा विसर : तुझी प्रिती थोर देई मज ।२।
प्रितीचा पडीभार झाला असे थोर : साराचे निजसार नाम तुझे ।३।
प्रेमाचे हे दान दे मजलागुन : मोक्षाचे साधन तुझे नाम ।४।
गणेशनाथ म्हणे देई तुझे ध्यान : तेणेची पावन करी बापा ।५।

अभंग : ३७९

धनाची हे जोडी जरी तु जोडीसी : तरी धनवंतासी काय उणे ।१।
आभिमाने जोडी नव्हेची देवाची : म्हणोनि जिवाची साटी केली ।२।
शास्त्रे हे पुराणे करिता आभ्यासन : परी भक्तिविण नव्हे भेटी ।३।
सर्व माझा भार टाकीला तुजवरी : आता नाही उरी ठेवियेली ।४।
गणेशनाथ म्हणे किती पाहसी अंत : काया वाचा चित्त तुझे पायी ।५।

अभंग : ३८०

देवाविण तुज तरी नाही म्हणावे : ब्रिद हे सोडावे पावन ऐसे ।१।
दीन उध्दरण करावे हे कोणे : दे का निवडोन पंढरीनाथा ।२।
मरण आथवा जिणे दोहीमधुनी येक : तेथोनिया सुख झाले देवा ।३।
तुजसी मागणे हे तो लाजीरवाणे : कठिण तुझे मन कळले देवा ।४।
गणेशनाथ म्हणे अंतरी निवांत : आहे सर्व हित तुझे पायी ।५।

अभंग : ३८१

प्रपंची आसता आम्हा नाही सत्ता : तुजविण बोलता लाज वाटे ।१।
काही दान पुण्य घडले नाही ध्यान : करी उध्दरण काय बोलु ।२।
केली नाही भक्ति धरिली नाही शांती : कैसी तुझी प्राप्ती होये देवा ।३।
भावभक्तिविण नव्हे उध्दरण : देव तो सज्जन कैसा होये ।४।
गणेशनाथ म्हणे सद्गुरू तारक : शरणांगता देख उध्दरितो ।५।

अभंग : ३८२

कृपाळु म्हणोनि ऐकिले हे मात : म्हणोनि माझे चित्त उदासले ।१।
शरणांगता देव झणी मोकलिसी : तेव्हा त्या ब्रिदासी येईल बोल ।२।
पतिता तारिन ऐसे बोलसी आपण : साक्षी गा पुराणे आहेत बापा ।३।
घातले जन्मासी तुची उध्दरसी : निश्चय मनासी हाची बापा ।४।
उध्दरिना कोण्ही गुरूनाथावाचोनी : पाहता त्रिभूवनी हेची दिसे ।५।
जिवा उध्दरण नवल याचे कोण : नव्हेसी पिसुन मायबापा ।६।
गणेशनाथ म्हणे नाही भिन्न भेद : तुज मज संवाद मुळिचाची ।७।

अभंग : ३८३

विख आणि अमृत केलेसे देवाने : विष घेता मरण येते बापा ।१।
अमृत प्यालिया अमर होती जीव : या आर्था संदेह नाही बापा ।२।
ऐसे हे जाणोनी वेगी सावध व्हावे : शरण येका भावे नारायणा ।३।
देवासी शरण ऐसे भाग्य कोण : करी निवारण जन्म दु:ख ।४।
गणेशनाथ म्हणे शरण आलो तुज : अंतरिचे गुज तुजपासी ।५।

अभंग : ३८४

चौऱ्यांशीचे जीव अनंत अपार : परी नाही विचार निजमोक्षाचा ।१।
विषयाचे सुखे भूलले हे लोक : निवारिल दु:ख कोण त्यांचे ।२।
देवा विसरणे हाची दोष जाण : धिग्य जाले जीणे संसारिक ।३।
आठवावा देव धरूनी एक भाव : संसार हा वाव होये जेणे ।४।
गणेशनाथ म्हणे काय हा संसार : तुजविण थोर अनिक नाही ।५।

अभंग : ३८५

पूर्विचा जो अंश तरी घडो निजध्यास : मिळणी देवास तरिच होये ।१।

पुण्याचे सुकृत साचले बहुत : तरिच सद्गुरूनाथ कृपा करी ।२।
शुध्द ज्यांचे पुण्य शुध्द ज्यांचे मन : तरिच दर्शन होये त्यासी ।३।
पूर्विचा जो भक्त तोची करिल हित : पावता निजपंथ विलंब नाही ।४।
गणेशनाथ म्हणे पुर्विचे हे पुण्य : तरिच तु सज्जन जोडलासी ।५।

अभंग : ३८६

संताच्या पादुका धरिल्या डोईवरी : जाणसी ते करी पंढरीराया ।१।
संतांचे उचिष्ट साटविले पोटी : नाम धरिले कंठी तुझे देवा ।२।
संतांचे जे तिर्थ तेची माझे हित : सेविता पतित उध्दरती ।३।
आता दंडवत समस्त जनासी : सांगावी देवासी करुणा माझी ।४।
गणेशनाथ म्हणे येतो काकुळती : दया भाव चित्ती आसो द्यावा ।५।

अभंग : ३८७

येक देव पाहता समाधान चित्ता : अनिक ते वार्ता स्वप्नी नेणो ।१।
आत्माराम एक आहे सर्वा ठाई : दंडवत पाई केशवाचे ।२।
झाले येकपण सद्गुरू कृपेने : काये मी अज्ञान बोलु आता ।३।
काय आता बोलु नेणता हे गोष्टी : जेणे उपजे पोटी कृपा तुज ।४।
गणेशनाथ म्हणे तुझी कृपा थोर : उतरावया पार तुची एक ।५।

अभंग : ३८८

येक तुझे नाम धरिले जिवी : अनिक ठेवा ठेवी न कळे मज ।१।
सत्य गुरूवाक्य सांगितले कानी : विश्वास हा मनी तोची बापा ।२।
तुजवाचुनी देवा न कळे सर्वथा : चित्ताचा जाणता तुची एक ।३।
तुजवाचोनि देवा पाहियेले नाही : आहे सर्व काही तुज ठावे ।४।
गणेशनाथ म्हणे न कळे मज काही : तुची बाप माय सद्गुरूनाथा ।५।

अभंग : ३८९

पाहा तो प्रल्हाद नामाविणे नेणे : त्यासी काय उणे झाले होते ।१।
पाहा पुंडलिक करी चरण सेवा : अनिक त्याच्या जीवा नावडेची ।२।
पाहा तो नारद गाये हरिगुण : त्यासी नारायण कृपा करी ।३।
ऐसे तुझे नाम तिन्ही लोकी तारक : उच्चारिता देख सुख झाले ।४।
गणेशनाथ म्हणे तुझे नाम गाता : नाही भय चिंता संसाराची ।५।

अभंग : ३९०

देवाविण कोण्ही अनिक नाही मना : विचार अनुमान नको करू ।१।
ज्यापासोनी झाल्या पाहे च्यार्‍ही खाणी : नका करू वाणी नाम घेता ।२।
सर्वस्वे जिवाला पाळिता पोसिता : आठवा त्या आनंता वेळोवेळा ।३।
आठविता देव उध्दरती जीव : आदि अंती ठाव तोची एक ।४।

गणेशनाथ म्हणे करुणेची उत्तरे : करी आता खरे पंढरीनाथा ।५।

अभंग : ३९१

या जन्मा येउनी घडले नाही ध्यान : काही दान पुण्य केले नाही ।१।
हिन माझी याती पाहता हे कुळ : दाता तु कृपाळ पंढरीनाथा ।२।
पूर्वीचे सुकृत कळली नाही मात : कळेल तैसे हित करी माझे ।३।
आधि काय होतो कळले नाही मज : जाणसी तु गुज अंतरीचे ।४।
गणेशनाथ म्हणे काय सांगु देवा : पूर्वदत्त ठेवा तुची माझा ।५।

अभंग : ३९२

वेदशास्त्र श्रुती जयाला वानिती : त्याच्या पायाप्रती लोटांगण ।१।
संसार हा सिंधु मंथोनी मन्मथ : माजी जिवन मुक्त श्रीगुरूचे ।२।
चंद्र सूर्य पवन तुझीये सत्तेने : नाम नारायण बोलविता ।३।
गायीन गुण किर्ती संताचे संगती : गणेशनाथ भक्ति पूर्ण करी ।४।

अभंग : ३९३

तुझे गुह्यज्ञान नेणे मी आज्ञान : शरण आलो दीन उध्दारावे ।१।
सर्वापरी हिन शुध्द नाही याती : न कळे भावभक्ती निर्धारेसी ।२।
यावरी विकल्प विषय आचरण : एकनिष्ठा न घडे काही ।३।
संत सेवा पूर्ण सद्गुरूची कृपा : गणेशनाथ सोपा मार्ग झाला ।४।

अभंग : ३९४

धन्य हा सद्गुरू सोडवी अहंकार : निरशी हा संसार नाममात्रे ।१।
ज्याचेनी उपदेशे जळे सर्व माया : तया श्री गुरूराया उपमा नाही ।२।
विरक्ती निवृती शांती आत्मस्थिती : सायुज्यता प्राप्ती ब्रह्मसुख ।३।
शोक मोह चिंता विकल्प जाळणे : आत्मज्ञाने ज्ञान पूर्ण करी ।४।
ऐस्या सद्गुरूनाथा नव्हे उत्तिर्णता : गणेशनाथ सरता ऐक्य केला ।५।

अभंग : ३९५

म्हणविता भक्त लाजेना चित्त : प्रपंची हो व्याप्त सर्वापरी ।१।
गाव नाव ठाव म्हणे माझे थोर : स्त्रिया पुत्र फार आवडे धन ।२।
टिळे माळा टोपी कुंडले झळाळ : यावरी गोंधळ गायनाचा ।३।
गणेशनाथ म्हणे समता भक्ति : तववरी फजिती आवघे सोंग ।४।

अभंग : ३९६

राग स्वर अर्थ आरंभी किर्तन : धनालागी मन ठेवोनिया ।१।
वस्त्रे अलंकार पाहिजे भूषणे : धनवंता सन्मान प्रिये ज्यासी ।२।
यावरी लोकिक मीची एक थोर : मग आवघे किंकर म्हणती संत ।३।
गणेशनाथ म्हणे न कळे आवघा देव : तवरी त्याचा वाव संसारिक ।४।

अभंग : ३९७

जनासवे आम्हा नाही प्रयोजन : आपुले आपण करू हित ।१।
मुंगी आणि गज राजा रंक सहज : समचरण गुज सर्व मानी ।२।
येकला आपण आदि अंती पाहता : अनिकांची वार्ता बोलो नये ।३।
निष्कळ परब्रह्म निर्गुण निरामय : गणेशनाथ सोय स्वरूपाची ।४।

अभंग : ३९८

येकलाची अंती येता आणि जाता : आदि अंती पाहता दुसरा नाही ।१।
जाणोनिया संग त्यागी सर्वस्वाचा : सोयरा जिवाचा पाहे वेगी ।२।
निष्काम निवृती भजन करी भक्ति : दया सर्वाभूती पाहे देव ।३।
ऐसिया उपाये वैकुंठासी जावे : गणेशनाथ नाव काय तेथे ।४।

अभंग : ३९९

योगी वितरागी विवेकी वैरागी : आवडे संतसंगी समसेवा ।१।
विश्वास विचार विदेही विरक्त : त्याहीवरी भक्ती निर्धारेसी ।२।
आवघा देव एक जाणे आत्मसुख : याहीवरी चोख भजनशील ।३।
गणेशनाथ म्हणे ऐसे जाणे वर्म : स्वये परब्रह्म तोची होये ।४।

अभंग : ४००

प्राप्तीचे लक्षण सांगे नारायण : अनन्यशरण समसेवा ।१।
सर्वाभूती देव जाणोनी आपण : करी लोटांगण प्रेम भावे ।२।
माता पिता गुरू देव आणि ब्राह्मण : आवडे किर्तण संतपुजा ।३।
उदकाचिये परी सर्व उपकारी : एकनिष्ठ करी निजध्यास ।४।
रिध्दी सिध्दी मुक्ती नावडेची चित्ती : गणेशनाथ प्राप्ती सद्‌गुरू पायी ।५।

अभंग : ४०१

सागरा आवडी नाही सरितेची : मर्यादा देवाची उलंघिना ।१।
अग्निचिये माथा जे जे कांही पडे : ते ते आपणांकडे जाळी जैसे ।२।
भूमिका सर्वांसी कंटाळते काय : परोपकारी पाहे मेघ जैसा ।३।
ब्रह्मज्ञान खुण सांगता नरासी : गणेशनाथा रासी पुण्याचिया ।४।

अभंग : ४०२

लहाण थोर देहे वैभव विषम : परी आत्माराम सर्वांघटी ।१।
परी भूमी सारिखे होत असे पीक : घटी जळ देख नून्य पुर्ण ।२।
तैसी प्रकृती अनंत जिव्हाला : पाहता भेद झाला गर्भवास ।३।
म्हणोनिगा सर्व देवरूप पाहे : गणेशनाथ राहे सद्‌गुरूपायी ।४।

अभंग : ४०३

जेथे ज्याचा भाव तोची त्याला देव : म्हणता नाथ काय लाभ ।१।

काय जाणो कोन्हा भजने होती भेटी : वेदशास्त्र गोष्टी नाही प्राप्ती ।२।
बीज एक तरू विस्तार अपार : जाणती निर्धार गुरू पुत्र ।३।
मंथोनि नवनित काढी निज सार : गणेशनाथ वर सद्‌गुरूचा ।४।

अभंग : ४०४

बहुत दिवस झाले सांगा सद्‌गुरूनाथा : विनवितो समर्था संत जना ।१।
परदेसी पतित पापी पडिलो पाही : मोकलिता काही उचित नोहे ।२।
अनंत जन्मी देवा केली चरणसेवा : मनुष्य देही देवा भेटी तुझी ।३।
भिकबळे तुझा केलासे आवाका : गणेशनाथ येका येक तुची ।४।

अभंग : ४०५

ज्याची ब्रिदावळी तिन्ही लोकी आगळी : बरा केला बळी द्‌वारपाळ ।१।
वेद शास्त्र श्रुती जयाला वानिती : तो सांगे गीता पांडवांसाठी ।२।
जिवाचे जिवन योगीयांची शोभा : बरा केला उभा पुंडलिके ।३।
अष्टोत्तरशे तीर्था जन्म जया पाई : तोची वळी गाई गवळ्यांच्या ।४।
भावबोधे देवा जिवे करू साटी : गणेशनाथ भेटी अखंडीत ।५।

अभंग : ४०६

गुरूपदी आम्हा अक्षय मिराशी : समुळ पायासी गाव कोस ।१।
निरंजनी माया तेची माळवद : सिंहासनी बोध बैसावया ।२।
गगणाचा चांदवा तारांग फुलवरा : चंद्र सुर्य खरादी वटिकर ।३।
मेघ वाहे पाणी वायु करे भक्ती : गणेशनाथ प्राप्ती सद्‌गुरू कृपा ।४।

अभंग : ४०७

काया कांती नगर मन हेची मंदिर : वासना निरंतर निरंजनी ।१।
आकल्पीत आहार प्रेम जिवन पाणी : निद्रा निरसुनी निद्रा केली ।२।
प्राण पाच ग्रहस्त पवन पुण्य पारी : अक्षय चवर धरी आत्माराम ।३।
नव दारवटे अनिक गुप्त वाट : गणेशनाथ भेट गुरूपाई ।४।

अभंग : ४०८

केळी आणि बोरी गाई आणि व्याघ्र : भजन आणि संसार तैसे परी ।१।
साहाण आणि चंदन तृण आणि अग्नि : साधू आणि जनी तैसेपरी ।२।
अमृत आणि विख सुख आणि दु:ख : संत आणि लोक तैसेपरी ।३।
द्‌वैत दुर्जनाचा सांडोनिया संग : गणेशनाथ मार्ग सद्‌गुरूचा ।४।

अभंग : ४०९

येकनिष्ठ भाव नाम येक देव : येकी येक पाहे सर्व काही ।१।
हणुमंतासी राम अनुसये पतिधर्म : नंदिसी जैसा नेम ईश्वरासी ।२।
जैसा तो दिनकर आवघ्या जना येक : तैसा आत्मा देख देहामाजी ।३।

येक हे अनेक अनेकाचे येक : गणेशनाथ सुख सद्‌गुरू पाई ।४।

अभंग : ४१०

निंदा आणि स्तुती मानी येक्यारिती : सुख दु:ख चित्ती न धरी काही ।१।
लाभ आणि हानी बरे वाईट दोन्ही : सम सर्व मनी सहज सुखे ।२।
न मानी लहानथोर थोडे अथवा फार : राजा रंक सारे सम मानी ।३।
जनी अथवा वनी परि येक धरणी : वनफळे मिष्टान्नी स्वाद येक ।४।
गणेशनाथ म्हणे यापरी विज्ञान : नर नारायण स्वये तेची ।५।

अभंग : ४११

सागराचे पाळी वृक्षाचिये तळी : गोपाळाची मेळी खेळतसे ।१।
गाईचे गोठणी शिवालय स्मशानी : निरंजन वनी वास करी ।२।
पर्वती येकांती व्रंदावनी प्रिती : संताचे संगती अखंड राहे ।३।
निष्काम निवृत्ती सद्‌गुरूची भक्ती : गणेशनाथ प्राप्ती सहज सुख ।४।

अभंग : ४१२

आता काय देवा मोकलीसि मज : सांभाळावी लाज स्वरूपाची ।१।
अन्यायी अपराधी तुज शरणागत : पावावया पंथ यथाविधी ।२।
करुणाकरा स्वामी तारी मज अनाथा : सर्वांशिरी सत्ता तुझी चाले ।३।
धर्म कर्म नेम समर्पिले पायी : गणेशनाथ नाही उरलो आता ।४।

अभंग : ४१३

पावन नरदेह होवोनिया काये : न सापडे सोय स्वरूपाची ।१।
दश इंद्रिये मन नावरे सर्वथा : ब्रह्मसुख वार्ता बोलो नये ।२।
जवरी झाला नाही येकनिष्ठ भाव : तवरी सर्व वाव संसारिक ।३।
तैसा मज आता नको करू भक्ता : गणेशनाथ माथा चरणावरी ।४।

अभंग : ४१४

चालवी तु माझे येकविध व्रत : मन बुध्दी चित्त आवरोनी ।१।
काम क्रोध मोह सांडावा अहंकार : धैर्य आणि निर्धार दृढ देई ।२।
निशीदीनी ध्यास भक्ति आणि विश्वास : सांडावी हे आस सर्वस्वाची ।३।
तुजविण मज नाही आदि अंती : गणेशनाथ चित्ती राहे सुख ।४।

अभंग : ४१५

अंतरी आदेश आम्हा अनुभवे : आदीनाथ देवे आज्ञा केली ।१।
अद्वैत वैराग्य ठसावले ब्रह्म : अमृत ऐसे नाम गाउ गिती ।२।
शब्दे सत्य पुजा षोडश उपचारी : आष्टभाव अंतरी आठवोनी ।३।
त्राहे त्राहे प्रेमे केले लोटांगण : गणेशनाथ पूर्ण पदरी राहे ।४।

अभंग : ४१६

देहे सुखाकारणे नाही केली सेवा : जाणोनिया देवा देसी काय ।१।
सर्व सुख माझे पूर्ण तुझे पाई : स्वप्नी दृष्टि नाही तुजविण ।२।
सर्वसाक्षी पाही देवाविण नाही : देही आणि विदेही सुत्रधारी ।३।
व्यापक आत्मा जाणसी निर्धारी : गणेशनाथ पार पाववी तू ।४।

अभंग : ४१७

जप तप अवघड न कळे साधन : दया धर्म पुण्य न घडे काही ।१।
न सुटे देहसुख न मरे हे माया : केले तितुके वाया सर्व जाये ।२।
येके भावे देव न कळे सर्वथा : माघे पुढे आता तोची झाला ।३।
लागलिया शक्ती झालो निष्काम : गणेशनाथ नेम गुरूपाई ।४।

अभंग : ४१८

आमुचा रामराम समस्त संतांसी : आलिया ज्न्मासी सुफळ जिणे ।१।
तुम्हाविण आम्हा नाही त्रिभुवनी : बाळका जननी जयापरी ।२।
विश्वासे सद्भावे करी सेवावृत्ती : जिवा जिवन मुक्ती परब्रह्म ।३।
कृपादृष्टि तुम्ही आवलोकावि पूर्ण : गणेशनाथ दीन म्हणोनिया ।४।

अभंग : ४१९

नरदेहे सार्थक करणे आहे ज्यासी : तेणेची भक्तिसी दृढ राहावे ।१।
मुळारंभी आधी पाहीजे विरक्ती : दया सर्वाभूती लोटांगण ।२।
यावरी येकनिष्टा सद्भावे विश्वास : किर्तन निजध्यास अखंड करी ।३।
सद्गुरूची सेवा संतांचे पुजन : गणेशनाथ मन मावळले ।४।

अभंग : ४२०

प्रबंध छंद बंद विचार विनोद : करिता गोविंद न भेटेची ।१।
अनेक गायन आणि शास्त्र पठण : स्वर स्छळ मान करिता कोटी ।२।
आसन मुद्रा दावि धारणेविण भाव : न भेटेची देव काही केल्या ।३।
गणेशनाथ म्हणे गुरूभक्तिवाचून : प्राप्त नव्हे जाण ब्रह्मसुख ।४।

अभंग : ४२१

निष्काम निवृती सद्भाव हा चित्ती : संतसेवा प्रिती आवडे जया ।१।
करिताची होती ब्रह्म परिपूर्ण : ऐसे हे साधन साधा काही ।२।
वायाविण शीण न करावा काही : संत पंथे जाई न करी वेळ ।३।
संताचिये घरी करिन झाडफेडी : गणेशनाथ गोडी हेची थोर ।४।

अभंग : ४२२

तान्हीयाचे थोर रूदन करावे : माता तैसे मोहे स्तनी लावी ।१।
पल्लव झाकोनी दिसो नेदी कोण्हा : आवडते मनापासोनिया ।२।
तान्ह आणि भुक सुख आणि दु:ख : माऊलिविण येक देखे कोण ।३।

माय जाणे जिवन विसंबेना कदा : गणेशनाथ सदा वोसंडला ।४।

अभंग : ४२३

माझी भुक ताहन तुजविण जाणे कोण : साक्षी नारायण अंतरिचा ।१।

तान्हिया बाळासी मायेवाचुनि नाही : तैसा झाला पाही आम्हा दीना ।२।

आदि अंती तूची जनित जननी : कळवळोनी स्तनि लावी जैसी ।३।

अंतरीचा कळवळा माऊलिच जाणे : गणेशनाथ तान्हे क्षुधावत ।४।

अभंग : ४२४

आपुल्या ते बळे तृण उचलेना : रंका नारायणा अढळपद ।१।

कर्ता नारायण मानवाचा धुरू : मश्यकाचा मेरू क्षणामाजि ।२।

राईचा पर्वत रजगज होत : रंका राज्य देत सद्‌गुरूनाथ ।३।

गणेशनाथ म्हणे भाव भक्ती बळे : दाता तो कृपाळ कळला मज ।४।

अभंग : ४२५

आष्टांगे लोटांगण केले प्रेमभावे : सद्‌गुरूनाथा यावे घरा माझ्या ।१।

अंतःकरण तुज केलेसे आसन : सेजेसी सुमने निद्रा करी ।२।

प्राणाचा प्रसाद मनाचा विडा : देवोनिया गडा देव केला ।३।

तनू मन चित्त आर्पुनी येकांती : गणेशनाथ भक्ति ऐसे परी ।४।

अभंग : ४२६

अन्यायी अपराधी तुझा तुज ठावा : काय पाहसी देवा गुण दोष ।१।

ठाईचे नैश्वर कैचा मनि निर्धार : देही दोष अपार गणना नाही ।२।

पातकाच्या रासी कंटाळली भुमी : शरण आलो स्वामी तारी आता ।३।

ऐसा मी अपराधी पडिलो तुझे द्‌वारी : गणेशनाथ उरी उरो नेदी ।४।

अभंग : ४२७

देहिच्या सुखाला होउ देते मन : कैचा नारायण येईल वाचे ।१।

देहवंत जीव काय याचा भाव : कोण्या पुण्य देव देईल भेटी ।२।

अर्ध घटिकाभर स्थिर नव्हे चित्त : स्वहिताचि मात बोलो नये ।३।

शांती क्षमा दया निर्धार सद्‌भाव : गणेशनाथ ठाव तोची जाणे ।४।

अभंग : ४२८

सद्‌भावे विश्वासे करा नामघोष : पुढती जन्मास येणे नाही ।१।

सांडोनी आभिमान करिन संतसेवा : तेणे होय जिवा सोडवण ।२।

सोडियेली आस सर्वस्वे सुखाची : धरिली मोक्षाची निट वाट ।३।

गणेशनाथ म्हणे देवा तुजकारणे : सेवियेले वन सदाकाळी ।४।

अभंग : ४२९

सांभाळी आपुल्या स्वरूपाची लाज : करिता तुझे काज भय नाही ।१।

साच करी आता आपुली ब्रिदावळी : किर्ती भुमंडळी करिन तुझी ।२।
नाथ परंपरा करावी साचार : वेचिन शरिर तुझे काजी ।३।
गणेशनाथ म्हणे मज आहे भरवसा : भक्ती हेची आशा पूर्ण करी ।४।

अभंग : ४३०

दृढ भक्तिभाव द्वारपाळ देव : दाहा जन्म पाहो आपण सोसी ।१।
उचिष्टे हो काढी धुत आसे घोडी : नेसती लुगडी स्त्रये झाला ।२।
कुब्जा आणि विदुर सुदामाचे नगर : देवा हे उपकार काये वानु ।३।
अपार अनंत तारियेले भक्त : गणेशनाथ मात काय तेथे ।४।

अभंग : ४३१

देवे काय द्यावे म्या काय मागावे : आपण आहे राहवे किती दिवस ।१।
बरे ना वोखटे देहातित झाले : काय बापा येईल जीवासवे ।२।
जिवाची सिदोरी ते घ्यावी संसारी : पंथ आहे दुरी जाणोनिया ।३।
नाशिवंतासाटी गुंतू नको आता : गणेशनाथ पाहता कैचा तेथे ।४।

अभंग : ४३२

विसरलो आता या जन्माचा ठाव : पूर्वी होता जिव कोणे ठाई ।१।
कोण याचि याती कोण याचे कुळगोत्र : न कळेची विचार काही केल्या ।२।
पाहे मूळ भुमी कोण आम्ही तुम्ही : गुंतू नको नेमी प्रपंचाच्या ।३।
गणेशनाथ म्हणे मी कोण आपण : दुजा आहे कोण न कळे मज ।४।

अभंग : ४३३

वाराणसी यात्रा जे जन्माची साटी : तैसी आहे गोष्टी सद्भावाची ।१।
सोडावा संकल्प सर्वस्वाचा आधी : तरिच ब्रह्मपदी ठाव होये ।२।
देव काजी आता वेचो सर्व माया : जावे मुळीच्या ठाया लागेवेगी ।३।
गणेशनाथ म्हणे नरदेह पावन : सांग भक्ती ध्यान घडे जरी ।४।

अभंग : ४३४

काम धाम नेम नाठवे सर्वथा : पाहवे या अनंता ऐसे वाटे ।१।
संसार माहेर नावडती दोन्ही : प्रपंच पुरूष मनी बैसलासे ।२।
सुहृदाची लाज सोडीली निर्धारी : बैसलो शेजारी राघवाच्या ।३।
लोकिकाचा थुंका पडो तोंडावरी : गणेशनाथ नाही ऐसे झाले ।४।

अभंग : ४३५

मोहियेले मन लावियेला चाळा : आठविता गोपाळा सुख झाले ।१।
चित्त वृत्ती माझी चोरियेली जेणे : जळो आता जिणे नाही मज ।२।
काय फुंकीयेले न कळे माझे कानी : नाठवती दोन्ही आप पर ।३।
न येवो सांगता बोलता न ये काही : गणेशनाथ नाही ऐसे झाले ।४।

अभंग : ४३६

भेटी झाली तेंव्हा सुदीन दिवाली : सप्रेमे वोवाळी गुरूनाथासी ।१।

संत महंत गोत मिळाले बहुत : उन्मळले चित्त सद्भावेसी ।२।

भक्तिचा पडिभार परमार्थी साचार : ते आम्हा माहेर विश्रांतिसी ।३।

देव माता पिता देखोनी हरली चिंता : गणेशनाथा आता जन्म नाही ।४।

अभंग : ४३७

हृदय कमळी देवे साटविले : तेणे सुख झाले थोर देवा ।१।

संपुष्ट कमळी साटविले नाणे : पुढती नाही येणे जन्म जाहले ।२।

सुक्तिचे संपुटी स्वातिचे उदक : राहीलिया देख मुक्ताफळ ।३।

तैसा सदा मुक्त तुझीया प्रसादे : गणेशनाथ भेद काय जाणे ।४।

अभंग : ४३८

नको दुजीयाची आस करू मना : आठवी नारायणा प्रेमभावे ।१।

अनिकाचे भाग्य नाठवि सर्वथा : आपुल्या सावचित्ता पाहोनिया ।२।

संचिताकडे पाहवे सर्व विसरावे : जरी दिल्हे देवे न घ्यावे ते ।३।

संसारिचे सुख विसरोनी जावे : गणेशनाथ राहवे कोठवरी ।४।

अभंग : ४३९

बहुत दिवस झाले राहणे कोठवरी : नाही या संसारी टाकी वेगी ।१।

दो दिवसाचे जिणे बोलती पुराणे : साधावे साधन परम तत्व ।२।

नरदेहे हा रत्न जातो भक्तिविण : म्हणोनिया शीण वाटे थोर ।३।

अनन्य शरण आलो काकुलती : गणेशनाथ प्रिती पात्र तुझे ।४।

अभंग : ४४०

निर्दैवांसी जैसा सापडे परिस : कल्पतरू वायस काय जाणे ।१।

कागासी अमृत नुपदेशिया संत : परि त्या गुह्यार्थ सांगु नये ।२।

पशूसी सन्मान अंधा दिनमान : कोढिया चंदन नावडेची ।३।

दारिद्रीया धन न जीरे अपार : करंट्या ईश्वर काय करी ।४।

गणेशनाथ म्हणे ठाईच निवांत : सद्गुरू समर्थ तिन्ही लोकी ।५।

अभंग : ४४१

अदृष्टाचे पुढे कोठवरी पळावे : पुढे पुढे धावे कल्पावरी ।१।

गिरी आणि विवरी पाताळी सागरी : देवाहुनी थोरी संचिताची ।२।

याकारणे टाकी शोक भय चिंता : राहे त्या अनंता आठवोनि ।३।

गणेशनाथ म्हणे ठाईच निवांत : सद्गुरू समर्थ तिन्ही लोकी ।४।

अभंग : ४४२

लाज सांडोनिया झालो निलाजीरा : परी केला सोयरा नारायण ।१।

जालोसे पिसाट केली जिवे साट : परि निजवाट निजमोक्षाची ।२।
मनुष्यपण गेले न म्हणावे भले : परी चित्त बैसले तुझे पाई ।३।
उडालिसे शुध्दी न कळे काही बुध्दी : गणेशनाथा सिध्दी स्वरूपाची ।४।

अभंग : ४४३

अखंड करी ध्यान सत्य बोले वाचा : अंश तो देवाचा सत्य होये ।१।
दया धर्म शम सद्‌गुरूचे नाम : करिता स्वये ब्रह्म होती जिव ।२।
संत आणि महंत पूजी सावचित्त : होउनी पतित शेष मागे ।३।
गणेशनाथ म्हणे श्रध्दा आणि प्रिती : प्राणी ते पावती निजधाम ।४।

अभंग : ४४४

अंध पंगु वृक्ष फळाची नाही आस : तैसा हा उदार सर्वापरी ।१।
उदक या जनासी लाविना उपकार : वारा वस्ती धर न करी कोठे ।२।
पृथ्वी न म्हणे थोर जाला आसे भार : योगिया संसार तैसे परी ।३।
तैसा योगीराज न धरिची माया : गणेशनाथ वाया भूमीभार ।४।

अभंग : ४४५

अंध पांगुळ दु:खी मातेसिची भार : तैसा हा विचार जाला देवा ।१।
गेला हा नरदेहे सेवेविण व्यर्थ : कैसे हे संचित न कळे मज ।२।
पाप आथवा पुण्य ओळखावे चिन्ह : धर्म कर्म नेम आचरती ।३।
अंतरापासोनी आवडे संतसेवा : गणेशनाथ देवा हेची मागे ।४।

अभंग : ४४६

अखंड ध्यान दिप वोंकार वोवाळी : देहे हे दिवाळी सदोदित ।१।
संकल्प तरूचे छाये ताहन ना भुक : ईच्छिले ते सुख पूर्ण होये ।२।
माता पिता बंधु गुरूनाथ माहेर : सेखी पैलपार पावविता ।३।
सद्‌भाव हा भाऊ भक्ति माझी बहिणी : गणेशनाथ जनी उध्दरिला ।४।

अभंग : ४४७

श्रध्दा प्रेम भक्ति भूत दया प्रिती : भाव सहन शांती समुद्र जैसा ।१।
विरक्ती निवृत्ती धृती आत्मस्थिती : बुध्दी हे सुमती वसुधा जेवी ।२।
मनन ज्ञान ध्यान श्रवण किर्तन : सर्वस्वे साधन सूर्य जैसा ।३।
गणेशनाथ म्हणे व्यापक आणि उदार : प्राणी तो अवतार ईश्वराचा ।४।

अभंग : ४४८

आगणित साधन तपा नाही पार : परी न कळे विचार संचिताचा ।१।
मेरू तैसे क्लेश योगाचे सायास : परि संचितास काय करी ।२।
अष्टोत्तरसे तिर्थ सर्व धर्म व्रते : परी हे संचित कोण जाणे ।३।
गणेशनाथ म्हणे संचित सांगती : न चुके कल्पांती काही केल्या ।४।

अभंग : ४४९

देव कर्ता होये राईचा पर्वत : पशु याती होत इंद्राऐसे ।१।
देईल देव तरि पाषाणासी वाचा : पांगुळ पवनाचा वेग करी ।२।
विष होय अमृत रंका राज्य प्राप्त : अग्नित समस्त भस्म होये ।३।
मश्यकाचा मेरू चकोराचा चंद्रु : पवन जैसा धुरू करूनी दावी ।४।
गणेशनाथ म्हणे न कळे हे वर्म : जीव करी ब्रह्म सद्‌गुरूनाथ ।५।

अभंग : ४५०

करिल कोण आता खापराचे सोने : गोठा चिंतामणी कैसा होये ।१।
कैसे होये आता गारेचे सुरत्न : वृदावन पक्वान नव्हे जैसे ।२।
कैसे होये आहे आता वानराचा नर : तळोली सागर कोण करी ।३।
गणेशनाथ म्हणे मुळिचा दरिद्री : त्यासी काय करी देव आता ।४।

अभंग : ४५१

बहु दु:ख देखता भिऊ नको आता : सन्मार्गि चालता चिंता टाकी ।१।
नैश्वर्य हा देहे चिंता याची काय : स्वहित जेणे होये तेची करी ।२।
होणारसारिखे होईल ते अंती : भक्ति भाव चित्ती धरी देव ।३।
निर्मुळ हा देह तव सुख दु:ख आहे : करूनिया काय मिथ्या शोक ।४।
गणेशनाथ म्हणे ऐसे हे जाणोन : भक्तिभावे पूर्ण जावे पंथा ।५।

अभंग : ४५२

नवखंड पृथ्वी ब्रह्माविष्णू रूद्र : गेले ते आवतार सर्व काही ।१।
कौरव पांडव देव आणि दानव : ऋषि महानुभाव तेही गेले ।२।
गण आणि गंधर्व चक्रवर्ति मानव : किती येक देव तेही गेले ।३।
गणेशनाथ म्हणे गुरूभक्ती हे सार : त्यामागे अपार संत गेले ।४।

अभंग : ४५३

आपुले आपुले ठाई म्हणविताती थोर : स्वहिताचा विचार कोण करी ।१।
सर्व देही आत्मा भरोनी उरला : जाणत्याला जाला लाभ थोर ।२।
सांडुनी अहंकार सम होये दृष्टि : तरिच होये भेटी रोकडिची ।३।
गणेशनाथ म्हणे सद्‌गुरूचे पाई : उरो दिले नाही दुजेपण ।४।

अभंग : ४५४

राग रंग रूप संगीत गायन : तेणे उध्दरण कैसे होये ।१।
नाम विकोनिया मेळविती धन : तेची त्या बंधन जन्मोजन्मी ।२।
बांधोनी पाषाण जळी तरला कोण : तैसे ते दुर्गुण सर्व काही ।३।
गणेशनाथ म्हणे निर्गुण निरामय : त्याचे गुण काय वानि जीव ।४।

अभंग : ४५५

ज्याला जाणे आहे निजमोक्षाच्या गावा : तेणे अहंभावा भूलु नये ।१।
देही सर्व सुख जालेसे संपूर्ण : जेणे उध्दरण कैसे होये ।२।
सर्व अळंकार पूर्ण मनोहर : संताचा विचार वेगळाची ।३।
गणेशनाथ म्हणे उगमासी जो पाहे : तोची योगी राहे अक्षय पदी ।४।

अभंग : ४५६

ज्या कारणे तप वनासी ते जावे : ते तव आहे सवे अंगलग ।१।
कठिण जे साधन या प्राणाचि साटी : आहे ते शेवटी न चुकेची ।२।
पूर्विचे अक्षर कोण करी दूर : राहिले विचार साधनाचे ।३।
गणेशनाथ म्हणे गुरूनाथ समर्थ : जिवा उध्दरीत स्मरणमात्रे ।४।

अभंग : ४५७

माळा आणि मेखळा चंदनाचा टिळा : सद्‌भाव वेगळा सर्वाहुनी ।१।
विभूती भूषण डोळे झाकुनी ध्यान : सर्वही साधन परोपरी ।२।
मंत्र तंत्र कळा सत्कर्मे आगळा : जिवन्मुक्त सोहळा वेगळाची ।३।
पर्वतासारिखा करिता आभ्यास : सहश्रनाम घोष जन्मवरी ।४।
गणेशनाथ म्हणे गुरूकृपेवाचोनि : नव्हे उध्दरण जन्मवरी ।५।

अभंग : ४५८

वेदांत सिध्दांत देखणे देखले : याहोनी उरले वेगळेचि ।१।
तिर्थ व्रते क्षेत्रे साध्य हे साधन : परी जिवाचे जिवन वेगलेची ।२।
देव आणि भक्त आणि सर्व मत : याहोनी स्वहित वेगळेची ।३।
गणेशनाथ म्हणे हरिहरा न कळे : सद्‌गुरू कृपाळ दाखवितो ।४।

अभंग : ४५९

अर्ध घडी जीवा नाहीची विश्राम : तरी न कळे वर्म आपुले काही ।१।
आपण कोण आहे करितो ते काये : न सापडे ठाव प्रारब्धाचा ।२।
जरी नाही जीवा ब्रह्मिची ओळखी : तवरी जन्म दु:ख कष्ट भोगी ।३।
गणेशनाथ म्हणे ऐसीया उपाये : सद्‌गुरूविणे पाहे नाही कोठे ।४।

अभंग : ४६०

नरदेहा येउनी जालोसे पाषाण : उदकात आसोनी कोरडाची ।१।
ताडवृक्ष जैसा सर्वांगी तळाला : छायेविण गेला व्यर्थ तैसा ।२।
शास्त्रे आणि पुराणे जाणे आत्मज्ञान : परि भक्तिविण भूमिभार ।३।
गणेशनाथ म्हणे तैसे नको जिणे : भावे भक्ती पूर्ण घडो तुझी ।४।

अभंग : ४६१

प्राप्तीचा नरदेहे जातो हातोहाती : म्हणुनि वाटे खंती थोर जीवा ।१।
सद्‌भाव आणि भक्ति हाची भाव चित्ती : जीवाचा संगती तुची देवा ।२।

चंदनाचेपरी व्हावे परोपकारी : परतोनी संसारी येवो नये ।३।

गणेशनाथ म्हणे सुफळ हा संसार : गुरू भक्ति निर्धार घडे जरी ।४।

अभंग : ४६२

नेत्रानी ही पृथ्वी देखिली बहुत : कोणे परि हित होईल देवा ।१।

श्रवणी तुझी मात ऐकली बहुत : शब्दी वृत्ती चित्त लावियेले ।२।

साधन स्मरण बहुत केले ध्यान : कोठे नारायण लक्षा न ये ।३।

गणेशनाथ म्हणे केली आटा आटी : मोकलु शेवटी नको देवा ।४।

अभंग : ४६३

चौऱ्यांशीचे जीव भुलले या सुखा : विसरले सखा नारायण ।१।

पुत्र आणि धन संपती संपूर्ण : नाशिवंत जाणोनी वेगळा तो ।२।

सर्वस्वे उदार जाणोनिया नर : तो करी उध्दार पूर्वजांचा ।३।

गणेशनाथ म्हणे नाशिवंतासाटी : न पडावी तुटी निजमोक्षाची ।४।

अभंग : ४६४

पुष्पाचा परिमळ धरू जाता नाही : तैसा आत्मा पाही देहामाजी ।१।

गुळी जैसी गोडी रूपातीत आहे : तैसा आत्मा पाहे देहामाजी ।२।

सूर्याचा प्रकाश पूर्ण दाही दिशा : धरू जाता जैसा सापडेना ।३।

गणेशनाथ म्हणे तैसा आत्माराम : गुरूनाथाने वर्म दाखविले ।४।

अभंग : ४६५

आता आम्हा देवे काय आहे द्यावे : काकुलती यावे कशासाटी ।१।

कशासाटी अन्न मागु तुजपासी : संसारी आम्हासी राहणे नाही ।२।

आपण कोण आहे देव देईल काये : अंती सर्व जाये हारपोनिया ।३।

गणेशनाथ म्हणे नाशिवंत देहे : दिल्हे घेउ नये या देवाचे ।४।

अभंग : ४६६

समत्वे हे चित्त शांत आणि भक्त : तो जाणावा संत ब्रह्ममूर्ती ।१।

मोक्षाचे साधन आणि तत्वाचा बोधु : तो जाणावा साधु सत्य ऐसा ।२।

नाही विषमता न करी भेदाभेद : जाणावा तो सिध्द स्वरूप जैसा ।३।

गणेशनाथ म्हणे तया दंडवत : मी काय पतित वानु त्यासी ।४।

अभंग : ४६७

वृक्षानि ते दु:ख सांगावे कोण्हासी : काय श्वापदासी पांघुरण ।१।

पक्षियाचे गावी काय आहे धन : जिवनासी जीवन कोण पाजी ।२।

सर्व ही जिवाची चिंता त्या देवास : आपण निजध्यास न सोडावा ।३।

गणेशनाथ म्हणे जालोसे निश्चित : ठेवियेले चित्त तुझे पाई ।४।

अभंग : ४६८

म्हैशापुढे जरि ठेविले अमृत फळ : न घे तो विटाळ मानि त्याचा ।१।
दरिद्रीया हाती दिधला परिस : नाही त्या विश्वास कदाकाळी ।२।
आभाग्याचे हाती दिधला चिंतामणी : मानुनी पाषाण टाकियेला ।३।
करंट्या दिधली कामधेनु गाये : द्यावे ईने काये म्हणोनि दवडी ।४।
सर्व पूर्ण करी पाहे कल्पतरू : तैसा हा सदगुरू मोक्षदाता ।५।
गणेशनाथ म्हणे सद्गुरू समर्था : जिवाते करित देव ऐसे ।६।

अभंग : ४६९

आरे माझ्या मना सांडी आभिमान : सद्गुरूच्या चरणा लक्ष लावी ।१।
आरे माझ्या मना सांडी देह बळ : होई तो निश्चळ सद्गुरू पायी ।२।
होवोनिया रंक नाम जपे येक : नाही जन्म दु:ख जाण बापा ।३।
गणेशनाथ म्हणे तुज काय मागणे : द्यावे भक्तिज्ञान सद्गुरूनाथा ।४।

अभंग : ४७०

माझे मज देहिचा नाही भरवसा : अनिकांची आशा करूनी काये ।१।
आपुले घरिचा अग्नी घेऊ नये ओटी : जाळिल शेवटी कर्मा-कर्मे ।२।
पाहती माझे डोळे माझे मज न कळे : आणिकांचे मूळ काय सांगो ।३।
चालती हात पाये ऐसे सत्य काय : अनिकांची सोय काय सांगु ।४।
भजनी दृढ मन आहे आथवा नाही : आणिकांचे पाही सांगु काये ।५।
गणेशनाथ म्हणे नाही आपुले मूळ : सद्गुरू कृपाळ तिन्ही लोकी ।६।

अभंग : ४७१

तुझे भेटीकारणे आलो मी दुरून : तुजविण सज्जन अनिक नाही ।१।
या मनाची आवडी तुझिया भजनाची : तु माऊली आमुची सद्गुरूनाथा ।२।
येवोनी नरदेही भजन घडो कांही : चित्त तुझे पाई लागो माझे ।३।
माझा सद्गुरूनाथ तिन्ही लोकी समर्थ : म्हणोनी चरणी चित्त ठेवियेले ।४।
गणेशनाथ म्हणे प्रीतिचे बोलणे : आवडीने गाईन नाम तुझे ।५।

अभंग : ४७२

तुजविणे संग नको अनिकांचा : काया मने वाचा तुझे पायी ।१।
सकळही मिळती जीवाचे संगती : अंत:काळी जाती सोडोनिया ।२।
जिवासवे नये बोलो त्यासी काये : म्हणोनि तुझे पाये धरिले जिवी ।३।
तुजकारणे देवा सेविला येकांत : तुची माझे हित पंढरीनाथा ।४।
तुजविणे कोण जाणे ताहनभुक : तुची माझा येक मायबाप ।५।
गणेशनाथ म्हणे अखंड तुझे ध्यान : तुझियाने पावेन परमपद ।६।

अभंग : ४७३

घडली मज थोर साधकांची निंदा : तरिच आपदा शरीरासी ।१।

तुझिये सेवेसी पडलेसे अंतर : ब्रह्म शब्द थोर केला पाही ।२।
भक्ती ना वैराग्य केला आभिमान : सद्भावे शरण न घडे सेवा ।३।
याचिलागी तुज करुणा न ये माझी : गणेशनाथ सहजी सहजसुखे ।४।

अभंग : ४७४

माता पितियाची घडली नाही सेवा : तरिच केशवा करुणा न ये ।१।
कांही सद्‌गुरूचे नाही घडले भजन : म्हणोनि शरण आलो तुज ।२।
देवा ब्राह्मणांची घडली नाही भक्ति म्हणुनि तुझे चित्ती करुणा न ये ।३।
काय या जिवाचे दुखविले मन : म्हणोनि तुझे भजन न घडे देवा ।४।
काय जन्मांतरिचे बहुत आहेत दोष : म्हणुनि निजध्यास न घडे तुझा ।५।
गणेशनाथ म्हणे जरी जालो अनाथ : तुजविण माझे हित करिल कोण ।६।

अभंग : ४७५

पाहता सर्व जिव परि येक देव : या आर्थी संदेह नाही काही ।१।
नि:संगाचा संग लाधला आम्हासी : न कळे या जनासी काय सांगु ।२।
कर्तियाची खुण नेणे इतर जन : पडलेसे मौन भ्रांती देखा ।३।
आपुली आपणा सूचना नाही जेथे : संसाराची तेथे वार्ता नाही ।४।
आता आम्हा भय नाही या जनाचे : गुरूनाथ कृपेचे पाघरूण ।५।
गुरूनाथाचे नामी रातले हे मन : तेची आम्हा पूर्ण सुख जाले ।६।
गणेशनाथ म्हणे गुरूनाथा सज्जना : पाहे नारायणा कृपा दृष्टि ।७।

अभंग : ४७६

सर्वस्वे संपूर्ण सर्व जाला जरी : योगीयासि थोरी न करावि ।१।
योगीयांसी थोर न बोलावे वचन : भक्तिचे निर्वाण तेची बापा ।२।
योगियांसी काही न करावे बळ : जन्माचे निर्फळ तेणे होये ।३।
आहे ते करावे भावे शरण जावे : परि न बोलावे योगीयांसी ।४।
गणेशनाथ म्हणे योगी तोची जाण : गुरूनाथाचे ध्यान धरूनी चित्ती ।५।

अभंग : ४७७

अनंत जन्माचे घडले होते दोष : म्हणोनि नि:शेष शरण आलो ।१।
येणे जन्मे काही घडले नाही पुण्य : म्हणोनी आलो शरण सद्‌गुरूनाथा ।२।
कृपाळु होवोनी सद्भक्ता तारिसी : अभक्ता टाकिसी कवणावरी ।३।
ईच्छेचा तु दाता ऐसे बोले गीता : म्हणोनी चरणी माथा ठेवितसे ।४।
ऐसी येक भक्ति घडे बा का काही बाही : ठाव तुझे पाई असो द्‌यावा ।५।
गणेशनाथ म्हणे भक्ति घडो कांही : देहा अंत नाही करि बापा ।६।

अभंग : ४७८

सर्व सत्य तुझे असत्य काही नाही : विचारूनी पाही गुरूमुखे ।१।

सद्गुरूचे पाई संदेह काही नाही : विचारूनी पाही मना माजी ।२।
सद्गुरूचे कृपे सर्व खरे जाले : तेणे दुरावले लटिके ते ।३।
सद्गुरूचे कृपे आपण खरा जाला : सर्व खरे त्याला संदेह नाही ।४।
सद्गुरूचा शब्द तोची असे सत्य : म्हणोनी पतित शरण आलो ।५।
गणेशनाथ म्हणे गुरूनाथ तु सत्य : म्हणोनि चरणी चित्त ठेवियेले ।६।

अभंग : ४७९

पहिली माझी वोवी गाईन सद्गुरूनाथा : तुझेनी सरता तिन्ही लोकी ।१।
दुसरी माझी वोवी गाईन मातापिता : त्याचेनी तत्वता पिंड जाला ।२।
तिसरी माझी वोवी गाईन साधु जन : त्यांचेनी पावन तिन्ही लोक ।३।
चवथी माझी वोवी समस्त जनासी : मग माझ्या मनासी समाधान ।४।
पाचवी माझी वोवी पाऊले गुरूची : रेखा संचिताची तुमचेनी ।५।
साहवी माझी वोवी तु माझे संचित : तुझेनि सर्व हित जाले माझे ।६।
सातवी माझी वोवी सत्य तुझे नाम : पावलो विश्राम तुझे पाई ।७।
आठवी माझी वोवी अष्टांग हा योग : अखंडीत संग गुरूनाथाचा ।८।
नववी माझी वोवी नवविधा भक्ती : परी राहो चित्ती नाम तुझे ।९।
गणेशनाथ म्हणे तु माझे माहेर : उतरावया पार भवसिंधुचा ।१०।

अभंग : ४८०

माझ्या संचिताची रेखा आहे तुजपासी : तु माझ्या साह्यासी तिन्ही लोकी ।१।
ऐसे हे जाणोनी तुज शरण आलो : पावन मी जाहलो तुझे नामी ।२।
तुझे नाम घेता हरली माझी चिंता : मुक्ती सायुज्यता रोकडिची ।३।
गणेशनाथ म्हणे माझ्या सद्गुरूनाथा : म्हणोनी चरणी माथा ठेवियेला ।४।

अभंग : ४८१

परमार्थाची पेठ आलो त्या बाजारा : केला असे खरा सद्गुरूनाथ ।१।
संसार हे गोणी आहे जड भारी : शुध्द विकरा करि संत संगे ।२।
अविध्या पायली विकल्प माप करी : लाभ नेला चोरी तिघी जनी ।३।
या लाभाची खुण जाणती ते संत : वरकड म्हणत छंद पाहे ।४।
छंद पाहे म्हणता हेची गा दुषण : अधोगती जाणे घडे त्यासी ।५।
गणेशनाथ म्हणे येवोनी संसारा : जोडला सोयरा सद्गुरूनाथ ।६।

अभंग : ४८२

परस्त्रीया त्या जाण मातेसमान : अभिलाषीता जाण नरक प्राप्ती ।१।
परद्रव्य जाण गायित्रीचे मास : अभिलाषीता त्यास श्वान जन्म ।२।
पर अपमानी तो आत्मघातकी : त्यासी तिन्ही लोकी ठाव नाही ।३।
येके वेळ सिर उतरोनी द्यावे : परी न बोलावे निंदा कर्म ।४।

गणेशनाथ म्हणे ते माझे सज्जन : तुजची समान सद्‌गुरूनाथा ।५।

अभंग : ४८३

पाप बहुत झाले अपराध थोर : म्हणोनि दारोदार हिंडतसे ।१।
चालतात सदा इंद्रिये व्यापार : नाही क्षणभर उशिर त्यासी ।२।
हातिचा हा धर्म न सांडी सर्वथा : मुखी नाम घेता उशिर नाही ।३।
अभिलाषाची दृष्टि पाहतसे सदा : करितसे निंदा साधकांची ।४।
गणेशनाथ म्हणे ऐसा घडला ध्यास : केली तुझी आस सद्‌गुरूनाथा ।५।

अभंग : ४८४

संतांचा जो शेष लाधला आम्हासी : परतोनि जन्मासी येणे नाही ।१।
संताचे जे रज तेची आत्मगुज : सांडोनिया लाज मागतसे ।२।
संतांचा जो संग तोची पूर्ण योग : ऐसे होये सांग तुजपासी ।३।
गणेशनाथ म्हणे सद्‌गुरूचे द्वारी : जालोसे पायरी सत्य बापा ।४।

अभंग : ४८५

विश्वि विश्वनाथ सत्य ऐसी मात : ऐसे काही चित्त न धरी सोये ।१।
तुझे नाम गाता हरूष वाटे चित्ता : कृपावंत दाता म्हणोनिया ।२।
मुखी नाम किर्ती हृदई प्रेम प्रिती : घडो तुझी भक्ती जन्मोजन्मी ।३।
सद्‌गुरूची सेवा सद्‌भाव या जिवा : सापडला ठेवा पूर्वदत्त ।४।
गणेशनाथ म्हणे त्राहे सद्‌गुरूनाथा : क्षणभरी परता जाउ नको ।५।

अभंग : ४८६

जन्मवरी कष्ट सोसिले बहुत : लक्षितसे वाट सद्‌गुरूनाथा ।१।
किती येरझारा चौऱ्यांशीचा फेरा : चुकवि करूणाकरा सद्‌गुरूनाथा ।२।
अनंत जन्माच्या पुण्याच्या राशी : तरिच पायापासी दिधला ठाव ।३।
गणेशनाथ म्हणे अखंड चित्ती राहे : अनिक मागो काय तुजपासी ।४।

अभंग : ४८७

नव मासवरी सामविले पोटी तरिच झाली भेटी सद्‌गुरूची ।१।
पाजोनिया मुखी अमृताच्या धारा : जोडला सोयरा सद्‌गुरूनाथ ।२।
तुझीयाने पाहे देखिले बाळपण : उतराई कशाने होउ तुज ।३।
तु माय माऊली कृपेची साउली : तुझ्याने देखिली सर्व सोये ।४।
गणेशनाथ म्हणे तुची माझी माता : त्राहे सद्‌गुरूनाथा शरण आलो ।५।

अभंग : ४८८

बळियाचे आम्ही जालो बळवंता : अनिकाची वार्ता धरूनी काये ।१।
सत्य पतिव्रता ऐसा आमुचा धर्म : गुरूनाथासी नेम पूर्ण केला ।२।
सकळिक देव सन्मुख तत्वता : न पाहे सर्वथा अनिकाकडे ।३।

गुरूनाथावाचोनी अनिक नाही कोण : अंतरिचे जाणे सद्‌गुरूनाथ ।४।
गणेशनाथ म्हणे अनिक नाही ध्यान : सत्य हे वचन सांगो काये ।५।

अभंग : ४८९

ज्याच्या वाट्या आले तेणे सुख द्यावे : परी न बोलावे अनिकासी ।१।
माझ्या वाट्या माझा सद्‌गुरूनाथ आला : अनिक जनाला चाड नाही ।२।
तुमचा आमचा मुळी जाला आसे भाग : न धरावा राग मनामाजी ।३।
गणेशनाथ म्हणे सत्य ऐसे खरे : तुजविण दुसरे अनिक नाही ।४।

अभंग : ४९०

गुरूनाथाचा उपकार अगणित जाला थोर : काय मी किंकर उतराई ।१।
गुरूनाथाला काय होऊ मी उतराई : स्वानंदाची सोई दाखविली ।२।
पाऊला पाऊली वोडविले अंग : सत्य तुझा संग सद्‌गुरूनाथा ।३।
शिर उतरोनी ठेविले तुजपुढे : सद्‌गुरू माघे पुढे सांभाळिता ।४।
गणेशनाथ म्हणे काय मी उत्तिर्ण : अखंड नारायण म्हणतो वाचे ।५।

अभंग : ४९१

परमार्थाचे पेठे वसता जाला हाट : केणे हे चोखट नाम तुझे ।१।
सत्याचि हे ढाल झळके त्रिभूवनि : संचितावाचोनी न ये हाता ।२।
प्रारब्ध हे पाल देवोनिया वरी : शुध्द विकरा करि हरिचे नाम ।३।
सद्‌गुरू आसता वाणी सर्व केणियाची धणी : संत या सज्जनी खरिद केली ।४।
राम नाम सार जेचि घेती नर : उतरती पार भवसिंधुचा ।५।
नाम हेची केणी आवडी घेती प्राणी : न येती परतोनि संसारासी ।६।
गणेशनाथ म्हणे सहज जाले येणे : धन्य हे दर्शन सद्‌गुरूनाथा ।७।

अभंग : ४९२

पालटोनि वेश मनी सर्वस्वाची आस : ब्रह्म सुख त्यास काय होये ।१।
वरी देउनिया रंग मनि विषयाचा संग : त्यासी पूर्ण योग काय होये ।२।
करूनी आभ्यास सांगती जनास : भूकेलिया ग्रास न घालिती ।३।
वाचोनी ज्ञान देवी अनिकाला गोवी : आत्मा येक जिवी विचारिना ।४।
गणेशनाथ म्हणे समभावे भक्ति : तरिच पाविजेती ब्रह्मपद ।५।

अभंग : ४९३

आम्हासवे तुम्ही येउ नका कोन्ही : कल्पना हे मनी जव आहे ।१।
कोन्ही नका येउ आमुचे संगती : जव आहे चित्ती सर्वसुख ।२।
येउनी आम्हासवे कराल गा काये : तुम्हा आहे भये लोकीकाचे ।३।
आम्हासवे तुमचे नाही कामकाज : तुम्हा आहे लाज लोकिकाची ।४।
गणेशनाथ म्हणे जीवाचा उदार : तोची पैल पार उतरेल ।५।

अभंग : ४९४

पांगुळ चढे ब्रह्मगिरी : मुखे वेद बोले च्याऱ्ही :
ऐसी गुरूनाथाची थोरी तिन्ही लोकी ।१।
थोटे करी चरण सेवा : मन विषयाहुनी निके ठेवा :
मोक्षपद त्या निजिवा ऐसा सद्‌गुरू कृपाळ ।२।
आंधलिया स्वरूप दावी नयनी : बहिरे पुराण ऐके श्रवणी :
ऐसी सद्‌गुरूची करणी तिन्ही लोकी ।३।
देहेविण चाले पंथ : ऐसा सद्‌गुरू समर्थ :
म्हणे गणेशनाथ करणी न कळे ।४।

अभंग : ४९५

स्वहिताचा विचार आल्या करि नर : पूर्वजा उध्दार केला त्याने ।१।
आपुला आपण उध्दार करावा : मातापिता न्यावा देवलोका ।२।
गोत्रजासहित करी उध्दरण : म्हणता नारायण येके वेळे ।३।
स्वहित सुखाचा करी जो विचार : जैसा दिनकर उगवला ।४।
गणेशनाथ म्हणे दुजा नाही भाव : सद्‌गुरूचरणी ठाव मागितला ।५।

अभंग : ४९६

पूर्वीचे ठेवणे सापडले आम्हा : सद्‌गुरूच्या नामा परते नाही ।१।
जिवाचिया बळी देवोनिया त्यासी : वाटा अनिकासी नाही तेथे ।२।
काया कुरवंडी करूनिया सांडी : वैकुंठी ते मांडी निजठाणे ।३।
सद्‌गुरू कृपेने वैकुंठी मिराशी : त्याचिया पुण्यासी पार नाही ।४।
गणेशनाथ म्हणे जितांची मरावे : सार्थक करावे या जीवाचे ।५।

अभंग : ४९७

आझुणी येवरी ठेविले संसारी : करूणा तुज हरि न ये कैसी ।१।
किती दिवस आम्ही कंठावे परदेशी : करूणा देवा कैसी आझुणी न ये ।२।
कोणाचे आधारे कंठावा संसार : उतरावया पार तुचि एक ।३।
माता पिता बंधु अनिक बहिणी : गेली ते टाकुनी अंत:काळी ।४।
गणेशनाथ म्हणे तुजसिंच गाठी : पडली सेवटी आहे देवा ।५।

अभंग : ४९८

नाशिवंत देहे कळो आले मज : जाणसी ते गुज अंतरिचे ।१।
नाशिवंत देह काय देव जोडे : बोलणे अवघड बोलतसे ।२।
नरदेहावाचोनी नव्हेची मिळणी : पाप पुण्य दोन्ही न कळेची ।३।
पावन नरदेहे देवासी आधार : देहापरते सार अनिक नाही ।४।
गणेशनाथ म्हणे नरदेह पावन : जोडला सज्जन सद्‌गुरूनाथ ।५।

अभंग : ४९९

त्रिलोक्याचा राजा पाहा तो ईश्वर : अखंड वनांतर सेवियेले ।१।
पाहा रघुनाथ सांडोनिया देश : अखंड वनवास सेवियेला ।२।
पाहा ते पांडव अखंड वनवासी : परि त्या देवासी विसंबेना ।३।
अनिक इतरांचा कोण तेथे पाड : वैराग्य अवघड ऐसे आहे ।४।
गणेशनाथ म्हणे वैराग्यावाचुन : नव्हे उध्दरण कोणे काळी ।५।

अभंग : ५००

पाहा तो वान्नर होवोनी वनचर : सेवेसी अंतर पडो नेदी ।१।
पाहे विषधर अंगे सेवा करी : अखंड तयावरी नारायण ।२।
नंदिकेश्वर पाहे जन्म पशु योनी : मान्यता देवोनी आवघी त्यासी ।४।
गणेशनाथ म्हणे तैसी भक्ती द्यावी : अनिक काही जिवी नावडेची ।५।

अभंग : ५०१

आपुली मर्यादा राखोनी सागर : सूर्य जाता स्थिर नव्हे बापा ।१।
बहुत होईल काये मेरूवरी भार : अढळपदी ध्रुव चंचळ नोव्हे ।२।
तैसे तुझे दास निर्भय निरंतर : भक्तिचा निर्धार थोर बापा ।३।
गणेशनाथ म्हणे कर्ता तो आपण : वाया आम्ही शिण वागवितो ।४।

अभंग : ५०२

संसारिच्या सुखा भुलले हे जीव : कोण्हे काळी देव नाठविती ।१।
स्त्रिया, धन-पुत्र आणि सोने : सर्वस्वे हे मन गोवियेले ।२।
माता आणि पिता बंधु आणि बहिणी : गोवियेले यानी नाना परी ।३।
गणेशनाथ म्हणे ऐसे मायाजाळ : तोडुनी सकळ ब्रह्म होये ।४।

अभंग : ५०३

ब्राह्मणाचे पाय सर्व तिर्थरूप : देखताची पाप सर्व जाये ।१।
ब्राह्मणाचे रूप तेची ब्रह्म देख : हरती सर्व शोक दर्शन मात्रे ।२।
ऐसे जे ब्राह्मण आधिक देवाहुन : भेटताची जाण सर्व सिध्दी ।३।
गणेशनाथ म्हणे करिती ब्रह्मध्यान : पाहाताची मन मावळले ।४।

अभंग : ५०४

म्हणविता दास आणि जनाचा संग : काय त्यासी सांग घडो पाहे ।१।
करिता दास्यत्व न धरी जो लाज : सर्व त्याचे काज सिध्द होये ।२।
सद्गुरूची सेवा करिती मनोभावे : सांडी करी जीवे संसाराची ।३।
गणेशनाथ म्हणे देवावरी चित्त : न धरावी भ्रांत तिन्ही लोकी ।४।

अभंग : ५०५

सर्वस्वे भूमिका आधी करी शुध्द : होता ब्रह्मबोध तरिच लाभ ।१।

जववरी जाले नाही शुध्द मन : तोवरी साधन गेले वाया ।२।
तनु मन धन वेधोनिया गेले : आलियाचे जाले हित तेथे ।३।
गणेशनाथ म्हणे सुखाची हे घडी : जाली पुण्य जोडी थोर आम्हा ।४।

अभंग : ५०६

जनाचे भेटिचा लाभ काय आहे : देईल आम्हा काये मोक्षपद ।१।
जनी जनार्दन बोलती पुराणे : त्यांचिया दर्शने होईल काये ।२।
नेत्रानी देखती सर्व तिन्ही लोक : या देवाचे सुख आहे कोठे ।३।
गणेशनाथ म्हणे नाही मज विश्वास : काय करू त्यास सांगे देवा ।४।

अभंग : ५०७

अनिक तिर्थ व्रत हिंडलो बहुत : तुजविणे हित नाही कोठे ।१।
वेदशास्त्रे पुराणे बहुत केले श्रवण : कोठे नाही मन मावळले ।२।
संत साधु जरि भेटले ते मज : त्यानी जन्म सहज निवारिला ।३।
गणेशनाथ म्हणे सद्‌गुरूनिधाने : नाही येणे जाणे ऐसे केले ।४।

अभंग : ५०८

घरोघरी संत आहेती बहुत : तया दंडवत सर्वभावे ।१।
तृण वृक्षावल्लि लोटांगण घाली : सांडोनिया भूली स्वहित करी ।२।
मृकुट मुंगी श्वान दाविले आपण : तरिच आत्मज्ञान साच होये ।३।
गणेशनाथ म्हणे म्हणविता आत्मिक : सर्व पाहे येक तोची धन्य ।४।

अभंग : ५०९

सर्वा घटी पूर्ण पाहे आत्मा येक : त्या नाव आत्मिक सत्य होये ।१।
शांती आणि दया सद्‌भावे पवित्र : तोची गुरू पुत्र कुळ तारी ।२।
परोपकारी गुरूसेवा विश्वास : उध्दारी जिवास तोची येक ।३।
गणेशनाथ म्हणे तया नाव शिष्य : उरो नेदी दोष द्‌वैत काही ।४।

अभंग : ५१०

सर्व साधुजन सद्‌गुरूसमान : ऐसे जो साधन साध्य करी ।१।
कोणे काळी पाहता न धरी विषम : तोची आत्माराम पूर्ण होये ।२।
सज्जन दुर्जन देवा ऐसे जाण : या नाव आपण भक्तराज ।३।
गणेशनाथ म्हणे ऐसा जो विरक्त : तया होये मुक्त सायुज्यता ।४।

अभंग : ५११

भावे करिता भक्ती भलतिया देवाची : तो करी जीवाची सोडवण ।१।
हर प्रकारे सेवा देवाची करावी : परी ते सोडावी भेदवार्ता ।२।
भलतिया मार्गी भजन आसावे : भजनी नाम घ्यावे विश्वासेसी ।३।
गणेशनाथ म्हणे देवा तुझे : नव्हे काही माझे पदरिचे ।४।

अभंग : ५१२

अगणित तुझे गुण त्या नाही गणती : तेथे रंक किती वानु शके ।१।
च्याऱ्ही मुखे ब्रह्मा बोले च्याऱ्ही वेद : परी तुझा भेद न कळेची ।२।
सहस्त्रमुखे शेष करिता निजध्यास : लागुनी पायास शय्या जाला ।३।
गणेशनाथ म्हणे काय मी किंकर : कैचा मज निर्धार गुण गाता ।४।

अभंग : ५१३

अगणित तप ध्यान ईश्वराचे जाण : न पुरेची जाण तुजपासी ।१।
चवदा कल्प पाहता मार्कंडेय ऋषि : न पावे पायासी काही केल्या ।२।
अनिक ऋषेश्वर जाले थोर थोर : जप तपे किंकर होउनी ठेले ।३।
गणेशनाथ म्हणे उपमा न ये देता : तारी गा समर्था शरण आलो ।४।

अभंग : ५१४

पृथ्वी हे आसन आकाश पाघुरण : त्याहोनिया मन थोर करी ।१।
निद्रा निराकार पवन करी आहार : याहुनिया थोर मन करी ।२।
भुकेलिया जाण भूक आधी खावी : तान्हेलिया प्यावी सर्व ताहन ।३।
गणेशनाथ म्हणे गिळुनी सर्व लोक : सुखी होय सुख पाहे डोळा ।४।

अभंग : ५१५

कोण जाणे तया अन्नाचिया जाती : काय म्हणोनी घेती सर्व जीव ।१।
उदकाचे मूळ काय याती कुळ : सेविती सकळ म्हणोनिया ।२।
कोण जाणे तया ईश्वराचे गोत : नामे उध्दरित सर्व जीव ।३।
गणेशनाथ म्हणे ऐसिया सुखासी मिळे : तो या जन्मासी न ये कदा ।४।

अभंग : ५१६

साधु संत जन कृपाळु सज्जन : आठविता मन मावळले ।१।
साधु संत जन कृपेने पाहिले : तरिच आठवले नाम तुझे ।२।
अमृताचे दृष्टि पाहती मजकडे : फिटे ते साकडे जन्मदुःख ।३।
गणेशनाथ म्हणे तुम्हा दंडवत : पावेन हा पंथ तुमचेनी ।४।

अभंग : ५१७

पापाचे डोंगर पडती क्षणामाजी : जरी देवाकाजी देहे वेचे ।१।
अनंत जन्माचे गणना नाही पाप : पाहता तुझे रूप जळुनी जाती ।२।
अनंत माझी पापे भूमी कंटाळली : तुवा कैसी केली सांडी देवा ।३।
गणेशनाथ म्हणे तारी कृपानिधी : तोडी हे उपाधी उध्दरी मज ।४।

अभंग : ५१८

मृतिकेचा घट विषये भरला : तैसा देहे जाला विषय संगे ।१।
सर्पाच्या पेवात घालु नये हात : व्याघ्रासवे मात सांगु नये ।२।

तैसा हा नरदेहे पापाने व्यापिला : अनिक संग केला संसाराचा ।३।
गणेशनाथ म्हणे नरदेहा आलिया : तारि गुरूराया शरण आलो ।४।

अभंग : ५१९

नावरे हे मन फिरवी दाही दिशा : तुजविण जगदिशा सांगु कोण्हा ।१।
कल्पना हे कल्पी कदा नव्हे शांत : आझुणी का अंत पाहसि माझा ।२।
पाच हे विषये कदा नावरति : सांगो कोण्हा प्रती तुजवाचोनी ।३।
गणेशनाथ म्हणे जाणसी जीवाचे : मज बळ कैचे पुण्याचे ।४।

अभंग : ५२०

जप आणि तप काहिची न कळे : जैसे हे आंधळे पडिलो द्वारी ।१।
आंधळे ते निघे कोणाचिये पाठी : तुझे हाती काठी दिधली देवा ।२।
जन्माचा पांगुळ अंधळ्याचा आधार : तैसा तुजवर भार माझा ।३।
गणेशनाथ म्हणे निर्वाणी अपंग : केला तुझा संग म्हणोनिया ।४।

अभंग : ५२१

नंदियाचे परी हिंडे घरोघरी : तैसा पोट भरी तुझे नामे ।१।
पोट भरावया खेळतो बहुरूप : पुण्य आथवा पाप न कळे त्यासी ।२।
पोट भरावया धरिला वेश : बोला या ब्रिदास येवो नेदी ।३।
गणेशनाथ म्हणे ब्रिद साच करी : तरिच संसारी होईल फळ ।४।

अभंग : ५२२

संसारी कमाई केली नाही काही : स्नान संध्या तेही न कळे मज ।१।
केले नाही काही मोक्षाचे साधन : व्रते आणि दान न कळे मज ।२।
नाही घडले मज जप आणि तप : पुण्य अथवा पाप कोण जाणे ।३।
गणेशनाथ म्हणे न कळे पाप-पुण्य : तुझीये सत्तेने सर्व काही ।४।

अभंग : ५२३

हातोहाती करू आता भाव भक्ती : देवलोकाप्रती जाणे आम्हा ।१।
रात्री आणि दिवस केला तुझा सोस : विसावा मनास दिधला नाही ।२।
कोण्ही नाही येथे जीवाचा सांगती : सांगो तुजप्रती गुज काही ।३।
गणेशनाथ म्हणे लागवेगे जाऊ : आपुलेची पाहु निजसुख ।४।

अभंग : ५२४

सद्भाव आणि भक्ति नावडे जयासी : तोची पापरासी दैत्यवंशी ।१।
ज्ञान आणि वैराग्य न करि संतसेवा : अधपतन जीवा बोलिजे ते ।२।
शांती क्षमा दया कदाही न करी : तो एक संसारी भुमीभार ।३।
गणेशनाथ म्हणे ऐसे न करिता : मुक्ती सायुज्यता कैसी होये ।४।

अभंग : ५२५

अन्य हे सर्वदा मेरू ऐसे पुण्य : ते न ये समान तुझे नामी ।१।
कनकाचे पर्वत तपे आणि व्रते : ते न ये समत्ते नामतुल्य ।२।
जप आणि होम अग्नीत यागकर्मे : नामातुल्य धर्म न ये काही ।३।
पृथ्वीसारिखे अश्वमेध दान : नव्हेची समान नामतुल्य ।४।
गणेशनाथ म्हणे माझा सद्‌गुरूनाथ : नामे उध्दरित सर्व जीवा ।५।

अभंग : ५२६

येवोनि भेटावे आता या दीनासी : प्राण हा कंठेसी उरला देवा ।१।
आयुष्य आहे थोडे भेटीची आवड : पूर्ण करी कोड या जिवाचे ।२।
साध्य हे साधन न कळे मज काही : भेटीची ते सोई आहे मनी ।३।
गणेशनाथ म्हणे अखंड तुझी भेटी : नको पाडु तुटी कदाकाळी ।४।

अभंग : ५२७

मनाचे उजडे लावोनिया दिप : आपुले स्वरूप पाहे आधी ।१।
आपणामध्ये पाही अनंत ब्रह्मांडे : वरकड वितंड सांडी वेगी ।२।
पाहता आकार आवघा नाशिवंत : तेही पाहता हित होईल कैसे ।३।
गणेशनाथ म्हणे पाहता साचार : जेणे होये उध्दार आलियाचा ।४।

अभंग : ५२८

संतानी बोलावे कासिया कारणे : काय प्रयोजन आहे त्यांसी ।१।
परोपकारासाटी सांगती वचन : उध्दरिती जन नाममात्रे ।२।
जैसे का अमृत घेता अमर होती : तैस्या संत मूर्ती परोपकारी ।३।
कृपाळु होवोनी तारिती जनासी : येर काय त्यांसी देईल जन ।४।
गणेशनाथ म्हणे नाईकती जन : भोगिता पतन येईल कळु ।५।

अभंग : ५२९

होईनात कष्ट नाही तेची करी : म्हणोनिया भिकारी जालो तुझा ।१।
स्त्रिया घरबार सकळही संसार : जाला होता भार थोर देवा ।२।
पोटासाटी देवा जालोसे पोसणा : न कळे नारायणा अनिक काही ।३।
गणेशनाथ म्हणे जालोसे निर्बळी : पूर्विची सांभाळी भाक देवा ।४।

अभंग : ५३०

योगियाने आधी लाज हारवावी : मग ते साधावी निर्भयेता ।१।
सांडोनिया आशा सर्वस्वे उदास : अखंड निजध्यास तोची साधु ।२।
संसारिचे सुख मानी जैसे विक : येकाहून अनिक न पाहे तो ।३।
न मानी लोकिक नाही देहेभान : स्वरूप ही आपण गिळुनी जाये ।४।
गणेशनाथ म्हणे योगीयाचे चिन्ह : समूळ हे मन मावळले ।५।

अभंग : ५३१

जनि जनार्दन आहे तो संपूर्ण : करावे दुरुन दंडवत ।१।
जग ईश्वराचे सर्वही देवाचे : संगती जीवाची नव्हती येथे ।२।
अग्नी सर्प सिंह केले आसती देवे : परि न भेटावे कवळोनिया ।३।
गणेशनाथ म्हणे जीव हेची देव : दुरूनी करावे दंडवत ।४।

अभंग : ५३२

कोण्हाचे आधारे कंठावा संसार : कोण पैल पार पावविल ।१।
गाता तुझे गुण त्रिविध हे जन : आनिवार मन नावरेची ।२।
याती आणि कुळ सत्य नाही वाच्या : सत्यभाव कैचा उध्दरी जीवा ।३।
काय करू ध्यान शुध्द नाही मन : पाहता त्रिभुवन नाही कोठे ।४।
गणेशनाथ म्हणे करी उध्दरण : नाही तरी मरण देई देवा ।५।

अभंग : ५३३

धालियापणांचे संतांचे उद्गार : तेथे मी किंकर काय बोलु ।१।
संतांबरोबरी कैसी होईल सरी : केली नाही पुरी भावभक्ती ।२।
काय बळ उभा राहू संतांपुढे : केले नाही गाढे भजन कांही ।३।
गणेशनाथ म्हणे संतावचे बोलता : लाज वाटे चित्ता थोर देवा ।४।

अभंग : ५३४

सोळा सहस्त्र नारी आपण ब्रह्मच्यारी : या तपाची थोरी कोण जाणे ।१।
साटी खंड्या बोने घेवोनी साचार : पाहता निराहार कैसा जाला ।२।
नवखंड पृथ्वी सर्वही साकार : करूनी निराकार कैसा जाला ।३।
गणेशनाथ म्हणे अकर्तव्यपण : सांगे त्याची खुण कैसी देवा ।४।

अभंग : ५३५

किती याचा भार घेऊ डोईवरी : आलिया संसारी काय हित ।१।
ज्याचे खावे अन्न त्यासी द्यावे पुण्य : करावे साधन कशासाटी ।२।
निराहार निर्धार करावे जपतप : तरिच स्वरूप प्राप्त होये ।३।
गणेशनाथ म्हणे तुझीया आधारी : सखा या संसारी केला देव ।४।

अभंग : ५३६

देवाविण आम्ही पाहिले ते नाही : केले काम तेही देवाचेच ।१।
देवाविणे आम्हा कोण्ही नाही दिल्हे : नाही ते घेतले अनिकांचे ।२।
देव देता घेता वेदांत हे वार्ता : मनासही सत्ता या देवाची ।३।
गणेशनाथ म्हणे केले देवकाज : देवाविण दुजे अनिक नाही ।४।

अभंग : ५३७

नेत्रानी पाहिले सर्व देवरूप : पुण्य अथवा पाप देवे केले ।१।
जिव्हेने घेतली सर्व रसगोडी : धर्म कर्म जोडी देवाचिच ।२।

दु:ख सुखभोग देवेची घेतला : अक्षय लाभ जाला देवाचा तो ।३।
गणेशनाथ म्हणे सर्वही देवाचे : पाप पुण्य कैचे अलिप्त जैसा ।४।

अभंग : ५३८

देवाविण कोण करिल उपकार : धिर आणि निर्धार तुची देसी ।१।
निकट निर्भय निरंतर ध्यान : देवाविण कोण देईल आम्हा ।२।
भावभक्ती निर्वाह करिल येक देव : फेडिता संदेह तोची येक ।३।
गणेशनाथ म्हणे सर्व ब्रह्मरूप : होउनी देवरूप देव पहावा ।४।

अभंग : ५३९

मनाच्या उजेडे पाहु चहुकडे : बोलणे अवघड काय बोलो ।१।
जिवी जीव आटे देवी देव भेटे : येणे जाणे खुंटे तेथोनिया ।२।
मन मुख मनासी सुखही सुखासी : ठाईचे ठायांगी विसरावे ।३।
गणेशनाथ म्हणे आर्पितो आपण : उरले नाही जाण बोलावया ।४।

अभंग : ५४०

ब्रह्मसुख लाभ जया नरा झाला : विसरोनि गेला आपणासी ।१।
आपपर दोन्ही नाठवे जयासी : नावरूप त्यासी नाठवेची ।२।
उरो नेदी कदा सर्वथा आपण : जनवन मन विसरला ।३।
गणेशनाथ म्हणे आरूप आक्षई : उरो दिल्हे नाही बोलणे ते ।४।

अभंग : ५४१

देवाचे भजन दुराविता जाण : कैसे उध्दरन होईल बापा ।१।
न करिता हे भक्ति कैसी होईल गती : जिवासी विश्रांती कोठे आहे ।२।
न धरिता भाव कैसा भेटे देव : मोक्षपदी ठाव कैसा होये ।३।
गणेशनाथ म्हणे भोळिया या भावे : देवासी भेटावे येके वेळे ।४।

अभंग : ५४२

सद्‍गुरूची भक्ति संतांची संगती : तरिच पाविजेती प्रेमसुख ।१।
मन हे उन्मन विरक्त आपण : तरिच जन्ममरण चुके बापा ।२।
सर्वही समान नाही जीवपण : ते जाणा लक्षण समाधिचे ।३।
नाही भीन्नभेद आत्मत्वि आल्हाद : तो जाणावा बोध स्वरूपाचा ।४।
गणेशनाथ म्हणे सद्‍गुरूची कृपा : तरिच मार्ग सोपा सापडला ।५।

अभंग : ५४३

पृथ्वी हेची पात्र त्रिवेणी हे तिर्थ : वंदिता पुण्यित जाले जीव ।१।
कैलासी आसता संताचे पंगती : नाही पुनरावृत्ती गर्भवास ।२।
पुण्य हेची पुजा तुज योगीराजा : मुळीचा तु माझा मायबाप ।३।
प्रेम हा प्रसाद आत्मत्वाचा बोध : तुटला संबंध प्रपंचाचा ।४।

गणेशनाथ म्हणे जन्मा नाही येणे : सद्गुरूचे देणे ऐसे केले ।५।

अभंग : ५४४

सद्गुरू उदार कृपेचा सागर : तुझ्याने संसार गोड जाला ।१।
सुफळ जाले जीणे सद्गुरूभक्तिने : पुन्हा नाही येणे गर्भवासा ।२।
गुरूभक्तीवाचोनी सुख कोठे नाही : विचारोनी पाही हृद्यामाजी ।३।
करिता तुझी भक्ती नाही पुनरावृत्ती : सायुज्यता मुक्ती प्राप्त होये ।४।
गणेशनाथ म्हणे भक्ती तुझी देई : न मागेची काही अनिक तुज ।५।

अभंग : ५४५

जिवाचा सज्जन येक नारायण : तुझेनी पावेन परम सुख ।१।
मायेचे माहेर अनंत अपार : उतरावया पार भवसिंधुचा ।२।
संसाराचे सुख हेची परम दु:ख : तारक गा येक नाम तुझे ।३।
नामापरते काही न कळे सर्वथा : चित्ताचा जानता तुची येक ।४।
गणेशनाथ म्हणे माझ्या सद्गुरूनाथा : तुजविणे सर्वथा अनिक नाही ।५।

अभंग : ५४६

ताडाचा जो वृक्ष बहुत जाला थोर : परी उपकार करिल काये ।१।
रत्नाचा उजेड प्रकाश चहुकडे : परि काय गोड होईल बापा ।२।
पाहा तो परिस लोह सोने करी : समरस उपकारी होईल काये ।३।
गणेशनाथ म्हणे तैसे काय जीणे : अनन्य शरण तुझे पाई ।४।

अभंग : ५४७

शुध्द पाहे सुवर्ण आटिल्यावाचून : नव्हेची भूषणे अलंकार ।१।
मैलागिरी चंदन उगाळिल्याविण : सुगंधता जाण न कळे त्याची ।२।
मळले हे वस्त्र आपटिल्याविण : न निघेची जाण डाग त्याचा ।३।
गणेशनाथ म्हणे आधि दु:ख घ्यावे : मग सुखे जावे सुखपदा ।४।

अभंग : ५४८

आवघे सामाविले म्हणुनि समुद्र जाला : कोण म्हणे त्याला समुद्र ऐसे ।१।
सर्वही साहिले म्हणुनि सीता जाली : कोण म्हणे बोली सीता ऐसी ।२।
सर्वस्वे उदार म्हणुनि सत्वधिर : उतरता पार संदेह नाही ।३।
गणेशनाथ म्हणे गगनाहुनी आवकाश : घेउ सावकाश प्रेमसुख ।४।

अभंग : ५४९

पृथ्वीचे ठाई बहुत पाषाण : तरी चिंतामणी होतील काये ।१।
पृथ्वीचे ठाई बहुत वृक्ष आहे : परि होईल काये कल्पतरू ।२।
आकाशाच्या ठाई तारंगणांचे भार : परि काय ध्रुव होईल बापा ।३।
विश्वजना ठाई बहुत मत आहे : परि होतील काये साधु संत ।४।

गणेशनाथ म्हणे तुझी कृपा आहे : तरी होईल काये प्रेमभक्त ।५।

अभंग : ५५०

घरोघरी गाणी जाली रे मटकाणी : परी वैष्णवा वाचोनी प्रेम नाही ।१।
घरोघरी गाऊन सांगती पुराणे : गुरूभक्तीवाचून प्रेम नाही ।२।
घरोघरी कथा सांगती त्या वार्ता : गुरूभक्तीची सत्ता वेगळी ते ।३।
गणेशनाथ म्हणे सत्य गुरूभक्ती : अनिक काही चित्ती नावडेची । ४।

अभंग : ५५१

गुरूनाथावाचोनी अनिक चित्ती मनी : तयाची जननी विडनी वांज ।१।
नको देवा आता सर्वस्वाचा संग : जालोसे नि:संग तुझे नामी ।२।
काम क्रोध दंभ अहंकार आभिमान : आलो यांच्या भेणे तुजपासी ।३।
आता येक करी विनंती अवधारी : कल्पना बाहेरी घाली देवा ।४।
गणेशनाथ म्हणे चरणी द्यावा ठाव : हाची माझा भाव तुझे संगे ।५।

अभंग : ५५२

सर्वही साधन जिवासी बंधन : गुरूभक्तीवाचून मोक्ष नाही ।१।
सर्वा श्रेष्ट शिर गुरूभक्ती येक सार : उतरावया पार भवसिंधुचा ।२।
सर्व साधनाचे माथा गुरूभक्तीची सत्ता : मुक्ती सायुज्यता वोळगती ।३।
गुरूभक्तीमुळे तरती तिन्ही ताळे : सर्वा श्रेष्ट मुळ तुची येक ।४।
गणेशनाथ म्हणे भैरवनाथ गुरू : उतरावया पारू भवसिंधूचा ।५।

अभंग : ५५३

माझ्या वडिलांची मिराशी तुझ्या पायापासी : लिखित मजपासी आहे देवा ।१।
लिखिताप्रमाणे मज चालवणे : आहेसी सर्व जाण पंढरीनाथा ।२।
दुर्बळ माझे कुळ ठाउके सकळ : घडी घडी सांभाळ करि माझा ।३।
गणेशनाथ म्हणे मुळी आसता : आजुणी सद्‌गुरूनाथा करुणा न ये ।४।

अभंग : ५५४

संतांचा महिमा कोण जाणे सिमा : सिणला तो ब्रह्मा बोले वाणी ।१।
संतांचा हा पार नेणती आवतार : म्हणती अपार कोण जाणे ।२।
संतांची ही कळ पाहता आकळ : खेळोनिया खेळ वेगळाची ।३।
तेथे मी किंकर काय वानु थोरी : पाहता नाही उरी संसाराची ।४।
गणेशनाथ म्हणे धन्य भेटी झाली : कल्पना निमाली तुमचेनी ।५।

संत सद्‌गुरू गणेशनाथ महाराजांचे भारुडे, गवळणी, हिंदी पदे आणि आरत्या

५५५

बारासोळा मिळोणी । घेऊनी दधि धृत लोणी ।

मथुरे चालल्या गौळणी । गोपाळ मनी ॥१॥
गोरस भरूणी दृढी। आयुष्याची तातडी ।
स्वानुभवे प्रेमाची गोडी । पाहे निजात्म जोडी ॥२॥
बैसोनिया हाटवंटी । न सांगो इतर गोष्टी ।
गोपाळी पडली दृढ मिठी । न सुटेचि गाठी ॥३॥
कृष्णरुपी वेधले मन । नाठवेची निशिदीन।
विसरल्या परतोनी जाणे । पाहताची खूण ॥४॥
मन हा मागतो दान । न सोडीची जीव-प्राण ।
गणेशनाथ हो अज्ञान । सहजार्पण ॥५॥

५५६

मन हे मोहिले माय । नवल सांगावे काय ॥धृ॥
समस्त गौळणी मिळुणी म्हणती । सांग यशोदे कृष्णाप्रति । सोसावे किती मन हे ॥१॥
कवाड मोडुनी शिके तोडुनी । नवनीत खातो मडके फोडूणी ॥ मन हे ॥२॥
प्रकृती माझा काढुनी पालव । हरीतो माझी लाज सर्व ॥ मन हे ॥३॥
धरू जाता न कळे खूण । काय करू गेलो किकभ्याने । गणेशनाथ म्हणे दीन मन हे ॥४॥

५५७

तुझे रुप नारायणा । सुंदर आठवे मना ॥धृ॥
निज गुज सुखाची मूर्ती । मुनिजन मानस विश्रांती ।
हरी हा बैसला चित्ती । प्रेमे वोसंडे प्रीती ॥१॥
गोपी गोवळ सकळ । चाळा दाउनिया खेळ ।
सर्वही खेळुनी वेगळा । नाटक न कळे गोपाळा ॥२॥
सोळा सहस्त्रवर नारी । आपण पूर्ण ब्रह्मचारी ।
भोग भोगुनी सकळ । अलिप्त राहे अंतरी ॥३॥
धरितो नर नारी सोंगे । भव रूप दावी अनेक।
चित्त वृत्ति चोरली । नाठवे आणिकही योग ॥४॥
निर्गुण ब्रह्मीचा खेळ । स्वये गोरक्ष गोपाळ ।
गणेशनाथ लडिवाळ । मागे मुखिचा मुखकवळ ॥५॥

५५८

सुंदर वर्णावा काय । पाहता रूप मनोहर होय ॥धृ॥
निर्गुण ज्याला नाही । नाव रूप ते कायी ।
स्वये परब्रह्म पाहि । तेची सर्वत्रा ठाई ॥१॥
चरणी तीर्थाची खाणी । लोक जन्मले तिन्ही ।
तळवे टाचा सुकुमार । घोटे भाग नीलवर्ण ।

पद्मे दिसती झळाळ । जैश्या अरुणाच्या किरणी ॥२॥
वाक्या तोडर गर्जती । रुण-झुण दशनाद ध्वनी ।
असुर अगणित मर्दीले । उपमा नाही त्रिभुवनी ।
ब्रिदे शरणागत तारी । म्हणवी निज मोक्षदानी ॥३॥
पोटऱ्या सरळा शोभती । गुल्फ धैर्याची वस्ती ।
जानुशि जान्हवी प्राप्ती । जग हे उदर विख्याती ।
नाभि सुंदर जे थोरी । ब्रह्माकारली मूर्ति ॥४॥
अनंत ब्रम्हांड कोटी । जन्मली सकळ ही सृष्टि ।
त्रिगुण त्रिमुर्ती देव । विधाता ईश्वर हा पोटी ।
करूनी अकर्ता सर्व । न कळे अगम्य हे गोष्टी ॥५॥
ब्रम्हपद मेखळा । अनेक रत्नाच्या किळा ।
हृदयी अमृत जिव्हाळा । चंदन उटी घे सावळा ।
चतुर्भुज आगळा । कौस्तुभ वैजयंती माळा ॥६॥
सुरेख शोभे मुखकमळ । बत्तीस रत्नांची ढाळ ।
ओठ पोवळ्याच्या वेली । रंगे सुरंग तांबुळ ।
जिव्हा वेदाची जननी । शब्दे नि:शब्द वोळली ॥७॥
नासिक सुरेख सरळ । नयनी विशाल ते ज्वार ।
रेखित भोंवया भाळ । मस्तक वरिष्ठ मंडळ ।
श्रवणी श्रवण कुंडले । मुक्ते अमुक्त ढाळ ॥८॥
लल्लाटी केसर मळवट। अक्षता मध्यभागी नीट ।
अलक्ष लक्षवेना किरीट । मुक्ताफळाची दाट ।
अनेक सूर्यप्रकाश । तैसा झळाळ मुकुट ॥९॥
लावण्य निज सुखमूर्ती । च्यारी आयुधे हाती ।
दैत्य दानव मर्दिले । भक्ता तारक त्रिजगती ।
निर्गुण साकार ब्रह्म । गणेशनाथाचे चित्ती।
गुरुविण दुसरे अनु नाही । साष्टांग लोटांगण प्रीती ॥१०॥
सुंदर वर्णावा काय । पाहता रूप मनोहर होय॥धृ

५५९

सये दाखवा दाखवा हरी डोळा वो । जो का जीवा जीवन गोपाळा वो ॥
चित्त चोरीले लाविला छंद चाळा वो । तयाकारणे शोकल्या सर्व कळा वो ॥धृ॥
चतुर्भुज सावळा वनमाळा वो । ज्याचे कासे काशिला सोनसळा वो ॥
भाळी केशर टिळा पिवळा वो । उटी साजिरी वैजयंती माळा वो ॥१॥
कर्णी मुक्त कुंडले झळाळ वो । मुखी रंगले सुरंग तांबूल वो ॥

माथा बिरगुंठी शोभती कुरळ वो । तया पहावया भुकेले माझे डोळे वो ॥२॥
भ्रांति पडदा काढोनी वेगी टाका वो । लवकरी भेटवा गोरक्ष प्राणसखा वो ॥
जन्म खंडले अपार नाही लेखा वो । गणेशनाथ लाधला आत्मसुखा वो ॥३॥

५६०

प्रेम पिसे लागले मज माय वो । तनु मन व्यापिले सांगू काय वो॥
पूर्ण भाग्ये सापडली तुझी सोय वो । वेगी दाखवा दाखवा कृष्णपाय वो ॥धृ॥
सहज वृत्ती चालता मार्गी भुले वो । काही नाठवे स्मरण भलते बोले वो ॥
जन विजन स्वरूपमय जाले वो । बहुता जन्मीचे सुकृत फळा आले वो ॥१॥
पाहणे पाहता तरळले माझे डोळे वो । सर्व व्यापक काशीया नातळे वो ॥
चपळ पवनाहुनी अक्षय अढळ वो । पूर्ण कृपेविन न कळे त्याची कळ वो ॥२॥
शोके कंठी उरला असे प्राण वो । जीवन कळा पाटल्या जळो जिने वो ।
याचे भेटी कारणे थोर शीण वो । गणेशनाथा गोरक्षी दृढ ध्यान वो॥३॥
प्रेमपिसे लागले मज माय वो॥

५६१

तुमच्या पाया पडते साजणी वो । वेगी गोपाळ आना समजाऊनी वो ॥
तया कारणे सांडली बाई दोन्ही वो । जया कारणे अवयव अलंकार वो ।
भक्ती निराधार करुनी श्रृंगार वो ॥
कैसा अजुनी न ये चितचोर वो । निमिष अर्ध न धरवे धीर वो ॥१॥
माझे जिविचे जाणता सर्व गुज । शुद्ध अंतर मंदिरी केली शेज वो ।
सांडूनी वैभव जातीचे थोर लाज वो । देवावाचोनी नावडे काही दुजे वो ॥२॥
बोध आर्त धरोनी हाची पोटी । सांगे अंतरंग निज सुख गोष्टी वो ॥
ब्रह्मानंद पावन उठाउठी वो ॥ गणेशनाथा रोकडी तुझी भेटी वो ॥३॥

५६२

कामना धरुनिया काम । विसरले आत्माराम ॥
जो का परब्रम्ह निजधाम । मुळीचे वर्म ॥१॥
पाहुनिया उगमाशी । विसरलो सर्वस्वाशी ॥
अक्षयपद वो मिराशी । निजलाभ त्याशी ॥२॥
सावकाश करी ध्यास । समभक्ति नाम घोष ॥
ते पावती वो पंथास । निजमोक्ष त्यास ॥३॥
सद्भावे प्रेमप्रीती । भूतदया निज शांती ॥
गणेशनाथ वो । एकांती सद्गुरुमूर्ती ॥४॥

५६३

सावध सावध सावध मना। स्वरूपी होय ॥

लागे वेगे पाहे तू तव । मुळीचा ठाय ॥धृ॥
रक्तबिंदू पवन मिळूनी। केला आकार ॥
त्रिगुणात्मक शरीर चैतन्य । फुटला ओंकार ॥
सप्तही धातू पाच तत्वे । सहती संसार ॥१॥
अस्थी नाडी त्वचा मास। रोमन बहुवस॥
कल्पनेचे संगे सर्वही । ज्याला समरस ॥
भोगिता चौऱ्यांशी लक्ष । जन्म गर्भवास ॥२॥
आहार निद्रा मैथुन हे तव । देहाचे जीवन ॥
जरा मरण व्याधी शोक । दुःख हे पूर्ण ॥
यमाची यातना तेथूनी । सोडवी कोण ॥
यालागि सद्गुरु सेवी । सांडूनी अभिमान ॥३॥
नश्वर हा संसार जाणुनी । करावे स्वहित ॥
भक्ती मुक्ती शांती । संत गेले ज्या पंथे ॥
त्याची मार्गे जाणे आम्हा । म्हणे गणेशनाथ ॥
संत सोहळा पाहूनी डोळा । विदेही विरक्त ॥४॥
सावध सावध सावध मना ०॥

५६४

आशा बंदी जीव याला । न सुटे माया ॥ भक्ति भावेविना व्यर्थ । जन्म हे काया ॥
कृपाळा स्वामीया तारी । श्री गुरुराया ॥ तुजविना आणिक साधन। श्रमची वाया ॥१॥
तारी या संसारी वेगी । सद्गुरु नाथा ॥ भावे शरण चरणावरी ठेविला माथा ॥धृ॥
जप तपे अवघड काही । न कळे ध्यान ॥ पिंड आणि ब्रह्मांड ब्रह्म । न कळे ज्ञान ॥
निर्गुण निरंजन तुझी । न कळे खून ॥ अनन्यभावे शरण आलो । होऊनिया दीन ॥२॥
भक्ती आणि वैराग्य नाही । सम सर्व भाव ॥ सर्वांघटी जाणुनी एक । पाहता देव ॥
मावळे अज्ञान होय । परब्रह्मी ठाव ॥ ऐशी काही न कळे तुझ्या । स्वरूपाची माव ॥३॥
पतिताहुनि पतित झालो । भूमीशि भार ॥ हसता खेळता गेला । व्यर्थ संसार ॥
सर्वांपरी टाकियला । तुजवरी भार ॥ गणेशनाथा करी स्वामी। जन्म उद्धार॥४॥

५६५

नमो जी रघुनाथा । राजसा मानस मोहना हंसा ॥धृ॥
आत्माराम तु । व्यापक । आणिक सम एक ।
नाही दुसरे हे । कौतुक । पाहताती तिन्ही लोक ॥१॥
जो का प्रतापी । सुख ठेवा । सोडविले देवा ।
शिळा तारिली । सद्भावे । नकळे त्याचा भाव ॥२॥
भक्ता कृपाळ । दयाळ । शरणागत वत्सळ ।

दासा पद देतो । अढळ । धरिता सेवा बळ ॥३॥
गणेशनाथ म्हणे दीनबंधु । तारक । तु भवसिंधु ।
सर्वही तारिशी उद्धारिशी । देऊनी ब्रह्मबोधु ॥४॥

५६६

सखयारे पावे सद्गुरु वेगी । नरदेह जातो विषयसंगी ॥
क्रोध रे जाळी सर्व अंगी । सत्वर पावे मजलागी ॥धृ॥
कोण्ही रे नाही गणगौत्र । संबंधी नाही इष्टमैत्र ॥
मजकडे पाहे उघडूनी नेत्र । तेव्हा मी होईन कृपापात्र ॥१॥
दाही दिशा अवलोकिता । तुजविण गा नाही कृपावंता ॥
दुःख मी सांगू किती आता । प्रेम तु देऊनी हरी चिंता ॥२॥
या जन्माचे बहुत कष्ट । म्हणूनिया धरिली नीट वाट ॥
गणेशनाथ जिवे साट । अंतःकाळी तुझी भेट ॥३॥

५६७

बहुत सायासे । चरणी केलासे वास ॥धृ॥
जन्मोजन्मी । ऐशिया नेयमी । अचरे सदा सद्गुरु धर्मी । वृत्ती परब्रम्ही सखया ॥१॥
माता पिता । बंधू बहिणी । स्त्री सुत धन सांडोनी । समयी नसे कोण्ही सखया ॥२॥
तनु मन पूर्ण । अगणित साधने । शेकला प्राण सखया ॥३॥
आता कोठवरी पाहसिल अंत । सत्वर दर्शने तरिच हित । म्हणे गणेशनाथ सखया ॥४॥

५६८

धन्य सद्गुरु माहेरा । चुकवी जन्माचा फेरा ॥धृ॥
तोडूनी माया कल्पना आधी । कल्प जाळुनी सम करी बुद्धी । निजात्म सुख बोधी ॥१
काम क्रोध मद मत्सर । अहंकार विषय मोह दुर्धर । सत्वर करी दूर ॥२॥
आशा मनसा इच्छा जाळी । प्रकृती विघ्ने प्रपंच टाळी । अमृत नव्हाळी ॥३॥
निरसुनि सर्वही दृष्याकार । पुनरपि नको दुःख संसार । गणेशनाथ हित थोर ॥४॥

५६९

नरदेह पाहुणा पाहुणा । भावे बळ गा नारायणा ॥धृ
श्रवण नयन अवयव पूर्ण । सर्वही जातील सांडुन ॥१॥
चरण कर आणि शरीर । उर्ध्व कापे थरथर ॥२॥
हाड त्वचा मास गोळा। पाहता नरकाचा पुतळा ॥३॥
गणेशनाथ म्हणे गुज । जाणोनी शरण आलो तुज ॥४॥

५७०

नश्वर मातीचा पुतळा । सुख ययाचा सोहळा ॥धृ॥
ऐसे नर देहाचे गुज । जाणोनी शरण आलो तुज ॥१॥

नव द्वारे गळती घाण । यावरी कर्म आचरण ॥२॥
सुखे देवाला विसरे । भोगी दुःखाचे डोंगर ॥३॥
गणेशनाथ म्हणे सेवा । जन्मोजन्मी घडो देवा ॥४॥

५७१

अक्षय गुरुभक्ती । करिता मोक्षाची प्राप्ती ॥धृ॥
न करी भेदाभेद स्तुती । अचरे सदा आत्मस्थिती ॥१॥
अनन्य शरण होउनी दीन । आज्ञालण सेवा पूर्ण ॥२॥
श्रध्दा प्रेम सत्य हे पोटी । चातक जैसा चंद्रामृत घोटी ॥३॥
सर्वार्पण करूनी आधी । गणेशनाथ हे निश्चय बुद्धी ॥४॥

५७२

मन हे सद्गुरु पायी । दुजे नाठवचि काही वो ।
व्यापक जनी वनी । आणिक दुसरा नाही कोण्ही वो ॥धृ॥
देउनी प्रेमभाव ।दावि जो मोक्षाचा ठाव ॥१॥
तोडुनी भ्रांती । अढळ सकळही दृश्य केले मन वो ॥२॥
दाउनि निज स्वरुप । सखिये तन्मय केले मन वो ॥३॥
स्वय ब्रह्मसम ते । पुनरपि नाही येणे जाणे वो ॥४॥
अक्षयपदी ऐक्य केले । निःशब्द निर्गुण वो ॥५॥
गणेशनाथ म्हणे ऐसे । सद्गुरूचे देणे वो ॥६॥

५७३

अरे काय सावध लवकरी होय । धरोनी मुळीची सोय ॥
हरिखे हरिगुण गाय । गुरूपदी दृढ राहे । स्वये ब्रह्मची पाहे ॥
चित्त-वित्त वेचुनी । सुख-दुःख सांडुनी । अनन्य शरण जाय ॥१॥
नश्वर जाणुनी काया । का भुललाशि वाया । मिथ्या प्रपंच माया ॥
भजे श्री गुरु पाया । आणिक साधन वाया । न करी चिंता जाया ॥
विरक्त विदेही । साधुनी सकळही । निजात्म निजसुख ठाया ॥२॥
आता आदि अंती । समभावे दृढ भक्ति । सांडुनि च्यार्‍ही मुक्ती ॥
अक्षय निज गुज चित्ति । निष्काम निवृत्ती । ब्रह्मसुख प्राप्ती ॥
गणेशनाथ म्हणे । सद्गुरु तारक । निशिदीनी वानिन कीर्ती ॥३॥

५७४

अरे आता तोडुनी भ्रमण चिंता। जाळुनिया अहंता । भज या सद्गुरुनाथा ॥
अक्षयपद ये हाता । निजात्म गुण ते गाता ॥
कामिनी कांचन । सांडुनी सुत धन । उन्मन सुख घे पाहता ॥१॥
अरे सुखी व्हावे एका एकी । पूर्ण तिन्ही लोकी । तारक नाम घोकी ॥

तरिच मिळशिल ऐक्यी । अलक्ष लक्ष लेखि ।
निरसुनि दोन्ही । जनी वनी मनी। अंतर सुख हो सुखी ॥२॥
अरे चिंती । सगुण आदिमूर्ती । श्रध्दा प्रेम प्रीती ।
निरसुनि दृश्य भ्रांति। राहे सहज स्थिती । नाही पुनरावृत्ती ।
गणेशनाथ म्हणे निर्भय निर्गुण। अक्षय सद्‌गुरुभक्ती ॥३॥

७७५

धन्य हा सद्‌गुरू । धन्य धन्य साधु-संत ।
रिद्धी सिद्धी मुक्ती माहेर । अक्षय पद देत ॥धृ॥
सद्‌गुरूविण मुक्ती नाही पाहता तिन्ही लोकी ।
अचल अढळ अमर करिता । शरणागता सुखी ॥१॥
देवा देतो देवपण । सद्‌गुरु जिव तो करी ब्रह्म ।
तोडुनी माया शोधूनी काया । दावी मुळीचे वर्म ॥२॥
नवविधा भक्तीचे । पूर्ण लेवविले लेणे ।
आत्मसुखे सुखी केले । जन्मा नाही येणे ॥३॥
सर्वा श्रेष्ठ गुरुपद पाहता । उपमा ज्याला नाही ।
गणेशनाथ म्हणे सत्य मिठी दिल्ही पायी॥४॥

७७६

धन्य तुझे नाम घेता हरली जन्म दुःखे ।
कीर्तन श्रवण स्मरण करिता । पूर्ण जालो सुखी ॥धृ॥
धन्य साधु-संत सेवा । करिता उध्दारागती ।
प्रेमभावे शरण जावे । तारक आदिअंती ॥१॥
धन्य तुझे रूप पाहता । गेली सर्व चिंता ।
विरक्ती मुक्ती पाहता अजन्म । जन्मा न ये आता ॥२॥
धन्य तुझी लीला नकळे । माया भ्रांति जीवा।
व्यापक सर्वाठाई जो का । ब्रह्म सुख ठेवा ॥३॥
अपार तुझे गुण वानी । ब्रह्मा सहस्रमुखे ।
गणेशनाथ म्हणी मी हे । काय तेथे रंक ॥४॥

७७७

धर्म जागो गुरुनाथाचा । बोले अमृतवाचा गा ।
अंतर बाहीर पुर्ण पाहे । तु तरी सोयरा जीवाचा गा ॥धृ॥
प्रपंच हा वृक्ष थोर । झाला सर्वांगी खांकर गा ।
बैसविले तयावरी । काही न कळे मज विचार गा ॥१॥
माता नाही पिता नाही । बंधुवर्ग सखे काही गा ।

परदेशी दीन पतीत झालो । म्हणुनि पडलो तुझे पायी गा ॥२॥
नाही मज हात पाय । नेत्र श्रवण हे दे गा ।
म्हणुनिया शरण आलो । तारि कृपाळू तू माय गा ॥३॥
संत साधू योगी जन । मी तरी तुमचे पोसणे गा।
पूर्व भाक सांभाळावी । द्यावे उच्छिष्टाचे दान गा ॥४॥
अंगी नाही एकही बळ । झालो सर्वांगी पांगुळ गा ।
गणेशनाथ म्हणे तुज । देइ भक्ती करि अढळ गा ॥५॥

५७८

जिवे प्राणे करू साटी । तरी नित्य तुझी भेटी ।
आनंदे सांगू गोष्टी। भावे भक्तीचे दान द्यावे ॥१॥
मोक्षसुख पाहुनि डोळा । जाणोनिया जीवनकळा ।
आसोनिया हो वेगळा । सदा पावशी ब्रह्म पदा ॥२॥
भक्ती आणि वैराग्य दोन्ही । निष्ठा आणि निर्धार मनी ।
कीर्ति करू जनी वनी । तुझी देह वेचू देवकाजी ॥३॥
जन्म मरण चुके जेणे । ऐसे सद्गुरुचे देणे ।
गणेशनाथ विनवी दीन । सांग चरणसेवा ते मागे ॥४॥

५७९

भावे घेता तुझे नाम । यम तेही होती राम ॥१॥
भावे करिता तुझी भक्ती । दैत्य तेही देव होती ॥२॥
भावे करिता तुझे भजन । दुर्जन ते होती सज्जन ॥३॥
गणेशनाथ म्हणे आता । सद्गुरू समर्थ दाता ॥४॥

५८०

ॐ नमो सद्गुरुनाथा जी । चरणावरी माथा जी ।
बोलो मुळीची वार्ता जी । तारक शरणागता जी ॥१॥
आत्मा निष्कळ परब्रम्ह वो । नाही कर्मा कर्म वो ।
सांडुनी सर्वही भ्रम वो । विरळा जाणे वर्म वो ॥२॥
नाही माता पिता वो । कैची कुळकथा वो ।
मिथ्या सर्वही वार्ता रे । कैचा कर्ता हर्ता रे ॥३॥
मुळ जेथे नाही रे । आकार तो कायि रे ।
पाहता आपुले ठाई रे । देही ना विदेही रे ॥४॥
अबीज बीज नाही रे । विस्तार तो काही रे ।
समाप्ती कोणे ठाई रे । कोठे काहीच नाही रे ॥५॥
जन्म ना अजन्म रे । कर्म ना अकर्म रे ।

धर्म ना अधर्म रे । कोण जाणे वर्म रे ॥६॥
जन्म मरण नाही रे । शोक मिथ्या काइ रे ।
सहजी सहज पाही रे । आपण कोण ते काइ रे ॥७॥
देह ना विदेह रे । जाती-कुळ ते काय रे ।
साच कैसे होय रे । बहुरूपियाच्या न्याये रे ॥८॥
नैश्वर हा संसार रे । जाणोनिया नर रे ।
म्हणती हेचि सत्य रे । विसरले मुळीचे घर रे ॥९॥
वेदांत सिद्धांत रे । पाहुनी धादांत रे ।
म्हणती हेचि सत्य रे । म्हणूनी अधोगती रे ॥१०॥
कैचे देह आप रे । कैचे नाव रूप रे।
कैचे पुण्य-पाप रे । पाहता ब्रह्मरूप रे ॥११॥
शास्त्रे आणि पुराणे रे । आणि साही दर्शने रे ।
साधुनि अभिमान रे । न कळे ते गुरूखूण रे ॥१२॥
अचरता षट्कर्म रे । तव चढे अभिमान रे ।
चुकले मुळीचे वर्म रे । पडलासे भव भ्रम रे ॥१३॥
नाही पवन पाणी रे । आकार देव तिन्ही रे ।
कैच्या च्यारी खाणी रे । शिव ना शक्ती दोन्ही रे ॥१४॥
समूळ नाही मरण रे । कैचे पाचही प्राण रे ।
कैचे ज्ञान ध्यान रे । आपण कैचा कोण रे ॥१५॥
नाही सर्वही तीर्थ रे । कैची पाचही भुते रे ।
जप तपे व्रते रे । वायाची हे भ्रांती रे ॥१६॥
निर्गुण निरामय रे । त्याशि वानु काय रे ।
अलक्ष लक्षा न ये रे । व्यापुनि अलिप्त होय रे ॥१७॥
वायु सर्वाघटी रे । असोनि नेदी भेटी रे ।
आत्म प्रभा कोटी रे । न साहे हे गोष्टी रे ॥१८॥
ऐसा सद्गुरुनाथ रे । नकळे त्याचा अंत रे ।
स्वयंभू सदोदित रे । अर्थाचा गुह्यार्थ रे ॥१९॥
विश्वंभर विश्वनाथ रे । व्यापक सर्वातित रे ।
त्रिगुण गुणरहित रे । उपमा नाही जेथे रे ॥२०॥
निर्गुण निराकार रे । श्रध्दा भक्ती थोर रे ।
धरिले ते अवतार रे । उद्धरिले अपार रे ॥२१॥
अपुले महिमेलागी रे । एकचि दोन्ही भागी रे ।
होउनि बहुरूप रंगी रे । लाघव दावी अंगी रे ॥२२॥

अपुले भक्तीसाठी रे । धरोनि रूप दे भेटी रे ।
सांगोनि हे गोष्टी रे । आपणचि पाठी पोटी रे ॥२३॥
आपणचि अवतार रे । आपणचि लहान-थोर रे ।
आपणचि सर्वेश्वर रे । आपणचि निराकार रे ॥२४॥
अपुणचि पुरुष नारी रे । आपणचि ब्रह्मचारी रे ।
ऐसा सूत्रधारी रे । नकळे त्याची खूण रे ॥२५॥
सद्‌गुरु आज्ञा पाळी रे । अहंकृती सर्वही गाळी रे ।
विकास बुद्‌धी जाळी रे । न पडे चिंता मेळी रे ॥२६॥
निर्धारे गुरूभक्ती रे । आणिक साधन व्यर्थ रे ।
ऐसे ज्याचे चित्त रे । तरीच पावल पंथ रे ॥२७॥
दृढ भक्तिभाव रे । निज मोक्षाचा गाव रे ।
आणिक सर्वही वाव रे । नाही या संदेह रे ॥२८॥
सर्वाघटी भक्ति रे । तरीच ब्रह्म प्राप्ती रे ।
सम सेवा वृत्ती रे। पूर्व भाग्य गती रे ॥२९॥
न करी भूत दया रे । त्यांचे साधन वाया रे ।
नरदेह जातो जाया रे । पाहे मुळीच्या ठाया रे ॥३०॥
सर्वा श्रेष्ट गुरुभक्ती रे । करिता शांती निवृत्ती रे ।
अक्षय सुख अव्यक्ती रे । निश्चय ब्रह्म विरक्ती रे ॥३१॥
समर्थ माझा गुरुनाथा रे । आदि अंती दाता रे ।
देखोनी हरली भवचिंता । चुकली जन्म हे व्यथा ॥३२॥
सर्वही जेथे नाही रे । गोरक्ष अवघा पाही रे ।
गणेशनाथ काही रे । दुसरा उरला नाही रे ॥३३॥

५८१

हरिगुण न वदे वाचे । तवरि हित कैचे हित कैचे ।
देहबुद्‌धी घेऊनी नाचे । तवरि हित कैचे हित कैचे ॥१॥
अखंडता लय नाही । तवरि हित कैचे हित कैचे ।
षड्‌ गुण उर्मी देही । तवरि हित कैचे हित कैचे ॥२॥
अह मत मीपण बोले । तवरि हित कैचे हित कैचे ।
प्रपंच मार्गे चाले । तवरि हित कैचे हित कैचे ॥३॥
गुरु गुज नाही कळले । तवरि हित कैचे हित कैचे ।
विषयावरी मन वळले । तवरि हित कैचे हित कैचे ॥४॥
अंतर शोधन नाही । तवरि हित कैचे हित कैचे ।
मन हे न बसे ठाई । तवरि हित कैचे हित कैचे ॥५॥

सर्वही वर्मे नकळे । तवरि हित कैचे हित कैचे ।
जाणुनी झाकी डोळे । तवरि हित कैचे हित कैचे ॥६॥
न करी संत सेवा । तवरि हित कैचे हित कैचे ।
आत्मा न पडे ठावा । तवरि हित कैचे हित कैचे ॥७॥
न सुटे माया ममता । तवरि हित कैचे हित कैचे ।
आवडे कनक कांता । तवरि हित कैचे हित कैचे ॥८॥
समता नव्हे दृष्टी । तवरि हित कैचे हित कैचे ।
स्वरूपी नव्हे भेटी । तवरि हित कैचे हित कैचे ॥९॥
सद्‌गुरू कृपा न घडे । तवरि हित कैचे हित कैचे ।
गणेशनाथ नव्हे अंगे । तवरि हित कैचे हित कैचे ॥१०॥

५८२

सद्‌गुरू कृपा फळली । म्हणुनी हित झाले हित झाले ।
अमृत धेनु वळली । म्हणुनी हित झाले हित झाले ॥१॥
गुरुपदी केला थारा । म्हणुनी हित झाले हित झाले ।
चुकला जन्मफेरा । म्हणुनी हित झाले हित झाले ॥२॥
अनन्य शरण झालो । म्हणुनी हित झाले हित झाले ।
प्रपंच देखोनी भ्यालो । म्हणुनी हित झाले हित झाले ॥३॥
निजात्म गुण ही गाता । म्हणुनी हित झाले हित झाले ।
सर्वभुती हरी पाहता । म्हणुनी हित झाले हित झाले ॥४॥
समता झाली दृष्टी । म्हणुनी हित झाले हित झाले ।
ब्रह्मचि पाहे सृष्टी । म्हणुनी हित झाले हित झाले ॥५॥
भेदाभेद गेला । म्हणुनी हित झाले हित झाले ।
प्रेम सुखानुभव धाला । म्हणुनी हित झाले हित झाले ॥६॥
भ्रांती पडदा तुटला । म्हणुनी हित झाले हित झाले ।
मिथ्या प्रपंच अटला । म्हणुनी हित झाले हित झाले ॥७॥
ज्ञानसिंधू वळला । म्हणुनी हित झाले हित झाले ।
अहंकार वृक्ष ढळला । म्हणुनी हित झाले हित झाले ॥८॥
विरक्तपणे विचरे । म्हणुनी हित झाले हित झाले ।
भक्ति करिता न सरे । म्हणुनी हित झाले हित झाले ॥९॥
अपार पुण्य कोटी । म्हणुनी हित झाले हित झाले ।
गणेशनाथ गुरु भेटी । म्हणुनी हित झाले हित झाले ॥१०॥

५८३

सद्‌गुरु पूर्ण सूर्यप्रकाश । आणिक दुसरा देव नसे ॥धृ॥

माया रजनी । दवडुनी करितो । अद्‌वैत ज्ञान अविनाश ॥१॥
हृदय कमळदळी राहुनि निश्चळ । ब्रह्म करी समूळ ॥२॥
ब्रम्हांड कोटी ग्रासुनि पोटी । गणेशनाथ निज भेटी ॥३॥

५८४

जरी शास्त्रे पाहिली लक्ष कोटी । तरि परमार्थी सत्य नव्हे भेटी ॥१॥
वेद श्रुती अलोट करी आधी । तरी समता नव्हे दृढ बुद्‌धी ॥२॥
शुद्‌ध ब्रह्मकर्म सर्व जाणे । सर्वाभूती एक देव नेणे ॥३॥
संत सेवा आवडे पूर्ण जेव्हा । गणेशनाथ स्वये ब्रह्म तेव्हा ॥४॥

५८५

अनंत ब्रह्मांड कोटी । ज्याचे जन्मली पोटी ॥धृ॥
दशावतार धरि निर्धारे । देऊनी कैसा वेगळा निर्धार । रचिला साकार ॥१॥
प्रकृती पुरुष होऊनी दोन्ही । महीमंडळ त्रिगुण तिन्ही । तुझी ही करणी ॥२॥
ब्रह्मा विष्णू रुद्र माया । नकळे ज्याची छाया-माया । गणेशनाथ मिठी पाया ॥३॥

५८६

आता काश्याने व्हावे संत ॥धृ॥
देही असता प्रबळ क्रोध । तेथे कैचा तो आत्मबोध ॥१॥
देही असता देह वासना । तेणे आलो मी जन्म-मरणा ॥२॥
देही असता सर्वही माया । तेणे अंतरलो मी पाया ॥३॥
गणेशनाथ म्हणे गुरुनाथा । जनी वनी गा तू ची समर्था ॥४॥

५८७

नमो सद्‌गुरु अलक्ष आदीनाथा । आदि अंती तू ची मोक्षदाता ।
तुझ्या नामे चूकती जन्मव्यथा जी जी जी जी ।
तुझ्या चरणी ठेविला दृढ माथा ॥१॥
ब्रह्मा विष्णू नेणती ज्याचा पार । रुद्रे आरण्य सेविले निरंतर ।
तपोनिधी शीणले थोर थोर । जी जी जी जी ।
परि निर्गुण तु निराकार ॥२॥
अनंत ब्रह्मांड जयाचे पोटी । ज्याच्या नखाग्रि सर्वही सृष्टी।
त्याची प्रभा हे भानू दिसे कोटी । जी जी जी जी ।
त्याशी दीन मी काय सांगू गोष्टी ॥३॥
जो का सगुण-निर्गुण सूत्रधारी । करूनी अकर्ता सर्व जीवा तारी ।
नाम मात्रे चुकवी वेरझारी । जी जी जी जी ।
तुझी कीर्ती वानीन महाद्‌वारी ॥४॥
कृपावंत जैसा क्षिरसिंधु । निरुपम उदार दीनबंधू ।

जग जनक जननी नाही भेदु जी जी जी जी ।
गणेशनाथा लागला तुझा छंदु ॥५॥

५८८

खेळा रे खेळा ठाईचे ठाई । निजात्मसुख पाहा देही चे देही ॥धृ॥
दहा जण खेळीये खेळती देही । पाहु जाता त्यास नाव-रूप नाही ॥१॥
पाच जण खेळीये खेळती थोर । ब्रह्मादिका त्यानी आणिली हार ॥२॥
एकचि खेळिया सर्वात बळी । मांडीला खेळ हा सर्व मेळी ॥३॥
अपणचि नाचे अपणचि गाय । अपणचि सर्वही पाहे रे ॥४॥
अपणचि वाजवी अपनणचि साजवि । दुजे जेथे न साहेरे ॥५॥
नाना बुद्धी देह खेळियाचे नाचवी । अपणचि म्हणे मी काय रे ॥६॥
उडवी पडवी दडवी खेळिये । दाऊनि देह सुख सोय रे ॥७॥
परमार्थ प्रपंच अपणचि जाला । देव-दानव हे साच रे ॥८॥
अनंत कळा अनंत रुपे । दावोनि दोहीकडे नाचे रे ॥९॥
ऐसे खेळिये खेळती बहुत । खेळिया नाही अंत रे ॥१०॥
साधू आणि संत देव आणि भक्त । लाउनि नाना मते रे ॥११॥
सर्वही खेळीये गोवुनि गोरक्ष । न कळे त्याची माव रे ॥१२॥
गणेशनाथ म्हणे पूर्वभाग्ये । सापडला मुळीचा ठाव रे ॥१३॥

५८९

जोहार मायबाप जोहार । जन सज्जनाशि जोहार । सभा बैसली थोर । मुळीचा मी महार ।
मिथ्या जाणोनि संसार । शिणलो की जी माय बाप ॥१॥
चाकरीस तो आहे दुरूस । राखोनि पडलो वेस । झाले बहुत दिवस ।
काय झाले या धन्यास । महारास का विसरता माय बाप ॥२॥
धन्याचे नगर आहे थोर । कायापुर म्हणजे शहर । लक्ष चौऱ्यांशी फिरता घर ।
किती करावी येरझार । म्हणोनि कानी घालितो कि जी माय बाप ॥३॥
नगराशी आहेत दहा वेशी । जागत पडलो पायापाशी । कुळे पळती दाही दिशी ।
कोण्ही न मानिती कोण्हाशी । म्हणोनि द्वाही देतो की जी मायबाप ॥४॥
बहुत आहे पसारा । ऐवजदार कुळे अकरा । त्यांनी मांडीला बहुत नखरा ।
ते धन्याच्या न येता द्वारा । ते मज नफराला मानितात काय जी मायबाप ॥५॥
नगरात पाच कारभारी आहेत जाड । त्यांशि तो नाही भीडचाड । एकाहूनि एक वाढ ।
तेथे माझा कोण पाड । अपुलाल्या संसाराकडे वोढीताती की जी माय बाप ॥६॥
बारा बलूते बारा बळी । त्यांची ती वेगळीच फळी । काम सांगता करती राडोळी ।
ते कोणे काळी जवळी न येत की जी माय बाप ॥७॥
आत्माजीबाबा तो भोळा राजा । त्याच्या सतरा जणी भाजा । त्यानी सांडिल्या सर्व लाजा ।

सर्व भुलल्या आपुलाल्या काजा । तेथे समाचार माझा कोण घेते जी माय बाप ॥८॥
आता किती करावा शोक । धन्याचे नाम जपू एक । द्यावी उष्टावळीची भिक ।
त्याहुनी अधिक काय मागतो जी माय बाप ॥९॥
आता आदीनाथाचे द्वारी । झाडणी पाटी घेवोनि करि । केली बहुत दिवस चाकरी ।
काठी कांबळी ठेवोनि पायावरी । तेथे गणेशनाथ उरी उरला नाही की जी माय बाप ॥१०॥

५९०

आम्ही परात्पर भिकारी । विनवित उभे तुझे द्वारी ।
द्यावी भक्तीची भाकरी । बाबा बाळ संतोष ॥१॥
हिंडता चौऱ्यांशीचा फेरा । कष्टी झालो या शरीरा ।
म्हणुनी आलो तुझीया द्वारा बाबा ॥२॥
तुझे अंगीचा उतारा । ते मज दान दे दातारा ।
तेणे न ये मी संसारा बाबा ॥३॥
स्वयंभू स्वरूपाची अंगी । ते तु दान दे मजलागी ।
तेणे किर्ती करिन जगी बाबा ॥४॥
किर्ती ऐकली दुरून । माझा जीव तुज आधिन ।
द्यावे प्रेमाचे दान बाबा ॥५॥
त्राहे त्राहे त्राहे त्राहे । कृपादृष्टी मजकडे पाहे ।
गणेशनाथ जीवी ध्याय बाबा ॥८॥

५९१

यशोदा गुसळी ते काळी । जवळी आले वनमाळी ।
रविते धरुनिया करि । नवनित मुखकवळी ॥धृ॥
मथनी सार विचारे तो । देतो घेतो पाहा तगतो ।
माता कौतुक पाहे । डेऱ्यामधुनि बोलतो ॥१॥
धणिवरि दे का वो माये । म्हणुनि धरियले पाय ।
शिरिचा पालाव वोढीतो । आधी मजकडे तु पाहे ॥२॥
निजगुज कृष्णाकडे पाहता । देहसुख विसरली माता ।
गणेशनाथ तन्मय । जन्म दुःख नाही आता ॥३॥
यशोदा घुसळी ते काळी ॥

५९२

होइक सांगतो बा सर्वदा । जेणे चुकेल तुझी आपदा ।
आता नाव सांग घरच्या धन्याचे । अस्त्री पुत्र कन्याचे ।
येक्या बाइकोच्यानि संगे दादा । तुझे भाग्य फळाशी आले रे ।
षड ऊर्मी अकरा धान्ये रे । परी ती सांडी वोवाळून रे ।

मग गणेशनाथ सर्वदा । चालवि बोलवि या शब्दा ॥

५९३

पाहे मना सद्‌गुरुनाथा । जेणे चुके संसार व्यथा ।
नरदेह जातो भक्तीविन रिता । सावध होये । निज मोक्षदाता पाहे मना ॥धृ॥
भुलू नको संसारसुखा । धन कण पुत्राच्या सुखा ।
सर्व माया करवेना लेखा । अठवी वेगी जीवाचा सखा । पाहे मना ॥१॥
किती घेशी चौऱ्यांशी जन्म । भोगिताची बहु दुःख श्रम ।
म्हणुनि केला सद्‌गुरुशी नेम । तेणे होशी स्वयेचि ब्रम्ह । पाहे मना ॥२॥
जन्मोजन्मी नाहीत दोन्ही । नाव रुप कैचे या जनी ।
अक्षय सुख पाहुनिया नयनी । आत्म भेटी अमृत धणी । पाहे मना ॥३॥
सद्‌गुरूनाथा धन्य कृपावंत । तुज पाहता चुकलीसे भ्रांत ।
गणेशनाथा तु आदि अंत । न कळे काही स्वरूपाचा अंत । पाहे मना ॥४॥

५९४

जोगिया जुगुत जागवी देही । जन्म मरण जेथे नाही ॥१॥
पिंड ब्रह्मांड जाणोनिया आपण । स्वानंद स्वरूप सोयरे ॥२॥
मन मुळी मारी । काम निवारी । सायुज्य सदनी राहे रे ॥३॥
सर्वातित जाणुनि निजहित । स्वये ब्रह्म तु होई रे ॥४॥
श्रीगुरूचे देणे अक्षय अपार । गणेशनाथ तु ही तु ही रे ॥५॥

५९५

आयुष्य मोलाचे । वेचले । सार्थक नाही केले ।
मिथ्या संसार । अघोर । जाणुनि मन गोविले ॥१॥
देह सुखदुःख । अपार । भ्रमे मायेचा डोंगर ।
माझे मीपण । विचार । सर्व दृश्याकार ॥२॥
पळ पळ दीन रजनी । काळ गणी । सोडविना कोण्ही ।
जन्म दुःखाची । सोसणी । थोर होते हाणी ॥३॥
आझुणी तरी । संसारी । सद्‌ विश्वास धरी ।
देव धर्माशी । अंतरि । भक्ति साधी पूरि ॥४॥
तारक विश्वास गुरु पायी । आणिक दुसरा नाही ।
गणेशनाथ म्हणे हृदयी । पूर्ण सुख पाही ॥५॥
आयुष्य मोलाचे..॥

५९६

गुरुपद पाहता मिराशी । झालो निश्चळ सुखवासी ॥१॥
माया जाळुनी निसंग । सहज सुखानुभव निजरंग ॥२॥

अंत होउनी सर्वांशि । नातळे मन बुद्धी चित्ताशि ॥३॥
अपरापर हे न कळे जे । गणेशनाथ म्हणे जाले ते ॥४॥

५९७

गुरुपदाविन सुख नाही । भावे त्याचे गुण गाई ॥१॥
विश्वी ईश्वर जाणुनिया । साष्टांग वंदन केले म्या ॥२॥
आत्मारामी रत जालो । मोक्षपदासि मग आलो ॥३॥
येणे जाणे सरले हे । गणेशनाथ म्हणे पाहता ते ॥४॥

५९८

सर्वसाक्ष होउनिया । मुळीच्या ठाया जाऊनिया ॥१॥
देह सुख अवघे विसरावे । संत परात्पर अचरावे ॥२॥
जाळूनि मीपण अहंकार । पाहता ब्रह्मचि हे सार ॥३॥
शब्दी श्वास निश्चल तो । गणेशनाथ म्हणे पाहता तो ॥४॥

५९९

अचल पदाचा सुखदाता । पाहुनी हरली हे चिंता ॥१॥
विसर न पडे उपकारा । चुकविलासे भवफेरा ॥२॥
जीवे होउ उतराई । जिवपण पाहता मुळि नाही ॥३॥
त्राहे त्राहे गुरुराया । गणेशनाथ म्हणे मिठी पाया ॥४॥

६००

सर्वही भार हा माझा । चालवणे तुज गुरुराजा ॥१॥
अनाथनाथा दीनबंधू । करुणेचा तु क्षिरसिंधू ॥२॥
हरिहर ईश्वर ज्या ध्याय । उपमा काहीच न साहे ॥३॥
तन्मय झालो रुप पाहता । गणेशनाथ म्हणे गुण गाता ॥४॥

६०१

गेले पावन नरदेह । अझुणी पाहशी ते काय ॥१॥
संत समागमे जरि येशी । स्वये ब्रह्मची तु होशी ॥२॥
अळस न करी भजनाचा । अधिकारी निजमोक्षाचा ॥३॥
गुरूकृपेची हे सत्ता । गणेशनाथ म्हणे पाहा आता ॥४॥

६०२

मन हे जव होय उन्मन । साधन न लगे मन अन्य ॥१॥
कृपा फळली श्रीगुरूची । वस्ती जाली ब्रह्मीची ॥२॥
उरले नाही बोलावे । शुद्ध बोलवि गुरुदेव ॥३॥
सहज शब्दब्रह्मीचा । गणेशनाथ म्हणे मी कैचा ॥४॥

६०३

तो संत । सर्वांशी अलिप्त । विदेही विरक्त ।
समभाव दृढभक्त । अनन्य शरणांगत । जाणुनि आदी अंत ।
कळोनि निजगुज ऐक्य पदाते । निश्चये निश्चित ॥१॥
वितरागी उदास । गगनाहुनी अवकाश । निशिदीनी करी ध्यास ।
सांडुनि सर्वही आस । गुरुपायी विश्वास । तोडुनि भ्रांतिपाश ।
शांती सुखासनि बैसुनि अढळ । सर्वही ब्रह्म त्यास ॥२॥
काया अंतर शोधी । मन हे ब्रह्मबोधी । न पडे भेद संधी ।
निरसोनिया उपाधि । त्याजुनि रिद्धी सिद्धी । निश्चळ गुरुपदी ।
गणेशनाथ म्हणे गुरूकृपे । स्वात्मपूर्ण समाधी ॥३॥ तो संत...॥

६०४

बेईमान ठावा संता । काय सांगू त्याची वार्ता ॥१॥
पुण्य कदाचि होउ नेदी । पातक धाडूनि घाली बंदी ॥२॥
तुझे पाय माझ्या गळा । न सुटे चि कदा काळा ॥३॥
बारा वर्षे सेवा घ्यावी । अंती भिक त्याला द्यावी ॥४॥
सुख देऊनि चाळवावे । अंती नरकाला धाडावे ॥५॥
गणेशनाथ म्हणे खोटे । काही मागता नेदिशी भेटे ॥६॥

६०५

ऐसे करी गा तू देवा । जाऊनी पूर्वीचा ठेवा ।
जन्मोजन्मी घे सेवा । वेगी उद्धवरावे जीवा ॥१॥
तोडुनी विषयाची बेडी । लावी भजनी आवडी ।
झाल्या पापाच्या कोडी । उभारी नामाची गोढी ॥२॥
द्यावी सम भावे भक्ती । विकल्प नाठवे चित्ती ।
तोडी सर्वही भ्रांति । वानिन अभिमान कीर्ती ॥३॥
माणुसपण माझे न्यावे । आपुले नीज भजन द्यावे ।
आवडी घेतली जीवे । आहे तुझे तुज ठावे ॥४॥
कृपाळू तू समर्थ । इतुकी ऐकावी मात ।
गणेशनाथ विनवीत । पुरवी मनीचे मनोरथ ॥५॥

६०६

गुरूकृपा हे पूर्ण जयावरी । तो तारक एक संसारी ॥१॥
गुरूकृपा जया होय पूर्ण । तो एक वंश उद्धरण ॥२॥
गुरूविण आणिक देव नेणे । त्याचे चरणी अखंड माझे मन ॥३॥
गुरूकृपा पूर्ण जया ठाई । माझे चित्त अखंड तया पायी ॥४॥
गणेशनाथ म्हणे गुरू सार । तुझ्या नावे उतरू पैलपार ॥५॥

६०७

सद्गुरू वोळला क्षिरसिंधू । मन ब्रह्मबोंधू ।
देउनी निष्कळा परब्रह्म । अत्मवे आभेदु ॥१॥
अनंत ब्रह्माडे उदरी । वर्णिती वेद च्यारी ।
शास्त्रे पुराणे तुज स्तविती । सहस्त्र फणिवरधारी ॥२॥
ब्रह्मा जालासे साकार । विष्णू माया अवतार ।
तापसी वनवासी महेश्वर । परी न कळे तुझा पार ॥३॥
दाही अवतार तुज ध्याती । मुनिजन मन विश्रांती ।
देव-दानव पूजिती । मानव किंकर किती ॥४॥
संत आणि महंत महाभक्त । तुजची शरणागत ।
गणेशनाथ म्हणे निश्चित । तुची आदी-अंत ॥५॥

६०८

मूळ प्रपंच जेथे नाही । तेथे बोलावे ते कायि ॥१॥
मूळ सगुण जेथे नाही । तेथे बोलावे ते कायि ॥२॥
मूळ आकार जेथे नाही । तेथे निराकार बोलो कायि ॥३॥
मूळ असत्य जेथे नाही । तेथे सत्य म्या बोलावे कायि ॥४॥
गणेशनाथ म्हणे मी नाही । तेथे तुवा म्हणावे कायि ॥५॥

६०९

मना सज्जना सार्थक करी । दृढ मानसी धरी तु हरी ॥१॥
हेची पाहे गा भागवतराया । तारक एक गा सद्गुरु दया ॥२॥
गुरुमाऊली पूर्ण वोळली । सायुज्य संपदा दृष्टी दाविली ॥३॥
सर्वसुख हे वाटे बरे । गुरुसुख धन ते खरे ॥४॥
रूप पाहता भेद गळाला । काम क्रोध मोह जळाला ॥५॥
आपि आप तु विरोनी राहे । तेथे नाव ना रुप साहे ॥६॥
गणेशनाथ हा तुज मिळोणी । त्या सुखे उल्हास वाटतो मनी ॥७॥

६१०

ज्याचे संचित त्या सांघाते । मज नवलसे वाटते ॥१॥
जव आलो या संसारी । तव सवेचि शिदोरी ॥२॥
ज्याने घातले संसारा । तो या जिवाचा सोयरा ॥३॥
जाले सद्गुरूचे देणे । त्याशी कदा नाही विघ्न ॥४॥
गणेशनाथ विनवीत । अंती तू माझे संचित ॥५॥

६११

तुजविन जन्म नकोरे देवा ॥धृ॥

काय करावे होम हवन । काय करावे हे साधन ॥१॥
काय करावे हे जन । काय काय करावे हे मन ॥२॥
काय करावे साध्य-साधन । काय करावे ब्रह्मज्ञान ॥३॥
गणेशनाथ म्हणे माझे जिवन । तुजविण मी आणिक नेणे ॥४॥

६१२

ऐसी धरु सोय धरु सोय । भेटल गुरुमाय ॥१॥
ऐसा धरू भाव धरु भाव । घराशी येईल देव ॥२॥
प्रीती तुझी द्‌यावी तुझी द्‌यावी । हेचि माझे जिवी ॥३॥
तुवा भक्तीदान द्‌यावे । सर्वसुखी व्हावे ॥४॥
गणेशनाथ म्हणे ऐसे देणे । जन्मा नाही येणे ॥५॥

६१३

चाल केशवा । तारक भवा । कृपाळू तुवा । उद्‌धरी जीवा ॥१॥
चाल नारायणा तू । पतित पावना । तुझीये नामे उद्‌धरी प्राणा ॥२॥
चाल गोविंदा । आठवी सदा । तुज देखता । चुके आपदा ॥३॥
चाल तु हरी । राहे अंतरी । जन्ममरणा कायशी उरी ॥४॥
चाल विठ्‌ठला । उशीर का तुला । अजुनी न येशी प्राण शोकला ॥५॥
गणेशनाथ हा विनवी तुज । तूची जाणसी जिवीचे गुज ॥६॥

६१४

तुझ्या वचनाची थोर आस केली । माझे कायेची कुरवंडी झाली ॥१॥
आता धरणे घेतले तुझे द्‌वारी । दीनानाथ हे नाव साच करी ॥२॥
आता पाहाशी गुण दोष काय । जीवे भावे धरिले तुझे पाय ॥३॥
आता दुःख झाले बहुत देही । वेगी धाव पाव तू लवलाही ॥४॥
गणेशनाथ म्हणे झाले हित । तुझे पायी बैसले माझे चित्त ॥५॥

६१५

तुजविन परदेशी परदेशी । चित्त तुझेपाशी ।
तू जरी मोकळिशी मोकळिशी । असो कोणापाशी ॥१॥
तुजविन हे काया हे काया । जात असे वाया ।
म्हणोनि मिठी पाया मिठी पाया । कृपादान हे सखया ॥२॥
तुजविण संसार संसार । झाला भूमीभार ।
नामी तत्पर तत्पर । हा माझा निर्धार ॥३॥
तुजविन हे जिणे हे जिणे । जीताची लाजिरवाणे ।
नाही तरी दे मरण दे मरण । जन्मा नाही येणे ॥४॥
गणेशनाथ म्हणे गणेशनाथ म्हणे । तु माझा विश्राम ॥५॥

६१६

शिण बहु वाटतो वाटतो । प्राण हाची जातो ।
बहुत दिन झाले दिन झाले । देह माझा फुटतो ॥धृ॥
दुःख आणि सुख । दाउ नको दृष्टी ।
चित्ती चिंतीता चिंतीता । अखंड तुझी भेटी ॥१॥
तुज मज जे भाक जे भाक । तेची क्रिया राख ।
मागो तुज काय तुज काय । देवा दृष्टी राखे ॥२॥
वचन पूर्वीचे पूर्वीचे । तेची करी साचे ।
क्षण एक नको जाऊ नको जाऊ । तरीच सार्थक याचे ॥३॥
गणेशनाथ म्हणे गुरुमाय । बहुत सांगू काय ।
विनंती हे माझी हे माझी । अखंड हृदयी राहे ॥४॥

६१७

त्राहे गुरुमाये गुरुमाये । चित्ती तुझे पाय ॥धृ॥
बहुत दिवस झाले वो । अजुनी पाहशी काय ॥१॥
त्राहे गुरुदेवा गुरुदेवा । तुची पूर्व ठेवा ।
तुजविण नावडे नावडे। आणिक काही जीवा ॥२॥
त्राहे गुरुराया गुरुराया । थोर तुझी दया ।
रुप पाहता पाहता । कुरवंडीन हे काया ।
गणेशनाथ म्हणे कृपाळा । तु जिवीचा जिव्हाळा ।
क्षण एक न जाशी न जाशी । या प्राणा वेगळा ॥४॥

६१८

कान्हा निवडी आपुल्या गाई । सापडली तुझी सोइ ।
आता तुज पाहणे कायि रे ॥धृ॥
सर्वांघटी तू आससी । आमुचा विश्वास उडउ पाहशी ।
ऐसा नाटकी तु कळलाशी ॥१॥
आम्हा भुलविले थोरपणा । आशा दावोनी गोविले मना ।
का चोरिशी प्रेमाचा पान्हा । कर्ता हर्ता तू नारायणा रे ॥२॥
ऐशा उदंड वळिल्या गाई । तेथे माझा केवा काई ।
आता तुजविन बोलणे नाही ॥३॥
गणेशनाथ म्हणे तुझी गाई । भक्ती वाचोनी मागणे काइ ।
शेखी तुची बाप माय रे ॥४॥ कान्हा ॥

६१९

देव कैलासराणा । उद्धरी तो जाणा । लागतसे चरणा । सांगे भक्तीच्या खुणा ॥१॥

पतित पावना । जिवीच्या जीवना । मनाच्या मोहना । सर्व सुखाच्या निधाना ॥२॥
माझिया सजना निर्गुणा । पतिताचा पाहुणा ।
गणेशनाथ म्हणे ऐक नारायणा । लक्ष तुझ्या चरणा ॥३॥

६२०

जाऊ जाऊ जाऊ । एके वेळे निजसुख ते पाहू ॥धृ॥
जाती चंद्र जाती सूर्य । जाती पवन पाणी ।
आम्ही तुम्ही सकलही जाऊ । न राहे येथे कोणी ॥१॥
जाइ काया जाईल माया । जाईल आपुल्या ठाया ।
आम्ही तुम्ही सकलही जाऊ । मिथ्या मोहमाया ॥२॥
जाऊ राहू मिथ्या गोष्टी । अनुभव घ्यावा पोटी ।
गणेशनाथ म्हणे पूर्ण । चरणी दिल्ही मिठी ॥३॥

६२१

अनामाचे ते नाम काय गावे । अरूपाचे ते रूप काय पहावे ॥१॥
अलक्षासी मी लक्ष कैसा लाउ । अमुळाचे ते मूळ कैसे पाहु ॥२॥
निर्गुणाचे रे गुण काय वानु । अपरोक्षाचा पार काय जाणु ॥३॥
अह मते अडवाट काय जावे । निराकारी आकार काय पाहवे ॥४॥
सर्वा वरिष्ठ न्यून जेथे नाही । गणेशनाथ अखंड तुझे पायी ॥५॥

६२२

सद्‌गुरू कृपे नवल जाले सांगु आता काय ।
तिन्ही लोकी व्यापुनी राहे तिच आमुची माय ।
आपुली बाळे आपणचि खाये ऐसे कौतुक पाहे ॥धृ॥
आपणचि नर आपणचि नारी आपणचि ब्रह्मचारी ।
विश्वरूप आपणच झाला आपणचि निराकारी ।
कन्या पुत्र आपणचि झाला ऐसा सुत्रधारी ॥१॥
पित्यापासुनि कन्या झाली तिचे पोटी रहातो ।
स्त्रीरूप स्वये झाला तीची सेवा घेतो ।
आजी म्हणुनि चरणा लागे शेखी गुप्त होतो ॥२॥
अवघा मिळोनी एक देव ऐसा सत्य भाव ।
दिसते परी न कळे कुण्हा सद्‌गुरूकृपे वाव ।
गणेशनाथ म्हणे तुझे चरणी माझा ठाव ॥३॥

६२३

समस्त जिवासी मरणाचे भय। ते मरण ग्रासूनी राहे ॥१॥
ऐसे करणे या देवाचे । भय नाही जन्म मरणाचे ॥२॥

पाहता चौऱ्यांशी जीव। भजनी अक्षय पद ठाव ॥३॥
जगी ब्रह्मशास्त्र थोर । ते वाचुनि करी अमर ॥४॥
सर्व जना काळ खाये । त्याशी गिळुनी राहे ॥५॥
समस्त काळाचा जो काळ । गणेशनाथाशि कृपाळ॥६॥

६२४

तो जाणावा निजसाधू। अखंड ब्रह्मावे बोधु ।
न धरी भेदा आणि भेदु । खेळे स्वरूपी आनंदु ॥धृ॥
विरक्त विदेही लिला । अखंड प्रेम जिव्हाळा ।
आत्मा लक्षी जो डोळा । ज्ञान वैराग्य आगळा ॥१॥
प्रपंच आहे की नाही । ऐसे नकळे ज्या देही ।
विषय मुळिहुनी नाही । सर्वातीत तो पाही ॥२॥
आपी आप विराला । शब्दी निःशब्द जाला ।
ब्रह्मी ब्रह्मत्वे एक । वेगळीक नाही पै त्याला ॥३॥
अलक्ष लक्षवेना जेथे । काय बोलावे तेथे ।
ते का परेहुनि परते । तेथे लिन गणेशनाथ ॥४॥

६२५

तो जाणावा निजसंत । सर्व विषयी अलिप्त ।
करी समभावे भक्ति । सद्गुरू चरणी मिश्रित ॥धृ॥
दया सर्वाभूती पाही । द्वैत भाव ज्या नाही ।
दया सर्वाचे ठाई । निवांत ठाईचे ठाई ॥१॥
अखंड निसंग निराळा । जाणे सकळ ते कळा ।
द्रष्टा होऊनी सकळा । पाहे स्वरूप सोहळा ॥२॥
न करी आप पर मात । न कळे कोण्हाशी अंत ।
मिळोनी गेला सर्वात । सर्वही पाहे आपणा ते ॥३॥
जैसे तुळशीचे पान । गळोनि जाय आपण ।
गणेशनाथ म्हणे दीन । पुन्हा नाही जन्म-मरण ॥४॥ तो जाणावा निजसंत..०॥

६२६

नरदेह पाहुना साच मानी । उभयता उद्धरी कुळे दोन्ही ॥१॥
स्त्रिया पुत्र धन लोभ माया । शोक संतापे व्यर्थ जाती काया ॥२॥
जगी सार्थक थोर एक आहे। संत सेवा सद्गुरू कृपा पाहे ॥३॥
सावकाश चरणी करी वास । गणेशनाथ अखंड निजध्यास ॥४॥

६२७

गुरुनाम धरूनिया चित्ती । तुम्हा संता करितो विनंती ।

जना मना येतो काकुळती । दृढ घडावी तुमची भक्ती रे ॥धृ॥
हेचि आवडे जिवेभावे । तुमचे पायवणी म्या प्यावे ।
पाय धुतेवेळे मज आठवावे । शरण आल्या दीनाशी तारावे रे ॥१॥
गुरुनाथा केली तुझी आस । नामी ठेवोनिया विश्वास ।
अखंड करितो निजध्यास । दृढ मिठी घातली पायाशी रे ॥२॥
आता जालो तुमची पायरी । गुरुनाम अखंड उच्चारी ।
दृष्टी ठेऊनी चरणावरी । माझी त्रैलोकिची शिदोरी रे ॥३॥
गणेशनाथ म्हणे अनाथ । मी तरी पतिताहुनि पतित ।
तुमचे पायीच माझे चित्त । समर्थ दाता तु सद्‌गुरुनाथ रे ॥४॥

६२८

आता परमार्थ विचारा काही । दया धर्म धरावा जीवी ।
लक्ष ठेवोनि स्वामीचे पायी रे ॥धृ॥
आपुलिया हिताकारणे । आणिकाचा करतील अपमान ।
ते नरकाशि जातील जाणे रे ॥१॥
आम्हा न लगे कोणाचा मान । अखंड चित्ती तुझेचि ध्यान ।
काया ओवाळली चरणावरून रे ॥२॥
आम्हा न लगे कोणाचे कष्ट । सकळा संतात मी एक नष्ट ।
कैशी सापडली तुझी वाट रे ॥३॥
करितो संत जनाची निंदा । अखंड वासना भोगी सदा ।
कैसा कृपाळू झालाशि गोविंदा ॥४॥
गणेशनाथ म्हणे परमार्थ । येणे सकळाचे हित ।
नामे तरले नेणो बहुत रे ॥५॥

६२९

सर्वही सुख विसरावे । निष्कळ ब्रह्म ते पाहावे ॥१॥
काया माया मन वाचा । अर्पुनी संग धरी देवाचा ॥२॥
आत बाहिर पूर्णसुख । हरपुनि गेले जन्म दुःख ॥३॥
सुरूप तन्मय अनुरागे । गणेशनाथ म्हणे गुरुसंगे ॥४॥

६३०

सेवा आम्ही शेत केले । या जन्मीच्या बोले गा ॥
मिराशी म्हणोनिया । तेथे मन विकले गा ॥धृ॥
नाम हा नांगर । अहंकार आडत गा । कृष्ण हा कुळवाडी ॥
आम्ही केली बहुत गा । तारक सद्‌गुरू । तोचि करिल हित गा ॥१॥
प्रेम हा पाडसे । थोरवोली पै जाली गा ॥

भक्ति आणि वैराग्य ज्ञान तिफणी लाविली गा ॥
ओंकार निज बीज । तेचि पेरणी केली गा ॥२॥
स्वरूप पिकले गा । अनंत अपार गा ॥
ब्रम्हसुख सेवितातिं । पाहे सज्ञान नर गा ॥
गणेशनाथ म्हणे । पुन्हा नाही येणे-जाणे गा ॥३॥

६३१

परब्रम्ह अवतार गौळ्याघरी रे । कोण जाणे न कळे त्याची थोरी रे ॥१॥
नंद यशोदा म्हणती गाई चारी रे । अजुनी कैसा खेळशी नानापरी रे ॥२॥
काठी कांबळी घेवोनि शिदोरी रे । पावा मोहरी टाकिली खांद्यावरी रे ॥३॥
कृष्ण पाचारी सवंगड्या गोपाळा रे । गाई चाराया यमुना पाबळी रे ॥४॥
ज्याची त्यासवे बांधिली शिदोरी रे । गाई सोडिल्या आघोर वनांतरी रे ॥५॥
गाई सैरा धावती महा वनी रे । तृण जीवन पाहता न पुरे धणी रे ॥६॥
गाई नावरती गेल्या बहुत दूर रे । म्हणती सावळ्या गोपाळा वळती करि रे ॥७॥
ऐसा मध्यान्हा आला तो भास्कर रे । समस्त गोपाळा बोलिला सारंगधर रे ॥८॥
तेव्हा वेणू वाहीला कलंबातळी रे । नावे पाचारि कृष्ण गाई वळी रे ॥९॥
मायमुंगी ये ये तु आशवंते गे । चापळ धावोनि त्वा यावे कृपावंते गे ॥१०॥
काळे कपिलजे कमळजे कामधेनु गे । गोकुळ मोहन सावळे सांडी रान गे ॥११॥
कान्हे डोळसे हंगे तु रसवंते गे । चपळ धावोनि येइ तु करूणावंते गे॥१२॥
विषय विशाळ येई तु इंद्रजीते गे । चपळ धावोनि येई तु कृपावंते गे ॥१३॥
ऐसा अष्टधा नवविधा वळिल्या गाई वो । तृण चरता सर्वथा हित नाही वो ॥१४॥
कृष्णवाणी ऐकुनी सुखावल्या रे । जीवन पाहुनी वस्तूशी मावळल्या रे ॥१५॥
दया क्षमा सत्य शांती पुढे रे । विरक्ती निवृत्ती न चाले बहु जड रे ॥१६॥
ऐशी नवविधा वोळली अष्टमातारे । तुर्या उन्मनी थोरली सायुज्यता रे ॥१७॥
अर्धमात्रा सतरावी धेनु आली रे । समस्त गोपाळा कृष्ण जेवू घाली रे ॥१८॥
समस्त गोपाळ बैसले अंतरंगे रे । तृप्ती भोजन जेविले कृष्णासंगे रे ॥१९॥
तया संगती सद्‌गुरूच्या प्रसादे रे । गणेशनाथा अक्षय पूर्ण बोध रे ॥२०॥

६३२

रिघोनिया निजमंदिरी । नवनीत करितो चोरी । दिली हो माया मांजरी ।
हा बाळकृष्ण । सखिये वेधिले तनु मन ॥धृ॥
कल्पना हे किली काढी । भ्रांतीचे कवाड मोडी । त्रिगुण शिके हा तोडी ॥२॥
धुंडाळीतो सर्वही घर । न कळे चित्तवृत्ती चोर । धरू जाता न कळे निर्धार ॥३॥
नाठवेची कामधाम । पाहता हा परब्रम्ह । गणेशनाथा हा विश्राम ॥४॥
हा बाळकृष्ण ०॥

६३३

नवल या गुरुनाथे । श्रृंगारिले अपुले हाते ।
जन्मा न येवो मागुते । चालता पंथे ॥१॥
अंजन सूदले डोळा । रूप पाहे वेळो वेळा ।
हृदय साटविले गोपाळा । जो जीवन कळा ॥२॥
भक्ति आणि वैराग्य ज्ञान । सर्वांगी शांतीचे लेणे ।
अविनाशे प्रकाशले मन । सद्‌गुरूचे देणे ॥३॥
सर्वा श्रेष्ठ मुकुटमणी । भक्ति मुक्ति प्राप्ती दोन्ही ।
गणेशनाथ हो गुरुचरणी । अमृतधणी॥४॥

६३४

तारक गुरुराया । शरण लोटांगण पाया ॥धृ॥
चरणापाशी मूळ मिराशी । अढळ होऊनी निज प्रेमाशी।
हे भाग्य आम्हाशी सखया ॥१॥
दृश्य जाळे तोडुनि समुळ । चित्ता चित्त जो न कळे खेळ ।
निजदास करी अढळ सखया ॥२॥
निरसुनि माया ब्रम्ह उपाया । सोडुनि अहंमत समता दया ।
दुर्धर तराया सखया ॥३॥
काढुनि मीपण आभेद पूर्ण । स्वये दावी निजात्म खुण ।
गणेशनाथ हे देणे सखया ॥४॥

६३५

संसार सासुरे थोर । आटिताति काम क्रोध दीर ।
विश्रांती नाही क्षणभर । गर्भवास फेरे ॥१॥
कल्पना आहे सदा सासू । अहंकार सासूरवासू ।
घेऊ नेदीचि ऊमसु । आयुष्याचा नाशु ॥२॥
प्राणेश्वरा नाही प्रीती । शोक हा करावा किती ।
सखये माहेर एकांती । आठवे चित्ती ॥३॥
माहेरची आस मोटी । आर्त हा धरिला पोटी ।
गणेशनाथ हो निजभेटी । विपरीत गोष्टी ॥४॥

६३६

सद्‌गुरु देखिला डोळा ॥धृ॥
सुखमूर्ती मन विश्रांती । वर्णिता कीर्ती ॥१॥
एक वेळा पाहता डोळा । स्वानंदसुख सोहळा ॥२॥
अपार लीला जीवन कळा । प्रेमे पै आगळा ॥३॥

मेखळा माळा भाळी टिळा। मुकुट रत्नकिळा ॥४॥
गणेशनाथ पूर्ण डोळा । अगणित सूर्यकळा ॥५॥

६३७

सद्‌गुरु पाहे दृष्टी ॥धृ॥
सद्‌गुरु भेटी पुण्य कोटी । जन्माचे शेवटी ॥१॥
आटा साटी साधन कोटी । निज मोक्ष लुटी ॥२॥
जीवनासाठी तरीच गाठी। परब्रम्ह भेटी ॥३॥
गणेशनाथ सांगे गोष्टी । सुखे मिळणे पोटी ॥४॥

६३८

सद्‌गुरूनाथ दयाळ । जीवा जीवन कळा वो ॥धृ॥
सहजाचा मेळा प्रेम जिव्हाळा । स्वानंद सुख सोहळा वो ॥१॥
अपार लीला गोरख बाळा । प्रतापे आगळा वो ॥२॥
गणेशनाथ तुज विनवितो । असोनि निराळा वो ॥३॥

६३९

नमो सद्‌गुरू समर्थ । तुमचा नकळे कोणा अंत ।
नाममात्रे उद्‌धरीत । सर्व जीव ॥१॥
सद्‌गुरूचा प्रसाद काही । बोलु ब्रह्मबोध ।
काहीं न मानावा विषाद । श्रोते जनी ॥२॥
कोठुनि ॐकाराचे मूळ । कोठे परब्रह्म केवळ ।
काय पाहुनी होती अढळ । सर्व जीव ॥३॥
कोण आत्म्याचा माता पिता । कोण या जिवाचा जनिता ।
कोण ठाव आहे रिता । देवाविना ॥४॥
कोठुनी सतरावीचे जीवन । कोठुनि अर्ध मात्रा चैतन्य ।
सांग तुर्या हे उन्मनी । कोठुनि जाली ॥५॥
कोठुनी निराकाराचा जन्म। कैसे झाले परब्रम्ह ।
जीव अमर ऐसे वर्म । कोण जाणे ॥६॥
सांडुनी अहंकार अभिमान। संत केले लोटांगण ।
गणेशनाथ म्हणे मी दीन । तु दयाळ ॥७॥

६४०

निमिषे निमिषे काळ मोजी । सगळे करील ग्रास । मग काय उरे रे ॥१॥
माता पिता धन सुत दारा । सांडुनी जाशि पसारा । मग काय उरे रे ॥२॥
देहीचे अवयव सर्वही जाती । काळाग्नि तुज खाय । मग काय उरे रे ॥३॥
गणेशनाथ मिळणी तू ते । प्रपंच जेव्हा सरे । मग काय उरे रे ॥४॥

६४१

गाव आणि ठाव । रूप आणि नाव । देहसुखा भुललाशि । हे काय खरे रे ॥१॥
याती आणि कुळ । आचारशील । पाहता महीमंडळ । हे काय खरे रे ॥२॥
देह आणि गेह । सर्व ही जाय । म्हणशी मी मी काय । हे काय खरे रे ॥३॥
गणेशनाथ अपुला अंत । देवाविन सर्व । हे काय खरे रे ॥४॥

६४२

विषय समूळ न जळे । तव आगम निगम काय कळे ।
वासना स्वरूपी न मिळे । तव मंत्र तंत्र काय फळे ॥१॥
देहबुद्धीचा अंत पुरे । मग संसारसिंधु सहज सरे ।
प्रपंच भान काहीच नुरे । ब्रह्म सुखालागि मन झुरे ॥२॥
वैराग्य अग्नि धडाडी । गुरुमंत्र कडाडी ।
केले कर्म देश धडी । मग सुखे पाव पैलथडी ॥३॥
अक्षय सुखाचा लाभ झाला । तेथे ब्रह्मसुखानुभव धाला ।
गणेशनाथ हरपूनि गेला । सहजी सहज आनंद झाला ॥४॥

६४३

संसारा येवोनि काय केले। मागील पुढील झठ गेले ।
संचित सुख फळा आले । तेणे न चुके काही केले ॥१॥
जन्ममरण जेथे नाही दोन्ही । त्याचेसाटी हिंडतो वनी ।
आत्मा एक पाहता जनी । कर्ता हर्ता तोचि धनी ॥२॥
आत्मारामी भेटी नाही । मग साधन करुनि फळ कायि ।
गणेशनाथ तुज पायी । भेदाभेद मग नाही ॥३॥

६४४

ज्याचे नामे उद्धार होय जीवा । त्याशी वानिता पूर्वदत्त ठेवा ॥१॥
भावे सांगेन त्याचिया गोष्टी । पूर्वपुण्ये होय त्याची भेटी ॥२॥
जन्म जन्मीचा तूची माय बाप । एका जन्मे चुकवी जन्मखेप ॥३॥
भेटी गोष्टी निवाले माझे मन । गणेशनाथ विनवी तुज दीन ॥४॥

६४५

मना माने ते सुखे आम्ही करू । नरदेह आयुष्य अवघे सारू ॥१॥
जना मानवाची काय आम्हा चाड देवकाज ते करू आम्हा गोड ॥२॥
लोकवोक जैसा देईल काय । थिता हातिचा ब्रह्मबोध जाय ॥३॥
अशागाठी संगती नको धरू । गणेशनाथ म्हणे देवकाज करू ॥४॥

६४६

गुरुनाथे नवले कैसे केले । जिवे मारोनी जिवविले ॥१॥

अरूप पाहता रूपाशी आणियले । जन्ममरणाचे दुःख दुराविले ॥२॥
स्वरूप सुखाची दाखविली सोय । विश्व व्यापुनि रूपातीत होय ॥३॥
निजसुख देवोनि निवविले । गणेशनाथ म्हणे भाग्य फळा आले ॥४॥

६४७

सद्‌गुरु वोळला अमृतधारा । नाममात्रे चुकवी जन्मफेरा ॥१॥
पूर्व सुकृते होय तुझी भेटी । तेणे पापे जळती लक्ष कोटी ॥२॥
भव दुःखाचा ठाव पूशीयला । अलभ्य लाभ हा थोर आम्हा झाला ॥३॥
गणेशनाथ म्हणे गुरुराया । निमिष्य न लागता छेदी भवमाया ॥४॥

६४८

भवसुखाशि भुलले मन । दुःख भोगिता सोडवील कोण ॥१॥
क्रोध जाळुनी सांडी देह बळे। अविद्येचे तु छेदी भवमुळ ॥२॥
जन संगती सोडुनि द्यावी । एकाएकी जीवन मुक्ती पहावी ॥३॥
संग सांडोनि निःसंग व्हावे । गणेशनाथा निवांत राहावे ॥४॥

६४९

संत सज्जन ऋषि महानुभव । ज्याचे मते हा संसार वाव ॥१॥
जन्म दुःखापासूनी सोडविती । तेथे दीन मी काय मूढमती ॥२॥
पाय पाहता सर्वही दोष गेले । नाममात्रे अगणित उद्धरिले ॥३॥
गणेशनाथ म्हणे तुमचे पायी । तुम्हा वाचूनि सुख कोठे नाही ॥४॥

६५०

सद्‌गुरु तिर्थी पूर्ण जो धाला । तो तीर्थक्षेत्राशि वंद्य झाला ॥१॥
गुरूनाम जो नित्य जपे वाणी । जो जनी होय शुद्ध रत्नखाणी ॥२॥
गुरूरूप जो नित्य पाहे डोळा । जीवनमुक्त तो ब्रह्मसुख सोहळा ॥३॥
गुरूविण दुसरे अनु नाही । गणेशनाथ अखंड तुझे पायी ॥४॥

६५१

पतित-पावना दीन उध्दारणा । तुझा छंद लागला माझ्या मना ॥१॥
तुझे स्वरूप पाहता मन धाय । केले दोष समूळ सर्व जाय ॥२॥
तुझे नाम गाता सुख वाटे । भेटी गोष्टीने प्रेमसुख दाटे ॥३॥
गणेशनाथ म्हणे गुरुराया । स्तुति करिता शितल झाली काया ॥४॥

६५२

गुरुराया रे पूर्ण करी दया । प्रेम द्यावे गुण तुझे गाया ॥१॥
गुरुराजा तू प्राणसखा माझा । थोर शिणलासी भक्तराज काजा ॥२॥
पूर्ण दाता तू हरी सर्व चिंता । जन्ममरण चुकवी थोर व्यथा ॥३॥
सर्वा तारक श्रेष्ठ गुरुराव । गणेशनाथ चरणी मागे ठाव ॥४॥

६५३

तुझी ब्रिदे गर्जती चराचरी । तेथे रंक मी काय वानु थोरी ॥१॥
चहु वेदाचा पुरे जेथे अंत । श्रुती म्हणती वो जेथे नेत नेत ॥२॥
जेथे शेष शीणला सहस्त्रमुखे । आम्हा दीनाचा कोण करी लेख ॥३॥
कर्ता करविता आहे येथे कोण । गणेशनाथ विनवी तुुज दीन ॥४॥

६५४

सेवा केली नाही मनोभावे । परी आळि घेतली माझ्या जीवे ॥१॥
महापापी जन्मलो पापराशी । कैसा न कळे तू मज उध्दरीशि ॥२॥
थोर शिला पडलो तुझे द्वारी । कृपासिंधू तु दीनाशी तारी ॥३॥
कृपावंता मोकलू नको आता । गणेशनाथ म्हणे गुण गाता ॥४॥

६५५

कर्ता करविता एक जनार्दन । वाया वागवी कोण हा शीण ॥१॥
सगुण निर्गुण सद्गुरुराजा । जीव जीवन तु प्राणसखा माझा ॥२॥
देह भावाची नाही जेथे उरी । पुन्हा येवो नेदी संसारी ॥३॥
गणेशनाथ म्हणे ओवाळणी । जीवे प्राणे केली तुजवरुनी ॥४॥

६५६

नर देहे हा व्यर्थ वाया जाय । वेगी भेटी दे कृपाळू तु माय ॥१॥
आलियाशी सुफळ होय जिणे । दीनानाथ द्यावे दर्शन ॥२॥
अनंत पुण्य ते कोट्यानुकोटी । एक वेळ होता तुझी भेटी ॥३॥
गणेशनाथ म्हणे नरदेही । देवाविण आणिक दुजे नाही ॥४॥

६५७

देवराजा पावला भक्तकाजा । अंगीकार केला सर्व माझा ॥१॥
चित्तवृत्ती वेधली तुझे पायी । तुजविण आणिक दुजा नाही ॥२॥
भावे करिताची गुरुनाम घोक । जीवा तारक एक ब्रह्मसुख ॥३॥
जैसा समर्थ सखा गुरुदेव । गणेशनाथ म्हणे तो आम्हा ठाव ॥४॥

६५८

सुख जाणोनी बहु सुखी व्हावे । पाय पाहोनी चिरंजीव व्हावे ॥१॥
प्रपंचाचा लेश जेथे नाही । सदोदीत ते ब्रह्मरूप पाही ॥२॥
मन निर्मळ निष्कळ झाले । जन्म-मरण हरपुनि गेले ॥३॥
नगर पाहताची अमरावती । गणेशनाथ म्हणे तेची आम्हा गती ॥४॥

६५९

मना सज्जना सांडी दृढ खोडी । नरदेही सोयरा राम जोडी ॥१॥
देह निरसोनि रंजन पाही । सुख देखोनि भुलु नको काही ॥२॥

प्रेम अंजन लेवोनी डोळा । निज स्वरूप पाहे वेळोवेळा ॥३॥
सारासार विचार करी वेगी । गणेशनाथ म्हणे पाहे गुरुसंगी ॥४॥

६६०

सर्वी सर्वत्र ब्रह्म पाही । भेद सांडोनी देव पाही देही ॥१॥
नरदेह जातो हातोहात । करी भजन होये सावचित्त ॥२॥
देव पाहुनी देवची व्हावे । सर्वा देखता मोक्षपदा जावे ॥३॥
मायाजाळे समूळ तोडी वेगी । गणेशनाथ म्हणे सत्य गुरुमार्गी ॥४॥

६६१

अन्याय जाहले बहुत देही । कृपा सागरा पाहू नको काही ॥१॥
तुझा पार अपार कोण जाणे । तुझे स्वरूपी वेधले माझे मन ॥२॥
जीवनकळा विकल सर्व झाल्या । आशा मनसा त्या हारपोनी गेल्या ॥३॥
गणेशनाथ म्हणे भले झाले । कृपादान देवोनि उद्धरिले ॥४॥

६६२

जिवी जीवाशी पडली मिठी । तेंव्हा राहिल्या सर्वही गोष्टी ॥१॥
आपी मिळोनी आपरूप व्हावे । नाव रुप समूळ बुडवावे ॥२॥
काही केल्या आपण उरो नये । ब्रह्म होउनी ब्रह्मसुख पाहे ॥३॥
गणेशनाथ हे नाम जेथे विरे । तेथे सहजची सर्व काही नुरे ॥४॥

६६३

सर्वा श्रेष्ट व्यापक गुरुराजा । तुझे चरणी नमस्कार माझा ॥१॥
ज्याच्या नावे तोडिली सर्व माया । त्याचे लाजो नये गुण गाया ॥२॥
ज्याची कृपा निर्भय सदा करी । त्याची स्तुती बोलती वेद च्यार्ही ॥३॥
संत सज्जन ऋषीश्वर मुनी । गणेशनाथ अखंड ध्याये ध्यानी ॥४॥

६६

संत देव वानिती तुझी कीर्ती । तेथे मानवी ते रंक पाहे किती ॥१॥
जया कारणे ईश्वर जोगी । ब्रह्मा विष्णू ध्याती जयालागी ॥२॥
सर्व जीव पाहता तेथे काय । क्षण न लागता हारपोनी जाय ॥३॥
गणेशनाथ म्हणे त्राहे आता । नकळे पार तुझा कृपावंता ॥४॥

६६५

जीवा जीवन दीनानाथ । ज्याच्या नामे पुरती मनोरथ ॥१॥
तुझे नाम नेता सुख झाले । रूप पाहता मानस माझे धाले ॥२॥
तुझे नामी गुंतले माझे मन । आता वेगी करी उद्धरण ॥३॥
तुझ्या नामाविण आणिक नाही । गणेशनाथ म्हणे तुझे पायी ॥४॥

६६६

परा पश्यंती मध्यमा आणि वैखरी । तुला वानिता शिणल्या च्यारी ॥१॥
स्थूल सूक्ष्म कारण देह । महाकारण पाहुनी होईल काय ॥२॥
च्यारी खाणी वाणी पाहे डोळा । परी जीवा न कळे जीवनकळा ॥३॥
गुरुकृपा हे पूर्ण घडे ज्याशी । गणेशनाथ म्हणे तोची पुण्यराशि ॥४॥

६६७

तिन्ही लोकी दुसरा अन्य नाही । त्याचे रूप आठवी नित्य देही ॥१॥
जीवा जीवन तुची गुरुराया । तुजविण रे व्यर्थ सर्व माया ॥२॥
सत्ताधारी तारक संसारी । तिन्ही लोकी वानिती तुझी थोरी रे ॥३॥
गणेशनाथ म्हणे तुझे पायी । भेदाभेद दोन्ही उरले नाही ॥४॥

६६८

गेला रे गेला जन्म गेला रे । कळोनि अंधार कैसा केला रे ॥धृ॥
करोनिया भावभक्ती । पाविजे ब्रह्मस्थिती । तोडोनिया सर्व भ्रांति पाहे रे ॥१॥
सांडोनिया भेदाभेद । मना करी ब्रह्मबोध । निरसोनि उपाधि सर्व टाकी रे ॥२॥
भक्ती आणि वैराग्य ज्ञान । पाहुनिया निजखूण । अप अपणीया पाहुनी राहे रे ॥३॥
विश्वासेशी संतसेवा । करिता उद्धार जीवा । गणेशनाथ पूर्व ठेवा पाहे रे ॥४॥

६६९

अंडज जारज स्वदेज खाणी । उद्विज चौऱ्यांशी लक्ष योनी ।
एका बीजाची ते लावणी । परी कोणाशी नेणती कोणी ।
सद्गुरू कृपेने अमृतधणी रे ॥१॥
वेगी सावध होई आलिया रे । नाशिवंत हे काया माया ।
शरण आलो तुज सद्गुरुराया । मुळ पाहुनि मुळीच्या ठाया रे ॥धृ॥
स्थूळ सूक्ष्म कारण देह । महाकारण पाहुनी होईल काय ।
भक्ती घडली नाही निश्चये । तवरि कैसे ते निजसुख सोय ।
गुरुकृपेने ब्रह्मरूप पाहे ॥२॥
परा पश्यंती मध्यमा वैखरी । अनुर्वाच्य बोलता नाही उरी ।
जया वर्णिता मोनल्या च्यारी । च्यारी सहा अठरा बोलती ज्याची थोरी ।
देवभक्त एकची नाही उरी ॥३॥
सलोकता समीपता स्वरूपता । सायुज्यताचि मुक्ती जया होता ।
गुरुभक्ती हे श्रेष्ठ तया माथा । करिता जिवची पावती अक्षयता ।
तेथे हरपली दुजेपण वार्ता रे ॥४॥
खेचरि भूचरि चांचरि अगोचरि । अलक्ष पाचवी पाहोनी नाही उरी ।
महायोग्यांची सतरावी शिदोरी । गणेशनाथ म्हणे सद्गुरुचे घरी ।
सर्व सांडोनी सेवा अंगीकारी ॥५॥

वेगी सावध होई आलिया रे ।

६७०

नामे बहु धालो । पावलो पद पायी रंगलो ॥धृ॥
अमृत घेऊनी धायवरि । धालो या संसारी ।
तुजला पाहता अंतरी । ब्रह्मपद थोरी ॥१॥
पाहता मन धाय । ते पाय आपणामाजी आहे ।
सद्‌गुरु प्रसादे गुण गाय । तेची होउनी राहे ॥२॥
जन्म अजन्म हा नेम । अचरे सद्‌गुरु धर्म ।
निश्चय निर्धार हे वर्म । जिव हे होती परब्रम्ह ॥३॥
चिरंजीव हा जो ठाव । देव सद्‌गुरुराव ।
म्हणोनि विनवितसे गणेशनाथ । चरणी मागे ठाव ॥४॥

६७१

सद्‌गुरूनाथा चरणी माथा । ठेवुनी बोलु निजसुख वार्ता ॥१॥
सद्‌गुरूनाथा रे ॥धृ॥
गुरूराजा कृपाळू माझा । पावताहे निज भक्तिकाजा ॥२॥
तुझी सेवा तो पूर्व ठेवा । दावी वेगी उद्‌धारावे जिवा ॥३॥
तुझे नाम मज द्यावे प्रेम । तोचि माझा सर्वही धर्म ॥४॥
तुजशी भाव तो मोक्ष ठाव । झाला आम्हा सोयरा देव ॥५॥
तुझी कथा अमृत घेता । गणेशनाथ म्हणे धालो आता ॥६॥

६७२

मनाचे निश्चलपणे । गाऊ या हरीचे गुण ।
स्वरूपी होवोनिया आपण । खेळतो खेळ ॥१॥
वेधिलेसे संपूर्ण मन । हरीरूप होउन ।
झाले उन्मन पावन । तेज खुणे ॥२॥
हरपले गुणागुण । नाठवेचि मी तू पण ।
वृत्ती गेल्या विरून । ठाईच ठाई ॥३॥
पाहता ते ब्रह्मसुख हरपले जन्मदुःख ।
येकी होउनिया येक । गणेशनाथ ॥४॥

६७३

पाहता त्या गुरुनाथा । हरपली संसार चिंता ।
निजप्रेम द्यावे गुण गाता । मोक्षाशि जाता ॥१॥
वर्णिताची गुणकीर्ती। हृदइ कोंदली मूर्ती ।
जालीसे सुख विश्रांती । पाहता तुज ॥२॥

अमृत घेतल्यावरी । जन्माशि कैची ऊरी ।
ऐसा सद्‌गुरू हा संसारी । जोडला आम्हा ॥३॥
जीव तोचि शिव होय । ऐशि ज्याची कृपा पाहे ।
गणेशनाथ गुण गाय । हरिखे तुझे ॥४॥

६७४

प्रसादिक आराधीक। प्रदायक म्हणती सुख ।
परि ते निजसुख । मोक्षदायक ॥१॥
धीट पाठ संगीत । करिताती महा नृत्य ।
परि तो नव्हे गुरुभक्त । पाहे निजहीत ॥२॥
भक्ती ज्ञान वैराग्य । करितातित साधन संग ।
परि तो नव्हे पावन अंगे । सद्‌गुरूविण ॥३॥
सद्‌गुरूशि मिळणी । दुजे नेणे त्रिभुवनी ।
गणेशनाथ गुरुचरणी । मागतो ठाव ॥४॥

६७५

वेगी स्वहीत तु करी रे आलिया । सांडी संसार संभ्रम सर्व माया ।
तरीच पावशी तु मुळीच्या ठाया रे ॥धृ॥
भक्तीवाचोनी व्यर्थ काय जिणे । जैसे उदकामाजी कोरडे पाषाण ।
दया धर्म न करिता दान पुण्य । तैसे जन्मा आलिया काय जिणे रे ॥१॥
भावे करी का लवलाहे संत सेवा । वेगी पाहोनिया पूर्व पुण्य ठेवा ।
भेदाभेद सांडोनिया सर्व द्यावा । सदोदीत अंतरी देव पहावा रे ॥२॥
सद्‌गुरु सोयरा जोडावा संसारी । तेणे चुकती चौऱ्यांशी वेरझारी ।
श्रुती पुराणे वानिती ज्याची थोरी । जीव अक्षय अमर तो करी रे ॥३॥
भेद सांगोनिया सम करी का दृष्टी । देव सर्वत्री पाहोनी चरणी मिठी ।
गणेशनाथ समावे तुझे पोटी । तेथे हरपली दुजेपण गोष्टी रे ॥४॥

६७६

कान्हा सांग पा याचे नाव । जया देही नाही गाव ठाव ।
जे का मनापुढे घेत धाव रे ॥धृ॥
तया आदि अंत दोन्ही नाही । पाहता यातिकुळ वर्णभेद तेही ।
सर्वव्यापक नातळे देही रे ॥१॥
जे का पवनाहुनी चपळ । मेरू ध्रुवाहुनी ते अढळ ।
शुन्य साकार करोनि वेगळे रे ॥२॥
जे का आत्म्याशी जाणते । चंद्र सूर्यासही उजळीत ।
संत योगीजना भुलवीत रे ॥३॥

पाहे अक्षय अढळ अपार । गणेशनाथ निरंजन सार ।
गुरुमुखे सार विचार रे ॥४॥

६७७

नादेविण वाजते ते काय । दृष्टीविण दिसते ते पाहे ।
तोचि योगी निजसुखी आता राहे ॥१॥
सारासार सम विचार । न म्हणे साने अथवा थोर ।
तोचि योगी तिन्ही लोकी साचार ॥२॥
असोनिया तेथे काहीच नाही । ऐसे कळले त्यास ठाईचे ठाई ।
गणेशनाथ त्या सद्‌गुरुचे पाई ॥३॥

६७८

सद्‌गुरुनाथा कृपावंता चरणी ठेविला माथा ।
तुझीये कृपेने पावन मुक्ती सायुज्यता ॥धृ॥
तुझे भेटीवीण अंती न राहे सर्वथा ।
ज्या कारणे नरदेहा आलो ते करीन आता ।
तुझा तुजशी मिळता नवल नाही सर्वथा रे ॥१॥
नरदेही तुझी भेटी साधुसंत बोलती ।
तुझे भेटीवीण जिणे काय हे विपत्ती ।
मुळीची क्रिया शुद्‌ध तेणे सद्‌गुरुची प्राप्ती ॥२॥
सर्वाभूती आत्माराम सत्य ऐका कानी ।
तरी का पाप-पुण्य पाहता या जीवाशी दोन्ही ।
तुझी कृपा जाल्या होय स्वसुखाची धणी ॥३॥
आपणा मधूनी वेगळे काढूनी नाव ठेविले जीव ।
मुळीचेची एक तेथे कैसा द्‌वैत भाव ।
गणेशनाथ म्हणे तुझे चरणी माझा ठाव ॥४॥

६७९

सद्‌गुरुनाथा कृपावंता चरणी ठेविला माथा । तारि पतिता सखया ॥१॥
सद्‌गुरु माये पाहशील काय हृदयी राहे । तुझ्याने सोय सखया ॥२॥
सद्‌गुरुराया तुझी दया उजळली काया । कृपादान दे सखया ॥३॥
सद्‌गुरु करुणाकर विश्वाधार । तु माझे माहेर सखया ॥४॥
सद्‌गुरु मूर्ती ऐकुनी कीर्ती हृदयी प्रीती । तु माझा सांधाति ॥५॥
गणेशनाथ तुज विनवित अखंड ध्यात । तु माझे हित सखया ॥६॥

६८०

मुळीचे माहेर । सद्‌गुरु माझा उदार ।

तुझ्या येका नामे उतरु भव सिंधूचा पार ॥धृ॥
तुची माता तुची पिता । जिवाचा जनिता ।
तुझी सत्ता कळली चित्ता चरणावरी माथा गा ॥१॥
विश्व व्याला निर्गुण झाला । जीवन जिव्हाळा ।
जिवाचा निजजीव सद्गुरु भाग्ये तो भेटला गा ॥२॥
असोनि नाही बोलो कायि । नामे निजसोय ।
तिन्ही लोकी कृपाळु माझी सद्गुरु माय ॥३॥
मनचि फुल मनचि बेल नवेद तांबूल ।
गणेशनाथ म्हणे मन हे तुजचि वाहिले ॥४॥

६८१

तारक या संसारी । गुरुनाथ नाम उच्चारी । सदभाव धरी अंतरी ।
पाविजे ब्रह्मपद थोरी । जन्माशि कैची उरी । चुकवी वीरझारी ॥धृ॥
उद्धव रुक्मांगद । पाहे ध्रुव आणि प्रल्हाद । पुंडलिक आणि नारद ।
जाणती भक्ति भेद । तेणेचि पंथे सिद्ध । सांडोनिया भेदाभेद पावती ब्रह्मपद ॥१॥
जनक आणि शुक । वैशंपायन वाल्मिक । संत आणि सनकादीक ।
अनेक देव एक । पाहुनी सांडी शोक । देव आणि दानव ऐक्य ।
होउनी दीन रंक । श्री गुरुनाम घोक । पावशी अक्षय सुख ॥२॥
ऐशिया मार्गे जाय । पाहशील आता काय । धरूनिया मुळीची सोय ।
हरिखै हरीगुण गाय । देव पाहुनि देवचि होय । गुरुपदी दृढ राहे ।
सायुज्य पदवी पाहे । नरदेही हाची उपाय ॥३॥
सत्य या मार्गे जाता । भय नाही काही चिंता । सांडुनिया सर्व अहंता ।
शरणागत साधुसंता । अविनाश पद ये हाता । गणेशनाथ म्हणे आता ।
सद्गुरु पूर्ण दाता । चरणावरी ठेविला माथा ॥४॥ तारक ॥

६८२

विनती ऐका नारायणा । गाई गेल्या रे वरल्या राना ॥धृ॥
गाई पवनाहुनी चपळ । तिने घेतला असे पळ ।
गाय का आहे दुर्बळ । त्याची ठाउकी तुजचि कळ रे ॥१॥
गाइशी आघवे रान ठावे । तीचे पाठी कवण धावे ।
तुज सांगतो सत्य भाव । कृपादृष्टी मज दीना पाहावे ॥२॥
गाय धीट बहु मोकट । तिने धरिली नीट वाट ।
तीशि वळिता बहुत कष्ट । सत्य गायक्यास देणे भेट ॥३॥
गणेशनाथ म्हणे गाइ का । गाई वळीता तुझिया सुखा ।
तुझे कृपेने नाही मज धोका । तुचि मुळीचा माझा सखा रे ॥४॥

६८३

कसाला नाही काही । विचारूनी पाही ॥धृ॥

हिरा जैसा ऐरणी ठोकी दोही बाही । तैसा आत्मा देही पाप-पुण्य नाही ॥१॥

तुटला कसाला गुरुकृपा होता । कसाल्याचे नाम घेता हेचि पाप माथा ॥२॥

आत्मा निष्कळ ब्रह्म त्याचि कैचे कर्म । सद्‌गुरुचे कृपे हे सापडले वर्म ॥३॥

सद्‌गुरुच्या पूर्ण बोधे तुटला कसाला । गणेशनाथ म्हणे आम्हा थोर लाभ झाला ॥४॥

६८४

जाग रे तु जाग मना । जागे आपुले ठाई ।
सर्वाघटी एक भाव । गुरुपद ते पाही ॥धृ॥
जाग रे तु जाग मना । आता काय निजलाशि ।
गुरु शब्द सत्य सार । जागवी तयाशी ॥१॥
जाग रे तु जाग मना । काळ लागला पाठी ।
धरोनी एक भाव । दृढ पायी घाली मिठी ॥
यालागि जिवित्व तुझे । सद्‌गुरूच्या देठी ॥२॥
जाग रे तु जाग मना । तुज आयुष्य थोडे ।
करिती येम जाच । पहा कौतुक पुढे ।
यालागि लवलाही । गुरुनामी आवड ॥३॥
जाग रे तु जाग मना । गंगेशि पुर आला ।
येकला पोहणार । कैसा पोहता भ्याला ।
चिंतना सरिसा रे । गुरुनाथ पावला ॥४॥
जाग रे तु जाग मना । काय भुललाशि व्यर्थ ।
आदी-अंत नकळे । कैशी होईल गत ।
गणेशनाथ म्हणे । गुरुनाथा समर्थ ॥५॥

६८५

धन्य धन्य ते संत सज्जन । त्यांच्या नामे होय पावन रे ॥धृ॥

धन्य धन्य ते संत महंत । त्यांचे चरणी अखंड माझे चित्त रे ॥१॥

धन्य धन्य गा सिद्ध साधक । त्यांचे नामे तरले तिन्ही लोक रे ॥२॥

धन्य धन्य योगी मानव । त्यांचे चरणी अखंड माझा भाव ॥३॥

गणेशनाथ म्हणे गुरुराया । तुझे पायी ओवाळिली काया रे ॥४॥

६८६

आदीनाथ समर्थ । शुद्ध करी चित्त ॥धृ॥

एकात्म तत्वे करी निवांत । अक्षय पद देत ॥१॥

एकवीरा देई एकविध भक्ती । विश्वास विश्वनाथ ॥२॥
जय विश्वनाथ विश्वंभरित । स्वरूप सुख शांत ॥३॥
गणेशनाथ तुज विनवीत । काय पाहशी अंत ॥४॥

६८७

कान्हा सांग पाउमान माझे । जे का गुह्यातित निजगुज ।
ते देखता सर्व सिद्ध काज ॥धृ॥
मुळी बीजासी नाही ठाव । तेथे कैचे रूप आणि नाव ।
तेथे कैचा गाव आणि ठाव । ऐशी न कळेचि तुझी माव ॥१॥
मुख्य वराड नाही जाले । तेथे पोर रे काय जन्मले ।
तेथे कवण आले गेले । सांगे आधील की मागील ॥२॥
मुख्य जन्म-मरण जेथे नाही । चहु वर्णा वेगळे पाही ।
तेथे असोनी काहीच नाही । सांग क्षय की अक्षयी ॥३॥
मुळी एकची नाही दोन । तेथे सगुण ना निर्गुण ।
तेथे आत्मा न अनुसंधान । या सर्वांशी साक्षी कोण ॥४॥
मुळी आकार नाही निराकार । तेथे शिव ना शक्ती थोर ।
तेथे क्षर नाही अक्षर । तेथे गणेशनाथ काय किंकर ॥५॥
कान्हा०॥

६८८

सावध होय मना । नरदेह पाहुणा ।
यालागी लवलाही । पाहे मुळीच्या खुणा ॥धृ॥
स्वप्निचा संसार । बहु थोर पै झाला ।
स्त्री आणि पुत्र धन । सुख लाभ जोडला ।
जागृती झालीया गा । हातोहात पै गेला ॥१॥
स्वप्निचा गाव ठाव । बहुरूप पै नाव ।
जनाशि पाहे म्हणे । माझे थोर वैभव ।
जागृती झालीया गा । ते सर्वही वाव ॥२॥
स्वप्नीचे सुनम सेज । वरी निवांत निजे ।
भोगोनिया सर्व भोग । सर्व सुख पै सहज ।
जागृती झालीया गा । पाहे सांगता लाज ॥३॥
गणेशनाथ म्हणे । माझा सद्गुरूनाथ ।
कृपाळू होवोनिया । ठेविला मस्तकी हात ।
सांगुनी वाक्य कानी । निजी केले निवांत ॥४॥

आम्ही झालो गुरूचरणवासी । पुन्हा नाही येणे गर्भवासी ॥१॥
माझा ठाव पाहता तुझे पायी । पुन्हा जन्माशि येणे आता नाही ॥२॥
धन्य जन्माशि आलो देखा । गुरु सारिखा जोडला सखा ॥३॥
माझा नमस्कार संत साधू जना । परब्रम्हीच्या दाविल्या खुणा ॥४॥
गणेशनाथ म्हणे गुरुनाथा । वेळोवेळा चरणी ठेविला माथा ॥५॥

६९०

काम क्रोधे वेढिला माझा देह । तुझे भजन कैसे घडो पाहे ॥१॥
आता अल्पमती कल्पविधा पाहु । माझा राम सखा गुण किती गाऊ ॥२॥
नाम गाता महिमा कळो आली । धन्य भाग्य गा भेटी तुझी झाली ॥३॥
गणेशनाथ म्हणे झाले हित । तुझे नाम ध्यातो हृदयात ॥४॥

६९१

राम राम म्हणता कैलासाशि गेले ।
संत साधूच्या दर्शना परतोनी जन्मा आले ॥१॥
संत साधूच्या दर्शने घडली तुझी सेवा ।
तेणे आवडलो द्वारकेच्या देवा ॥२॥
गणेशनाथ म्हणे तुझे चरणी मी डुलतो ।
आवडीच्या सुखे नाम तुझे गीती गातो ॥३॥

६९२

गुरुराजा कृपाळू स्वामी माझा । तुजवाचोनी आणिक नाही दुजा ॥१॥
गुरुराया रे थोर तुझी माया । तुझे पायी वाहिली सर्व काया ॥२॥
तुझे नाम घेता आवडी वाचे । तिन्ही लोकी रे नाम तुझे साच ॥३॥
नाम गर्जत उभा महाद्वारी । वेळोवेळा लोळेन चरणावरी ॥४॥
गणेशनाथ म्हणे हरली व्यथा । धन्य भेटी तुझी गुरूनाथा ॥५॥

६९३

आता येतो वो दया असू द्यावी । तुम्हा नमस्कार साष्टांग भावी ॥१॥
आता हसावो मना येईल तैसे । आम्हा लागले प्रेमाचे पिसे ॥२॥
आता झाले वो तुमची सून । आठव करिता थोर होय पुण्य ॥३॥
तुम्ही म्हणाल ऐसे कैसे झाले । गुरुनाथे वो मन ठेवियले ॥४॥
गणेशनाथ म्हणे निवालो थोर । कृपा असू द्यावी निरंतर ॥५॥

६९४

धन्य ती भीमरा । जे स्नाने पुंडलिका दर्शना ।
तुळशी वाहून । वाहून । मागो भक्ती दान ॥धृ॥
धन्य तो वेणू नाद । वेणू नाद । अखंड गोविंद ।

नारद तुंबरु विनोदे । तैसा लागो छंद ॥१॥
धन्य ते विष्णुपदे । गोमटी । धावोनि घाली मिठी ।
धन्य ते गोपाळ । लक्ष कोटी । भाग्ये तुझी भेटी ॥२॥
धन्य ते पाऊले । पद्मतीर्थ । वंदीता पुणित ।
पापे हरती । हरती । सर्वही सार्थक तेथे ॥३॥
धन्य ते वृंदावन । दर्शन । आपण नारायण ।
दर्शन जालिया । जालिया । नाही जन्ममरण ॥४॥
धन्य ते पायरी । पायरी । अखंड झालो द्वारी ।
चरण धरिले । अंतरी । जन्मा नाही उरी ॥५॥
गणेशनाथ म्हणे । गुरुनाथा । कृपाळू तु दाता ।
भावे विनवितो । चरणी ठेवुनी माथा ॥६॥

६९५

कान्हा तुज मज गडीपण खरे । दोघे राहु संवाद विचारे ।
एकची दाऊ नको । दुसरे रे ॥धृ॥
कान्हा तुज मज पडली गडी । तैसा संसार झाला देशधडी ।
मज पडली पूर्वीची जोडी । प्राण गेल्या चरण न सोडी ॥१॥
कान्हा तुज मज झाली भेटी । मी तू पणाशी पडली मिठी ।
एक नामची धरिले कंठी रे ॥२॥
कान्हा राहिलो तुझ्या गावा । काही करावे अमुचे हित ।
गणेशनाथ म्हणे पतीत रे ॥३॥

६९६

चरणी माथा । श्री गुरूनाथा । समर्थ दाता ।
कळले चित्ता । लावी निजपंथा ॥१॥
निजरुप पाहता । तन्मय चित्ता । उन्मनी अवस्था ॥२॥
तु आदि अंता । सर्व तुझी सत्ता । हरिखे गुण गाता ॥३॥
गणेशनाथा । तारी अवक्ता । सद्‌गुरु आदीनाथा ॥४॥

६९७

माझा गुरुनाथ । मज दावा । परब्रम्हीचा ठेवा ।
विनंती सकळांसी । सकळांसी । त्याचा आठव द्यावा ॥धृ॥
माझा गुरुनाथ । जिवलग । अखंड त्याशी संग ।
तुझीये संगती । संगती । जालो एक रंग ॥१॥
माझा गुरुनाथ । तारक । मोक्षपद सुखदायक ।
सफल संसार । संसार । तुझे नाम जपतो एक ॥2॥

माझा गुरुनाथ । जननी । कृपाळू त्रिभुवनी ।
व्यापक जनीवनी । जनीवनी । अमृताची धनी ॥३॥
गणेशनाथ म्हणे । गुरुनाथा । धन्य कृपावंता ।
त्वा मज तारीले । तारीले । हस्तक ठेवुनी माथा ॥४॥

६९८

जय त्रैलोक्यनाथा । चरणावरी माथा ॥धृ॥
सत्व रज तम त्रिगुणापरता । अक्षय तु दाता ॥१॥
त्रैलोक्य थोरी । तुझ्या उदरी । सर्वत्र तुझी सत्ता ॥२॥
मनाचा जनिता । सावध करी चित्ता । तारक निजभक्ता ॥३॥
गणेशनाथ म्हणे । विश्वाचा जनिता । प्रसाद गुरुनाथा ॥४॥

६९९

गुरु अलक्ष जागे । सद्गुरुचा संग ॥धृ॥
संत उदार कृपासागर । ऐसा सद्भाव निर्धार ॥१॥
आहे ते सांगावे । संता पै मागावे । भक्तिदान द्यावे ॥२॥
संतचरण रज । तेची निज गुज । मागे सांडुनि लाज ॥३॥
मनिचे सांगतो । काकुलती येतो । प्रेम प्रसाद मागतो ॥४॥
गणेशनाथ म्हणे । सद्गुरु उदार । विश्रांतीचे घर ॥५॥

७००

माझा सद्गुरूनाथ । शिवजोगि समर्थ ॥धृ॥
सद्गुरूनाथ । मस्तकी हात । केले मज सनाथ ॥१॥
ब्रह्मांड कोटी । जयाचे पोटी । भाग्ये तुझी भेटी ॥२॥
तुझिये कृपेने । पावे निजखूण । जन्माशि नाही येणे ॥३॥
गणेशनाथ म्हणे । सद्गुरू समर्थ । अक्षयपद देत ॥४॥

७०१

आता हेचि विनंती पाहे । बहुत मागावे ते काय ।
सुख दुःख दोन्ही नको देई बाबा ॥१॥
गुरू गोरख जागे ॥धृ॥

आम्हा घातले जन्माशि । काय मागावे कोणाशी ।
म्हणुनि आलो तुझा तुजपाशी बाबा ॥२॥ गुरु ०॥
पुराणी ऐकीली हे मात । तिन्ही लोकी तु समर्थ ।
तुजवीण कोण करील हित बाबा ॥३॥ गुरु०॥
मुळीचा तु बाप माय । बहुत सांगावे ते काय ।

अजुनी तुज करूणा न ये बाबा ॥४॥ गुरु०॥
गणेशनाथ विनवी तुज । तुजविण कोण आहे मज ।
आता सांग जिविचे गुज बाबा ॥५॥ गुरू०॥

७०२

येक नवल सांगो काय । आम्हापासुनी आमुची माय ।
तिने सांगितली मुळीची सोय रे ॥धृ०॥
उदकाविण पाहे सागर । त्याशि अंत ना नाही पार ।
कोण्या ठाई त्याचा उतार । तेथे बुडती लहान थोर ।
गुरुकृपेने सारा विचार रे ॥१॥
पाचा तोंडाचा मासा आहे । तो उदकाविण सदा राहे ।
दाताविण तो सदा खाय । आप उगमा आपण जाय ।
गुरुकृपेने सापडली सोय रे ॥२॥
पाहे मातीचे जहाज केले । केणे अमोलिक भरिले ।
काय आहेसे नाही कळले । तुझे सत्तेने सर्वही चाले ।
सर्व अलिप्त योगी झाले रे ॥३॥
अनामाते रे नाव ठेविती । अकुळाला रे कुळ म्हणती ।
काय करू नये ते सांगति । जे अक्षयपद म्हणती ।
तेथे गणेशनाथ नाव किती रे ॥४॥

७०३

चित्ता सावध रे । हरि भजनी । अमृताचि धनी ॥धृ॰॥
माया मोहजाळे । मोहजाळे । गोविले सकळ ।
स्वहित करू नेदी । करू नेदी। तेचि दुःखमूळ ॥१॥
आयुष्य मोलाचे । वेचले । सार्थक नाही झाले ।
हरिपद प्राप्तीशी । नरदेह । व्यर्थ वाया गेले ॥२॥
हिंडता चौऱ्यांशी । लक्ष योनी । न लाजेशी मनी ।
दुःख भोगीता । भोगीता । सोडविना कोण्ही ॥३॥
गणेशनाथा म्हणे । चित्तवृत्त । अवघा सद्‌गुरूनाथ ।
तारक सर्वांशी । सर्वांशी । कृपाळू समर्थ ॥४॥

७०४

दीनदयाळ दयानिधी रामा । न कळे तुझा पार रे ।
अलक्ष अगोचर अपार महिमा । सांगत सार विचार रे ॥१॥
राम अराम सदा सुख मूर्ती । वानी सदा शिवकिर्ती रे ।
मारुनि दशमुख सोडवि देव । भक्ता अक्षय प्राप्ति रे ॥२॥

सत्य सीता तो सोडवी वेगी । दासा चिरंजीव ठाव रे ।
सागरी शिळा तारि लीला । प्रतापे आगळा देव रे ॥३॥
रीस वानर वाल्मिक पावन । पाहे सर्व सृष्टी रे ।
गणेशनाथ पूर्ण कृपा । अखंड तुझी भेटी रे ॥४॥

७०५

पद प्रबंधे छंदे गायन तुझे सार रे ।
प्रेमामृते जिव शिव ध्याती सार विचार रे ॥१॥
नाम गाई नाम ध्याइ । नामे पाहि मोक्ष रे ।
भक्ती मुक्ती पूर्ण प्राप्ती । गुरुपदी सर्व साक्ष रे ॥धृ०॥
मानस मुनिजन मोहन पाहता । सुखाशी नाही पार रे।
पतित हिन आदि अंत । धरुनी उतरी पार रे ॥२॥
व्यास वाल्मिक शुक सनकादिक । उद्धव नारद नाम रे ।
देव दयानिधी तारक सकळा । देतो अक्षय ठाव रे ॥३॥
निगमागम श्रुती शास्त्रे शोधीत । न कळे तुझा पार रे ।
हरिहर विधी नर स्तविती ज्याला । गणेशनाथ सुखसार रे ॥४॥

७०६

तो मज आठवतो । गुरुनाथ । अक्षय निजपद देत ॥धृ॥
लेवुनी कृपेचे । अंजन । चुकवी जन्म-मरण ॥१॥
मस्तकि ठेवूनिया । हस्तक । ब्रह्मचि तिन्ही लोक ॥२॥
प्रणव ॐकार । निजबीज । ठेउनी योगीराज ॥३॥
तीर्थ देउनिया । निजशेष । अचल करी अविनाश ॥४॥
नवल वो भेटले । गुरुदेव । गणेशनाथ मग नाव ॥५॥

७०७

सद्गुरु आठविता । संसारी । देतो ब्रह्मपद थोरी ॥धृ॥
ज्याची वानिता । गुण किर्ती । जिताची जीवन मुक्ती ॥१॥
गुरुपद पाहता । अति श्रेष्ठ । सर्व सुखाची पेठ ॥२॥
ऐसा प्रतापे । आगळा । कैवल्य दावी डोळा ॥३॥
तुझे भक्तीचा । पडीभार । निरसे द्वैत घोर ॥४॥
अनंत जन्मीचे । सुकृत । गणेशनाथ निजहित ॥५॥

७०८

अलक्ष योगिया । योगिया । जाली तनुमन माया ॥धृ॥
निरसुनी वास । सदा उदास । फिरशी जन उद्धराया ॥१॥
ब्रह्म बीज ज्ञान । चेतवी पूर्ण । सर्वही दहन कराया ॥२॥

निरंजन प्याला । घे मतवाला । विरक्त शीतल छाया ॥३॥
गुरु गुज झोळी । नवविध पूर्ण । रिद्धी सिद्धी लागती पाया ॥४॥
आत्मविचार । पाहता थोर । गणेशनाथ मग वाया ॥५॥

७०९

योगी साचार साचार । निरसुनि हा संसार ॥धृ॥
माया मुळिहुनी जाळुनी आधी । तोडी विषय घोर ॥१॥
मारोनी मन्मथ निज निर्धारे । काम क्रोध मग विरे ॥२॥
आशा मनसा कल्पना निर्मुळ । दहन करी अहंकार ॥३॥
अनन्य शरण । विरक्त होउनि । समता ब्रह्मसार ॥४॥
अचल अढळ अलक्ष होउनि । गणेशनाथ मग नुरे ॥५॥

७१०

निरंजन सुख पाहे सुख पाहे । अलक्ष सदनी राहे ॥धृ॥
नरदेह सार करी विचार । निजात्म गुण गाय ॥१॥
प्रेमरस सेवी ध्यान देही । स्वये आत्मा आहे ॥२॥
ब्रह्म चतुर्दश व्यापक निष्कळ । सद्‌गुरुमुखे सोय ॥३॥
अवघा आपण सहज निरंजन । गणेशनाथ पद होय ॥४॥

७११

तारक निर्वाणी । गुरुविण नाही कोण्ही ॥धृ॥
आदि अनाद आत्मबोध । दुसरा नाही कोण्ही ॥१॥
निरसुनि भवभ्रम दावी निजवर्म । व्यापक जनी वनी ॥२॥
सहस्त्र फणी मुख ब्रह्म ख्याती । बोलती वेद वाणी ॥३॥
अगम निगम संत मुनिजन । गणेशनाथ सुख चरणी ॥४॥

७१२

जगत्र जननिये । जननिये । दुर्लभ तुझे पाय ॥धृ॥
प्रणव ब्रह्म बीज ओंकार । वैखरी परात्पर मूळमाये ॥१॥
तु वेदमाता शिवादी पाहता । अर्ध मात्रे अनुशये ॥२॥
भवन चतुर्दश विश्व उदरी । गुरुमुख स्वरूप सोय ॥3॥
अचल अढळ अपार महिमा । गणेशनाथ गुण गाये ॥४॥

७१३

अलक्ष शिवजोगी शिवजोगी । पूर्णपणे निजयोगी ॥धृ॥
त्रिशूळ डमरू गज चर्मावर । विभूती भूषण अंगी ॥१॥
वरिष्ठ साधन शिव हे आपण । व्यापक परी वितरागी ॥२॥
त्रिनयन तु गंगाधरवर । अलिप्त सर्वही अंगी ॥३॥

अचल अढळ अपार महिमा । गणेशनाथ गुरुसंगी ॥४॥

७१४

जनी वनी सवेची राम आहे । गुरुकृपे शोधूनी सर्व पाहे ॥धृ॥
सखा सज्जन सोयरा राम एक । ज्याचे नामे तरले तिन्ही लोक ॥१॥
नामे जळती पातके पुण्यराशी । कपी तरले मानस देवऋषी ॥२॥
गणेशनाथ म्हणे गुरुकृपा पाही । प्रेम कीर्तनी वानिता जन्म नाही ॥३॥

७१५

जगी तारक एक आदि अंती । गुरुवचने स्वये ब्रह्म प्राप्ती ॥१॥
गुरुसेवा अनाथ शरण जाता । रिद्धी सिद्धी तिष्ठती सायुज्यता ॥२॥
सकळ देवाची गुरुदेव पूजा । तिन्ही लोकी आणिक नाही दुजा ॥३॥
संत साधू जाणती सर्व सुख । गणेशनाथ वानी दीन रंक ॥४॥

७१६

देवे मांडीला महा थोर खेळ । खेळो जाणे तो गोपाळ ।
गुरुकृपेविण न कळे रे ॥१॥
आल्या पाहे पा मुळीची सोय । स्वये पाहताचि पूर्ण ब्रम्ह होय ॥धृ॥
तिरी यमुनेचे निर्मळ । कृष्णासहित समस्त गोपाळ ।
खेळ खेळोनि झाले अढळ ॥२॥
दाही अवतार ऋषेश्वर । देव दानव मानव हरिहर ।
सिद्ध साधू जन योगी थोर थोर रे ॥३॥
व्यास वाल्मिक शुक वामदेव ।
उद्धव अर्जुन हनुमंत एक रे ॥४॥
खेळ वरिष्ठ खेळे खेळे थोर । तैसे खेळता संसार नुरे ।
गणेशनाथ गुरुपद सार रे ॥५॥

७१७

वैरागी पुरुषाला काही नाही संसाराची आस ।
विरक्तपणे विचरत सुख-दुःख जाळुनी उदास ।
शून्य निरंजनी ब्रह्मी केला अक्षय सुखवास ॥धृ॥
स्त्रिया धन कण माया मीपण । सांडुनी संसार ।
आशा पाश विकल्प विषय । मारुनि अहंकार ।
गाव नाव ठाव कुळ समस्त चुकवी । चौऱ्यांशी वेरझार ॥१॥
मन बुद्धी चित्त चैतन्य जागे । अलक्ष अविनाशी ।
भक्ती ज्ञान वैराग्य आगळा । साधन पुण्यराशी ।
शरण दीन लीन झाला । आत्मा अविनाशी ॥२॥

माइक मन मोहन धन प्रपंच । जाणुनि निरशीला ।
शोक मोह चिंता क्रोधातीत । सर्वांशी झाला ।
त्रिभुवन जनवन समस्त सकळही । पुरोनिया उरला ॥३॥
सहज स्थिती गती मती कैची मज । बोलो अमृतवाणी ।
अचल अढळ अपार गुरुपद । चिद्रत्न खाणी ।
गणेशनाथ मग पूर्ण घे गुरु । वचनाची धनी ॥४॥ वैरागी०॥

७१८

ॐकार ईश्वर । हरिहर शंकर । पशुपती फणिवर । निळकंठ ॥१॥
शिवा माधवा । सदाशिव महादेवा । वशिष्ठ वसुदेवा । विश्वंभरा ॥२॥
नारायण कान्हा । जग जीवना । निर्गुणा शून्या । निरंजना ॥३॥
गोविंदा गोपाळा । गोरक्षा गोवळा । विष्णू विश्वपाळा । विश्वनाथा ॥४॥
मधुसूदना त्रिनयना । त्रिविक्रमा वामना । त्र्यंबका त्रिपुरानना । महेश्वरा ॥५॥
श्रीधरा सर्वेश्वरा । हृषीकेशा देवा । पद्मनाभ नावा । जनार्दना ॥६॥
दामोदरा उपेंद्रा । नरसिंह नरेंद्रा । संकर्षणा चंद्रा । पूर्ण देवा ॥७॥
अनिरुद्धा अच्युता । आत्मया अविनाशा । प्रतिमान्या जगदीशा । जगन्नाथा ॥८॥
पुरुषोत्तमा कृष्णा । कमलनयना रामा । गोवर्धन विश्रामा । विश्वरूपा ॥९॥
शेष मत्स्य कुर्मा । मकरा मच्छिंद्रा । वराहा महिधरा । मंगल धामा ॥१०॥
परशुरामा रामा । बळरामा जगपाळा । मुरारी घननिळा । मेघश्यामा ॥११॥
अनंता भगवंता । ब्रह्म बीजाक्षरा । रघुवीर निर्विकारा । सच्चिदानंदा ॥१२॥
प्रणवा परमेश्वरा । भगवाना सोह सिद्धा । अभेद आनंदा । सर्वातीता ॥१३॥
मार्तंडा मनोहरा । राउळा ठाकूरा । सावळ्या रणधीरा । चतुर्भुजा ॥१४॥
शिवजोगी जंगमा । श्रीहरी परब्रह्मा । सोमलिंगा अविनाशा । अधोक्षजा ॥१५॥
आपो नारायणा । सूर्य नारायणा । ब्रह्मज्ञान समाना । हुताशना ॥१६॥
विश्वेशा नागेशा । रुद्रा वेंकटेशा । मल्लिकार्जुन सिद्धेशा । बस्वलिंगा ॥१७॥
प्रणव पंचाक्षरा । ज्योतिर्लिंगे बारा । करपुर गौराहरा । स्वामीया ॥१८॥
परमात्मा परेशा । परमा महापुरूषा। भूपती मुक्तेशा । स्वयंज्योती ॥१९॥
विठ्ठला आदित्या । मनु शालग्रामा । प्रभू आत्मारामा । आदिअंता ॥२०॥
नाथा आदीनाथा । सद्गुरु समर्था । नामार्पण माथा । चरणावरी ॥२१॥
भावे नामावळी । ध्यावि प्रातः काळी । देवराज बळी । द्वारपाल ॥२२॥
घडती सर्व धर्म । तीर्थे वृत्ते नेम । सायुज्य निजधाम प्राप्त होय ॥२३॥
भक्ती आणि वैराग्य । ज्ञान सत्य मार्ग । अखंड निजसंग स्वय होय ॥२४॥
गणेशनाथ दीन । चरणिचे रजरेण । संत सेवा पूर्ण । सद्गुरू कृपा ॥२५॥

शिवा ये शंकरा । करपुर गौराहरा । पशुपती ईश्वरा । निळकंठा ॥१॥
त्रिपुरा त्रिनयना । शूळपाणी महेशा । रुद्रा तू विश्वेशा । विश्वनाथा ॥२॥
प्रथम मूळ ॐकार । महाकाळेश्वर । देव त्रिपुरहर । जपावा देव ॥३॥
भस्मासुर केदार । आणि रामेश्वरा जाता । मल्लिकार्जुन पाहता जन्म नाही ॥४॥
सोमनाथ स्वामी । नागनाथ भेटी । वैजनाथ भेटी । कुळ तारी ॥५॥
ईश्वर लिंग बारा । ज्योतिर्लिंगे पाहती । तेणे पाहून येती । गर्भवासा ॥६॥
प्रणव पंचाक्षरी । पाचही लिंगे । आत्मा गुरुसंगे । गणेशनाथ ॥७॥

७२०

तारक गुरुमाये । गुरुमाये । कृपादृष्टी पाहे ॥धृ॥
त्रिभुवन पाळे । निजात्म सोहळे । दावी स्वरूप सोय ॥१॥
अंतर्गत जाण । सर्व ज्ञान । बहू सांगू काय ॥२॥
प्रेम पाना । दे मज दीना । अखंड हृदयी राहे ॥३॥
अभयंकर वर देउनि सारा । गणेशनाथ गुण गाये ॥४॥

७२१

अभय वरदानी । वरदानी । तुजविण नाही कोण्ही ॥धृ॥
पिंड-ब्रह्मांड भेदुनी सकळ । सत्रावी संजीवनी ॥१॥
प्रणव ब्रह्म जाणुनि निश्चित । योगीजन उन्मनी ॥२॥
सत्रावी कळ आत्मज्योती । चिद्रत्नाची खाणी ॥३॥
मुनिवर सुरवर सुखकर वरदा । गणेशनाथ निजध्यानी ॥४॥

७२२

सद्गुरु सुखदाता सुखदाता । अचल कर वर माथा ॥धृ॥
देउनी अक्षय हरितो सर्व । गुज नकळे वेदांता ॥१॥
चतुरानन मनी कीर्ती वानी । धणि न पुरे गुण गाता ॥२॥
सहस्र कमळदळ भेदुनी आकळ । सोह शब्दातीता ॥३॥
सकळिक मुनिजन ध्याती ज्याला । गणेशनाथ सुख चित्ता ॥४॥

७२३

नरदेह जातो रे पाही । सार्थ करी का लवलाही ।
भावे ईश्वर गुण गाई । विश्वी विश्वेश्वर पाही ॥धृ॥
एकनिष्ठा निर्धार । दया करुणा सत्वसार ।
विकल्प विषय जाळुनी । निरसी दुस्तर संसार ॥१॥
न करी आयुष्याचा नाश । सांडी प्रपंचसुख आस ।
धरी गुरु पायी विश्वास । पावशी ब्रह्मपदास ॥२॥
बहुता पुण्याचे शेवटी । नरदेही देवाची भेटी ।

सांडोनी भूलशी शेवटी । पाहे हानी होते मोटी ॥३॥
अजुनी तरी का सावध । गुरुमुखे घे का ब्रह्मबोध ।
गणेशनाथा गुरुपद । ऐक्यरूपे आनंद ॥४॥

७२४

पाहता सद्‌गुरु रूप । हरपला त्रिविध ताप ।
नामे जळती महापापे । सत्य पाहे रे ॥१॥
सद्‌गुरु माझा कृपाळू रे ॥धृ॥
अनंत पुण्याच्या कोटी । तरीच तुझी हे भेटी ।
बैसविले उठाउठी । सायुज्यपदी रे ॥२॥
संसार सार । पतन अघोर । उतरितो पैलपार । शरणागता रे ॥३॥
जन्म-मरणाच्या कोडी । चुकता न लगे घडी ।
गणेशनाथ पूर्ण जोडी । जोडली पाहे ॥४॥

७२५

आम्ही घेतला सदाशिव रस । विसरलो संसार आस ॥धृ॥
आत्मसुखाचा आमल आला । आत-बाहीर देवचि झाला ॥१॥
नाना रूप रे नाना वर्ण । नयनी दिसताती परिपूर्ण ॥२॥
चवदा भुवने भोवते दिसे । वाचे ब्रह्मा बोले भलतैसे ॥३॥
धन्य सद्‌गुरु सद् विश्वास । गणेशनाथ अखंड निज ध्यास ॥४॥

७२६

गुरुनाम आठवी पोटी । माया घोटोनी घटघटा घोटी ॥१॥
ऐसा घे का अमल काही । जेथे जन्म-मरणचि नाही ॥२॥
वेद शास्त्रे श्रुती शोधी । ब्रह्म बोधे मन हे बोधी ॥३॥
डोळे लावोनी उफराटे पाहे । शून्य निरशून्य भेदूनी जाये ॥४॥
लक्ष अलक्ष पहाता ज्योती । गणेशनाथ पारशावृत्ती ॥५॥

शौरी

७२७

संसार स्वप्न झाले । सद्‌गुरूच्या बोले ॥धृ॥
स्त्री पुत्र धन मैत्र जाती कुळ गोत्र । समुळ देह नाशिवंत सत्य सर्वत्र ॥१॥
जे जे दिसे ते ते नाशे कायशी आश । अचल अक्षय सद्‌गुरु पायी मिरास ॥२॥
नाशिवंत हा संसार । शास्त्रे बोलती । जाणोनि नेणते नर सांगावे ते किती ॥३॥
तिन्ही लोकी तारक एक सत्य गुरुभक्ती । सद्‌गुरूनाथ उच्चारिता । होय निजशांती ॥४॥

गणेशनाथ म्हणे माझ्या सद्‌गुरुनाथा । तुजविण नलगे काही आणिक चित्ता ॥५॥

७२८

पाहे आपुला ठाव । एक म्हणे देव ॥धृ॥

एकाविन दुजे नाही । विचारूनी पाही । एक दोनी बोलता सत्व । जाईल बाई ॥१॥

पतिव्रते बाई गे । एक पतीधर्म । आणिकाकडे पाहता । तेची पाप नेम ॥२॥

अगे जिव्हे बाई गे तु जपे एक नाम । नामेविन बोलता । तेची कर्म नेम ॥३॥

गणेशनाथ म्हणे नाम तुझे सार । नामेविन बोलता तेची पाप थोर ॥४॥

७२९

सद्‌गुरुकडे पाहे । आपी विरोनी जाये ॥धृ॥

धरूनि देह गर्व सत्व । आणिकाचे पाहती । आत्मा समी भेटी नाही । अधोगती जाती ॥१॥

जगी जगन्नाथ । हेचि माझे हित । भक्तिभाव अंतरी नाही । कैसे पावती पंथ ॥२॥

सद्‌गुरुचे घरी निर्वैर आहे । गणेशनाथ म्हणे आता । हेचि सुखे ध्याये ॥३॥

७३०

तेची योगी झाले । मोक्षपदा गेले ॥धृ॥

करूनी भक्ती साधुनि मुक्ती । सदा सावधान ।

सद्‌गुरु पायावाचुनी कोठे । गोविना तो मन ॥१॥

ज्ञान ध्यान पाहुनि खूण । अखंड करी ध्यास ।

दया धर्म पूर्ण करी । सदा सावकाश ॥२॥

समदृष्टी तरीच भेटी होय स्वरूपाशी ।

सर्व एक पाहोनि सुख । दुजे नाही त्याशी ॥३॥

सर्व सरून आपी विरून । उरो नेदी काही ।

गणेशनाथ म्हणे गुरु । तैसे आम्हा देई ॥४॥

७३१

ऐसा होय काही । देहीच देव पाही ॥धृ॥

देहमदे भुलू नको । कळोनिया वाया ।

गेला काळ न येता आता । लाग सद्‌गुरु पाया ॥१॥

सांडी सर्व आस वेगी होय सावकाश ।

तोडुनि मायाजाळ । भक्ती करी का निजध्यास ॥२॥

सांडी भेद शोक जनी वनी देव एक ।

संत सेवा मनोभावे । करी होउनि रंक ॥३॥

सद्‌गुरु सुखे जागुनि मग । मग्न होउनि डोले ।

गणेशनाथ पाहोनिया । ब्रह्मसुख बोले ॥४॥

७३२

तेचि योगी जन । शुद्ध करी मन ॥धृ॥
ब्रह्मसुखे सुखी होउनि । सहज खेळ खेळे ।
अंतर शोधुन तोडुनि बंधन । निराकारी लोळे ॥१॥
सर्व कळा जाणे जिवन्मुक्त जेणे ।
आपण जगी असोनि नाही । जाणोनिया नेणे ॥२॥
माया मारी सर्व हरी । पाहोनी नाही उरी ।
अलख पलख लागेना तो । चढे ब्रह्मगिरी ॥३॥
जिवन्मुक्त पाहोनि आपण । न करी जामात ।
चरण पाहोनि सुखी झालो । म्हणे गणेशनाथ ॥४॥

७३३

तैसे काय जिणे । जिताची लाजिरवाणे ॥धृ॥
बोधी बोधुनि अंतर शोधुनि । मग काही बोले ।
धरूनि भ्रम नकळे वर्म । जन्म झाला फोल ॥१॥
देहबळे सबळ झाला । धनाकडे पाहे ।
पाप पुण्य विचारीना येमलोका जाय ॥२॥
ज्ञान ध्यान अभिमान । न सांडीच कदा ।
जाणुनि सकळ संता छळी । भोगितो आपदा ॥३॥
होउनि रंक पाहोनि एक । सम करी सेवा ।
गणेशनाथ म्हणे आता तोचि पुण्य ठेवा ॥४॥

७३४

विचारी का जीवा । पाहे पूर्व ठेवा ॥धृ॥
भजन पूजन साधन नाही । व्यर्थ जन्म गेला ।
माझे तुझे म्हणोनि व्यर्थ । काय लाभ झाला ॥१॥
विषय सुखा भुलोनिया । झाकू नको डोळे ।
यम अंती करिल जाच । कळल तये वेळे ॥२॥
नरदेही स्वामी भेटी । नको पाडु तुटी ।
संतसेवा मनोभावे । ब्रह्मसुख लुटी ॥३॥
काढुनि पडळ होउनि अढळ । ब्रम्ही केला ठाव ।
गणेशनाथ म्हणे जेथे । रूप नाही नाव ॥४॥

७३५

जेथे संतमेळा । ब्रह्मसुख सोहळा ॥धृ॥
संत भेटी होता गोष्टी । पुण्याच्या कोटी ।
अनुभवसुखे आनंद झाला । जिवा जीवन मिठी ॥१॥

संत सेवा घडे जीवा । तरीच होय हित ।
जिता जीवा जीवन्मुक्ती । ऐसे कृपावंत ॥२॥
तोडुनि भेदाभेद सुखे । करिताति सुखी ।
भ्रांति तोडुनि स्वरूपी जोडूनी । दाविती येकायेकी ॥३॥
गणेशनाथ सांगे मात । नकळे तुमचा अंत ।
भावे तुम्हा शरण आलो । जाणुनि कृपावंत ॥४॥

७३६

बहुत पुण्य गाठी । तरीच होय भेटी ॥
जयासाठी जपतप । थोर अनुष्ठान ।
असोनि देही आत्माराम । नकळे त्याची खूण ॥१॥
तोडुनि माया शोधन काया । शुद्ध होय मना ।
असोनि नाही सांगु काइ । धरिता न ये कोण्हा ॥२॥
पवन जैसा अंगा लागे । धरू जाता नाही ।
तैसा आहे देहामाजि । विचारोनी पाही ॥३॥
गणेशनाथ ऐक्य होउनि । सहजसुख बोले ।
सद्गुरूच्या पूर्ण बोधे । मग्न होउनि डोले ॥४॥

७३७

तोचि योगीराणा । उद्धरीतो जना ॥धृ॥
विश्व पाहे ब्रह्म डोळा । तया भेद नाही ।
पाहुनि धाउनि सहज राहे । सद्गुरुच्या पायी ॥१॥
जाणुनि नेणे आवरि मन । पाहे आपे आप ।
पाहे येका न कळे लोका । गुरुनाम जप ॥२॥
निःसंग होय शोधूनी पाहे । आत्म्याचे मुळ ।
प्रपंचाचा लेश नाही । जैसी स्फटिकशिळ ॥३॥
सर्व सरे स्वरूपी विरे । जिवन्मुक्त देही ।
गणेशनाथ म्हणे सत्य । मोक्ष त्याचे पायी ॥४॥

७३८

सांडी सर्व लाज । करी देवकाज ॥धृ॥
भिऊ नको आता । उघडा घाली माथा ।
लोक लाजेचे सवले । फेडुनि टाकी गुण गाता ॥१॥

लेऊनि अंजन तोडुनि बंधन । जालीसे मोकळी ।
एकाएकी निःसंग झाले । देखोनी वनमाळी ॥२॥

सांडुनि लुगडी होउनि उघडी । नाच महाद्वारी ।
जाणुनि गुज । सांडुनी दुजे । जाय ब्रह्मपुरी ॥३॥
भुलूनी जनी धरशील दोन्ही । नोळखशी धणी ।
गणेशनाथ म्हणे अंती । कामा न येती कोण्ही ॥४॥

७३९

पाहे तोची धणी । तारक जनी वनी ॥धृ॥
काजळ खोपा । करूनी लोका दाउनिया काय ।
घरधन्याची भेटी नाही । व्यर्थ वाया जाय ॥१॥
सांडुनि एक पाहुनी सुख । भुलू नको काही ।
मुळिच्या धण्यावाचुनि पहाता । थारा कोठे नाही ॥२॥
जाती-कुळ थोर माझे । धणी वरी गोत ।
माता-पिता सांडुनि सर्व । धण्याशी येकांत ॥३॥
सांडुनि आस सोसुन जाच । पायाकडे पाहु ।
गणेशनाथ म्हणे सुखे । नाम तुझे गाउ ॥४॥

७४०

तैसे करुनि काय । व्यर्थ जन्म जाय ॥धृ॥
पोटासाटी सांगे गोष्टी । भाव नाही मनी ।
घर ना देव ऐशेपरी । हारविली दोन्ही ॥१॥
देखिले नाही पाय । तवरी व्यर्थ दंभ काय ।
द्वैत धरूनि भजन करी । तेणे होईल काय ॥२॥
मान गोडी द्रव्य जोडी । तोवरी नाही सुख ।
पाहुनि जना भुले तोवरी । भोगी जन्म दुःख ॥३॥
पावन देह होउनि काय । जरी न घडे सेवा ।
गणेशनाथ म्हणे आता । तैसे नको देवा ॥४॥

७४१

चाल निरंजना । सुख होईल मना ॥धृ॥
देह गेह सांडोनिया । होय का उदास ।
आत्माराम पाहुनि डोळा । करी निजध्यास ॥१॥
स्त्रिया पुत्र धन मैत्र । सुखावरी मन ।
ऐश्यापरी भुलोनिया । गमाविले जिणे ॥२॥
तोडुनि दोन्ही निरंजनी । केला आम्ही ठाव ।
ब्रह्मसुखे सुखी होता । नाही दुजाभाव ॥३॥
पाहुनि धाउनि विरूनी गेलो । सद्गुरुचे पायी ।

गणेशनाथ म्हणे आता । दुसरे उरले नाही ॥४॥

७४२

पाहणे तेची पाहावे । सुखी होउनी राहावे ॥धृ॥
सांडुन सोस नाम घोष । करी प्रेमभावे ।
सांडुनी मुक्ती करूनि भक्ती । देवलोका जावे ॥१॥
दया धर्म जाणुनि वर्म । सदा सावधान ।
धरूनी ध्यान पाहुनि खूण । नाही येणे जाणे ॥२॥
गुरुसेवा तोचि ठेवा । सत्य जाण मना ।
होउनी अढळ जाणुनि सकळ । कळो नदी कोण्हा ॥३॥
संतमार्गे चाल वेगी । न करी आळस ।
गणेशनाथ म्हणे आता । करी निजध्यास ॥४॥

७४३

पाहे नरदेही । देवाविण नाही ॥धृ॥
धरूनी भाव पाहुनि देव । सदोदीत डोळा ।
असोनि देही न कळे तुज । जिवीचा जिव्हाळा ॥१॥
असुनी घरी फिरशी फेरी । चौऱ्यांशीचा जन्म ।
सांडुनि लोक जाणुनि येक । सद्‌गुरूशी नेम ॥२॥
धरूनी माया फिरशी वाया । व्यर्थ जाय काया ।
भक्तिभाव करूनि वेगी । जाय मुळिच्या ठाया ॥३॥
सांडुनि खोटे लाग वाटे । संत जेथे गेले ।
गणेशनाथ म्हणे सर्व । ब्रह्मसुखे धाले ॥४॥

७४४

योगियाते चिन्ह । सदा सावधान ॥धृ॥
लटके-झटके सांडी । वेगी शुद्‌ध सार मांडी ।
सद्‌गुरूच्या कृपे गिळु । अनंत ब्रह्मांडी ॥१॥
सांडी खटपट वेगी । मार्ग धरी नीट ।
पतंग जैसा उडी घाली । तैसा होऊनी धीट ॥२॥
मेरू ध्रुव अढळही । पाहे देवासही ।
तैसा आहे सर्व काही । आपणामध्ये पाही ॥३॥
सम सर्व जाणुनि मन । हरपुनी गेले ।
जन्म-मरण दोन्ही नाही । गणेशनाथ बोले ॥४॥

७४५

हरी गुण गाता । सांडी सर्व चिंता ॥धृ॥

पाहोनी सोय भिशिल काय । निजपंथ जाता ।
निर्भय होउनि चढे वेगी । ब्रह्मगिरी माथा ॥१॥
पाहोनि येका जाणुनी लोका । न करी जो मात ।
आपण जगी असोनी नाही । शेविला येकांत ॥२॥
भक्तिभावे शरण जावे । संत साधू जना ।
अंतरजीवन जाणोनिया । कळो नेदी कोण्हा ॥3॥
साधुसंत नूर जैसा । रणामाजी जाता ।
गणेशनाथ म्हणे देवा । तैसे नको आता ॥४॥

७४६

भुलू नको सुखा । जन्म जातो फुका ॥धृ॥
खाऊनी धावुनी लेवोनी काही । झाले नाही सुख ।
पाहुनि देव न धरी भाव । भोगी जन्म दुःख ॥१॥
दया धर्म थोर वर्म । जाणोनिया नेणे ।
धरूनी तर्क भोगी नर्क । सोडवील कोण ॥२॥
भाव भक्ती जेणे मुक्ती । न करिच कदा ।
प्रपंचाचा शोक वाहे । भोगितो आपदा ॥३॥
सांडुनि माया शोधूनी काया । राहे निजध्याशी ।
गणेशनाथ म्हणे तरिच । मोक्षपदा जाशी ॥४॥

७४७

नाच महाद्वारी । प्रेम सुखे पोरी ॥धृ॥
खेळशी तरी सईच खेळ । परमार्थाचे पारि ।
देहसुखा भुलशी तरी । होइ पाठमोरी ॥१॥
सांडी आस घाली कास । निर्भयचि पहाता ।
दिसे ते ते नाशिवंत । काय पहाशी आता ॥२॥
भाव तारुण्याचे व्यक्ती । दावी हावभाव ।
माझे तुझे करू नको । धण्यासवे माव ॥३॥
आदि अंती जिवासवे । न ये येथे कोण्ही ।
आत्मसुख जाणोनिया । रमे निरंजनी ॥४॥
खेळ तुझा सर्व । जाईल व्यर्थ वाया ।
गणेशनाथ म्हणे पाहे । मुळिचिया ठाया ॥५॥

७४८

दुवा चिंतु दुवा चिंतु । संत सभे दुवा चिंतु ॥
साधु जनाशि दुवा चिंतु । समस्ताशि दुवा चिंतु ॥१॥
माझे नाम प्राण पिंगळा । जाणे सर्वही कळा ॥
शकुन सांगू वेळोवेळा । जो जिव्हाळा जगाचा ॥२॥
अघटीत येके वेळे घडेल हो । पृथ्वी येकेवेळे मोडल हो ॥
आकाश येकेवेळे पडेल हो । मेरू येकेवेळे दडेल हो ॥३॥
ब्रहस्पती शुक्र भेटती दादो । सप्तही सागर आटती दादो ॥
चंद्र सूर्य लपती दादो । तीर्थे गंगा जाती दादो ॥३॥
हरपती वेद क्रिया धर्म रे । सकळही एक होईल ब्रह्म रे ॥
कोणा न कळे निजवर्म रे । निरंजन होईल नेम रे ॥५॥
शब्द पाहे निराकार रे । ब्रह्मा विष्णू जाती रुद्र रे ॥
अमृत जाईल क्षीरसागर रे । तेथे गणेशनाथ काय किंकर रे ॥६॥

७४९

कर्ता हर्ता सर्वेश्वर । तोचि बोलवी क्षर अक्षर ॥
सत्य असत्य हा विचार । निश्चय निर्धार ढळे ना ॥१॥
माता पिता रमती दादो । बहिणी भावा लाजती दादो ॥
ब्राह्मण गाई वधिती दादो । सर्व असत्य करिती दादो ॥२॥
ऐसा वारा सुटेल रे । पर्वत उडोनी जातील रे ॥
ऐसा मेघ वर्षल रे । समुद्र येके वेळे फुटतील रे ॥
देव-दानव बुडतील रे । नक्षत्रे ते झडतील रे ॥३॥
अठरा भार वनस्पती । काळत्रयी तेही जाती ।
सर्व जीव समाप्त होती । अवतार तेही गेले अंती ॥४॥
संत साधू योगीजन । सिद्ध साधक झाले पूर्ण ।
भक्त चिरंजीव जेणे । साधावे सर्व ते साधन ।
गणेशनाथ मागे दान । आपणची नाही घेईल कोण ॥५॥

हिंदी पदे

७५०

देखो अजब बनी हय । साचा साहब धनी हय ॥धृ॥
दो बूंदों का मौजी ना जो खासा तख्त बनाया ।
रंग बिरंग ऐसा देखो । अच्छा खेल दिखाया ॥१॥

काया गड हे दस दर्वाजे क्षमा ढाल चढ़ाई ।
अहं सोहं दसनाद बाजे अनुहत नौबत घाइ ॥२॥
गैबी तख्तपर साहेब बैठे दिल उसका प्रधान ।
गणेशनाथ कहे हम तो यहा के दो दीनके मेहमान ॥३॥

७५१

आप हुआ सारा । दुनियासे न्यारा ॥धृ॥
साच धरे खैरे वोच होते पीर । गुस्सा काट सिधी बाट दुनियासे हारे ॥१॥
नसिब खुले साही मिले ऐसा करो भाई । बस नाम एक अल्ला दुजा नहीं कोई ॥२॥
तो मिलेगा यार भाई खतरा करार । गणेशनाथ कहे पाये तेरा दीदार ॥३॥

७५२

गैबी बोले रे । गरुड़ खेले रे ॥धृ॥
अवलका एक साचा कर देख । एक हुवा अनेक ।
एकही खेल सबही दिखाया । अलग हेन न लेख ॥१॥
एकके दो तीन किये । पांचो के पंचतिस ।
पलखमे सब खेल बनाया । साचे साहेब ऐसे ॥२॥
चौदा तबक जमीन आसमान किया । चंद्र सूरज दो तारे ।
पवन पाणी सबही किया । खेल खेलकर न्यारे ॥३॥
अहं सोहं दशनाद बाजे नासगरो सब माया ।
कामिन कांचन प्यारी देखो । सबही जग भुलाया ॥४॥
आशा मनसा पांचो नागन । जहर बुरे कुल्यांया ।
बड़े बड़े मतवाले गुंडे । पलमें मार गिराया ॥५॥
काम क्रोध दो साप ल्याये । मद मत्सर तेजाब ।
बड़े-बड़े से डरते जिनको । हम तो कहे गरीब ॥६॥
मन पवनके पिटारेमे बहुत विद्या लाया ।
रंग बेरंग सबही देखो । ऐसा खेल दिखाया ॥७॥
परदेसी आज गैबी आया । अजब जनावर लाया ।
पावबिना वह चलता है रे । मुखबिन गुरु गुण गाया ॥८॥

मेहर खैरसे ईमान लाया । सब घट देखें साई ।
खतरा करार साचा बोले । गैबी हाक खुदाई ॥९॥
खिदमतबिन तो अजमत नहीं । बाजे झूठ पसारा ।
गणेशनाथ कहे गैबी देखो । सबमे भरपूर न्यारा ॥१०॥

आलम अल्लाका अल्लाका । नाम गुरु पीरों का ॥धृ॥
तन मन धन यह सबही । कोई नहीं किसका ॥१॥
तुमबिन बंदे सबही झूठे । हरदम नाम अल्लाका ॥२॥
इस दुनियासे सच मत माने । साचा नाम धणिका ॥३॥
गणेशनाथ कहे सुने हो साचा । साधु सो साईंका ॥४॥

७५४

सुन हो दिलभाई । यहां नहीं तेरा कोई ॥धृ॥
दुनियासे तु न कर सगाई । साहीसे नहीं कोई ॥१॥
नहीं काया नहीं माया । कहना एक इलाही ॥२॥
कहांसे आया कहां जाएगा । वहां सुरत लाई ॥३॥
तुम हम बासी हुंडदासी । गणेशनाथ लखलाइ ॥४॥

७५५

तुम्हारो भजन दे गोपाल । और कछु न मांगू दयाल ॥धृ॥
उधो नामा नारद गावे गुण । तैसे भजन दे गोपाल ॥१॥
शुकदेव सुदामा हरगुण गावे । नामदेव तुम्हारो दयाल ॥२॥
दास कबीरा रोहिदासा । मीराबाई गुण गावे ॥३॥
धना जाठ परिसा भागवत । जयदेव गुण गावे ॥४॥
दासी कुब्जा गावे विदुर । हरि गुण गावे सुमिर ॥५॥
जनज सावता साइ भाई । गुण गावे सेना नाई ॥६॥
दास हनुमान ध्रुवा गावे । गुण गावे सूरदासा ॥७॥
बलि बिभीषण गावे प्रल्हाद । रुक्मागद गुण गावे ॥८॥
गणेशनाथ कहे श्री गुरु देवा । जैसा पुंडलिक करे सेवा ॥९॥

७५६

भ्रमरा बास लिज्यो रे । बाजी छांड दीजो रे ॥धृ॥
दीन दुनिया दरिया वह परे । कमल लगे हर भात ॥
गुरूमुख उजाला साधु देखो । मुख अंधारी रात ॥१॥
कमल दलके उपर मूल है । उल्टे पातर फूल ॥
साधु हते सो ब्रह्मरस पाये । मूरख गये सब भूल ॥२॥
हिरा लाल पदार्थ पैदा । कंकर मानिक मोती ॥
गणेशनाथ कहे गुरु प्रसादे । पाये निर्मल ज्योति ॥३॥

७५७

पगके घुंघरू रुनझुन बाजे कानो कुंडल माला ।
नंदजी जब बाल खिलावे कोटी सूरज उजाला ॥१॥

जय जय बाला मदन गोपाला ॥धृ॥
उठे बैठे नाचे कूदे । अच्छा ख्याल दिखावे ।
कहत यशोदा पग पर वारू । और न मन को भावे ॥२॥
माता पिता को बंद छुडावे । असुर बहुत मारे ।
गणेशनाथ कहे ऐसा दाता । भगत जननको तारे ॥३॥

७५८

झूठा जग धंदा जग धंदा । भूला दिनका अंधा ॥धृ॥
हाथी घोड़े नौबत बाजे । अस्वार राजा बंदा ॥१॥
मेहरा मेहरी पुंगडेबाले । दिलका मैला गंदा ॥२॥
हक ना बोले हराम खावे । दोजक झूठा फंदा ॥३॥
गणेशनाथ कहे सुन हो यारों । ईमान सबसे ज्यादा ॥४॥

७५९

देखो दिलजामी दिलजाया । आलम अंत न पाया ॥धृ॥
मन हो मैला ज्योति उजारा । पिरबिन जनम गवाया ॥१॥
औजूद मौजूद आपे हजूर । ऐसा ईमान पाया ॥२॥
भिस्त और दोजख भरपूर न्यारा । पावनवाला पाया ॥३॥
गणेशनाथ कहे हुकुम धणिका । कम ज्यादा नहीं किया ॥४॥

आरत्या

७६०

आजीचा दिवस थोर आनंद झाला ।
उजळूनी पाच ज्योती माझा स्वामी ओवाळीला ॥धृ॥
उजळूनी पाच ज्योती आरती कनकाचे ताटी ।
काया ओवाळणी तुजशी प्रेमाची भेटी ॥१॥
कावल देवोनि कैसे देह पालटी ।
तुजशी भेटता स्वामी स्वानंद गोष्टी ॥२॥
गुजगोष्टी सांगता थोर आनंद चित्ती ।
चरणकमळ हृदय मुखी नामाची स्तुती ॥३॥
गणेशनाथ म्हणे माझी ऐके विनंती ।
तुजविण कोणी नाही मजला आणिक सांघाती ॥४॥

७६१

जय देव जय देव जय जी सद्गुरू ।
जिव शिव आतित तुझा नकळे निर्धारु ॥धृ॥

काया नाही तेथे कैची रे माया । वृक्ष नाही तेथे कैचे मग छाया ॥१॥
आद नाही तेथे कैचा अनाद । भेद नाही तेथे कैचा अभेद ।
गोप्य नाही तेथे कैचे प्रसिद्ध । ऐक्य नाही तेथे कैचा आनंद ॥२॥
शून्य नाही तेथे कैचा साकार । इच्छा नाही तेथे कैचा विस्तार ।
अपार नाही तेथे कैचा पैलपार । विश्व नाही तेथे कैचा ईश्वर ॥३॥
राम नाही तेथे कैचा आराम । ध्यान नाही तेथे कैचे निजधाम ।
गणेशनाथ नाही अवघे परब्रम्ह । सर्वार्थ सद्गुरु आरती निष्काम ॥४॥

७६२

सुंदरा रघुराया आरती ओवाळीन काया ।
स्फूर्ती मला दे अमृतवाणी गुणकीर्ती गाया ॥धृ॥
नवविधा भक्तीचे हाती नवरत्न ताट ।
निरंजनी ज्योती स्वये अंबर कोंदाटे ।
अक्षय आविनाश रूप हे भाविका भेटे ॥१॥
किरीट कुंडल मनोहर साजे पितांबर कासे ।
माळा मेखळा सुगंध अंगी चंदन सुवास ।
गंध अक्षता रूप हे पाहता सूर्यप्रकाश ॥२॥
आत्माराम सहजासनी बैसला देव ।
सत्य सीता जवळी उभा लक्ष्मण भाव ।
बिभीषण भरत हनुमंताशी चिरंजिव ठाव ॥३॥
चतुर्मुखे ब्रह्मा वानी सहस्रमुखे शेष ।
समस्त गर्जती जयजयकारे नामाचा घोष ।
गणेशनाथ पूर्ण केला गुरुचरणी वास ॥४॥

७६३

ओवाळा ओवाळा तारक सद्गुरु आरती ।
वेद शास्त्रे श्रुती वानिती पुराणे कीर्ती ॥धृ॥
प्रथम बिज ओमकार त्रिगुण त्रिविध जन ।
करुनिया अकर्ता सर्व दावी अभिमान ।
शरण दर्शन पूजन करिता मन होय उन्मन ॥१॥
निर्गुण निरंजन आत्मा अविनाश ज्योती ।
प्राण पंचकरणे केली महावाक्ये आरती ।
ब्रह्मा विष्णू रुद्र सकळ नाम गर्जती ॥२॥
देव दानव किन्नर मानव ऋषीगण गंधर्व ।
सिद्ध साधक भक्त योगी ध्याती गुरुदेव ।

करुणाकर वर गुरु हा देतो परब्रम्ही ठाव ॥३॥
सायुज्य मुक्तीचा हा दाता दुसरा पै नाही ।
तनु मन प्राणे मिठी निश्चय पाई ।
गणेशनाथा जन्म-मरण कल्पांती नाही ॥४॥

७६४

जय देव जय देव जय गुरु परब्रम्हा ।
निगमागम वर्णिती तुझ्या नामाचा महिमा ।
तारक तु सर्वांशी न कळेशी आम्हा ।
आरती ओवाळू अक्षय निजधामा ॥धृ॥
आरती भक्ती विरक्ती शांती मग प्राप्ती ।
गती युक्ती नलगे तेथे प्रेमाच्या ज्योती ।
प्रेमभावे प्रीती तोडोनिया भ्रांति।
विरक्ती मुक्ति तेथे देवाची प्राप्ति ॥१॥
अमर अपार तू अक्षय अविनाशी ।
अकुळ अचल अढळ तू न कळशि कोणाशी ।
आत्मा सर्वस्वे स्वयंप्रकाशी ।
तैसा चित्ती ध्याये गुरु हा गोरक्षी ॥२॥
सगुण नाही निर्गुण पूर्णत्वे पूर्ण ।
मन पवन व्यापक तू चैतन्य धन ।
ध्यान साधन पाहे हे तुझे चरण ।
गणेशनाथ म्हणे मी नाही आपण ॥३॥

७६५

जय देव जय देव जय वैद्यनाथा ।
सच्चिदानंदा गहना सानिध्य परमार्था ।
भुक्ती मुक्ती देतो मग सायुज्यता ।
मंगल आरती तुज शिव सुखस्वार्था ॥धृ॥
चित्त स्फूर्ती वैभव संपन्न हरवी ।
विकट निकट प्रकट निजरूप दावी ।
हरिहर वर कर देऊनी ऐक्य सुख पदवी ।
अचल अढळ अक्षय चरणा पै ठेवी ॥१॥
त्रिनयना वर्ष वहना विभूती उटी अंगी ।
चंद्रधर गंगावर दुःख सुख समभागी ।
विषहारी त्रिपुरारी त्रिपुरांतक जगी ।

त्रिशूळ डमरू प्रसन्नवदन निजयोगी ॥२॥
प्राण पंचात्मक ज्योतीच्या ज्योती ।
उजळील्या दस दिशा प्रकाशली दीप्ती ।
प्रभुराजा निजबिजा स्वयंतेजा आरती ।
गणेशनाथ बोले कैची मजमती ॥३॥

७६६

अरे आर्ते आरतिया सद्‌गुरुनाथा ।
आदि अंती तूची दाता । चरणावरी ठेविला माथा ।
शून्य निरशून्याहुनी परता । नांदतो स्वये सुख संता ।
अपरंपार वरदायक स्मरता । मुख्य प्राप्ती सायुज्यता ॥१॥
अरे पाही गुरुविण सार नाही । हरिहर लागती पायी ।
प्रल्हाद नारद तेही । संपूर्ण याची उपायि ।
सिद्‌ध साधक भक्त तेही । कृपेविण तरले नाही ।
विश्वासे हरिगुण गायी । कळीमळ हळहळ नासती जन्म ।
अढळ आत्मा देही ॥२॥
सर्वां वरिष्ठ मोक्षदानी । पाहता तुजविन नाही कोण्ही ।
तारक या जनी वनी । गण गंधर्व ऋषी मुनी ।
देव दानव मानव चरणी । च्यारि खाणी च्यारि वाणी ।
चौऱ्यांशी लक्ष योनी । गणेशनाथ वर कर मस्तकी देऊनी ।
अढळ सुखाची धणी ॥३॥ अरे अर्ते ॥

७६७

गुरुनाथ स्वामी थोर कृपाळू झाला ।
संत समागमे सर्व सुख आम्हाला ॥धृ॥
एकांतीची खूण साधु संत जाणती ।
उजळली काया फिटली माया भ्रांती ॥१॥
तोडुनि भ्रांती पडळ ब्रह्म दाविले दृष्टी ।
ब्रम्हा ब्रम्ह एकरूप हरूष पोटी ॥२॥
एकरूप पाहता तेथे दुसरे पै नाही ।
ब्रह्मादिका अगोचर हे सुख पाही ॥३॥
अंतर बाहीर पाहता आत्माराम तु एक ।
गणेशनाथ म्हणे माझी विनंती आईक ॥४॥

७६८

जय देवी जय देवी जय तुळजे माये ।

आरती ओवाळीतो आनंदमये ।
ज्योतीस ही ज्योती उजळावी काय ।
भावे तुझं विनविती कृपेने पाहे ॥धृ॥
पाहता तुझे पोटी सकळही सृष्टी ।
वेगळे काही नाही पाहता शेवटी ।
तारक तु सर्वांशी ब्रह्मांड कोटी ।
संताची साउली अमृत दृष्टी ॥१॥
चरणी सामुद्रिक पद्म झळाळ ।
तोडर गर्जे ब्रिदे वाकी करिती कल्लोळ ।
चरणी दानव दैत्य मर्दीयले सकळ ।
न कळे तुझी महिमा करणी आकळ ॥२॥
कासे पितांबर शोभे पिवळा ।
नवरत्नाचा दाब हिऱ्याच्या ज्वाला ।
नवरूंड मेखळा शोभे वनमाळा ।
कंठी येकावळी हार मुक्ताफळा ॥३॥
सुरंग वदन मुखी सुरंग तांबुळ ।
बत्तीसही सुढाळ शोभे मुक्ताफळ ।
आरत ते नयन विशाल तेजाळ ।
भाळी चंद्रसूर्य पूर्ण ते कळा ॥४॥
करणी मुद्रा शोभती ईश्वर ।
ब्रह्मादिक देव पूजिती सुरवर ।
त्राहे त्राहे माते दे अभयंकर ।
नकळे तुझा महिमा करणी अपार ॥५॥
शंख चक्र खर्ग खर्पर त्रिशूळ ।
धनुष्य बाणे करी दैत्या निर्मुळ ।
डमरू नादे गर्जे सर्वही मंडळ ।
ऐशी तु प्रतापे भक्ता कृपाळ ॥६॥
अमृत संजीवनी अमृत जिव्हाळा ।
योग्याची सतरावी तु जीवनकळा ।
अर्धमात्रा तु उन्मन सोहळा ।
गणेशनाथ म्हणे सहजाचा मेळा ॥७॥
७६९
जयदेव जयदेव जय ब्रह्मदेवा ।

आरती ओवाळीन तुज पुण्य ठेवा ॥धृ॥
वेद अधिष्ठान श्रुतीचे जीवन ।
पृथ्वी होय जाय करिता उद्धरण ।
संध्या गायत्री आचार पूर्ण ।
तिर्थे पावन होती सर्वही जन ॥१॥
मंत्र क्रिया धर्म सर्वही नियम ।
तुजपासुनी झाले आगम निगम ।
वार नक्षत्रे तिथी कुळधर्म ।
संवत्सर नवग्रह तोडी हा भ्रम ॥२॥
देवाची स्थापना तीर्थाचे मूळ ।
याग होम साधन तुजपासुनी सकळ ।
नाव रुप वर्ण सकळही मंडळ ।
खाणीवाणी मेरू केले अढळ ॥३॥
स्वर्ग मृत्यु पाताळ तुझा विस्तार ।
तुजपासुनी झाला अवघा साकार ।
देव देवपूजा श्रेष्ठ अपार ।
गणेशनाथ हृदयी धरी पद साचार ॥४॥

७७०

जयदेव जयदेव जय सद्गुरुमूर्ती ।
चरणावरी माथा वानिन गुणकीर्ती ॥धृ॥
संत साधुजन योगी ते पूर्ण ।
सिद्ध साधक भक्त ऋषी मुनिजन ।
तारक या सर्वांशी तुम्हाविण कोण ।
भावे शरण आलो द्या भक्तिदान ॥१॥
चरणा शरण पूजन वंदन दर्शन ।
सद्भावे सर्वांशी केले लोटांगण ।
किर्तन श्रवण स्मरण करिता अर्चन ।
आत्मनिवेदन मग कैचे मरण ॥२॥
जन्माचे शेवटी जाल्या या भेटी ।
दर्शनाचा लाभ पुण्याच्या कोटी ।
स्वर्गीच्या सुखाची करूनी पावटी ।
ब्रह्मसुख पाहता आनंद सृष्टी ॥३॥
संताहूनि श्रेष्ठ नाही त्रिभुवनी ।

नाम मात्रे तरती सकळही प्राणी ।
देवा आगोचर जयांची करणी ।
गणेशनाथ म्हणे ठाव द्यावा चरणी ॥४॥

७७१

जयदेव जयदेव जय जी सद्गुरु ।
भावे शरण आलो तु करुणाकरू ॥धृ॥
मोक्षाचा तु दाता जीवा उद्धारिता ।
सर्वांशि तारक तुझीचि सत्ता ।
नाही भिन्नाभिन्न आणिकही वार्ता ।
कृपाळा स्वामिया हरली भवचिंता ॥१॥
देवा देवपूजा मंत्राचे मुळ ।
देवाचे जीवन साक्षी तु सकळ ।
स्मरणे मात्र होती प्राणी अढळ ।
जिवन्मुक्त होती स्वानंद सोहळे ॥२॥
उपमा नाही जेथे निरुपम सख्य ।
पाहता सदोदित मग कैचे दुःख ।
निरसुनि भेदाभेद आत्मा तो एक ।
पाहता पाहणे गेले मग ब्रह्मसुख ॥३॥
सर्वां श्रेष्ठ गुरु प्रभु तो उदार ।
देव-दानव ऋषी पूजिती सुरवर ।
ब्रह्मादिका सकळा होय जयजयकार ।
गणेशनाथ म्हणे मज न कळे पार ॥४॥

७७२

वृंदावन सुंदर रूप मनोहर ।
मूळ शाखा पत्रे तुझा विस्तार ।
त्राहे त्राहे माते दे अभयंकर ।
आरती ओवाळीतो सुफल संसार ॥१॥
जय जयदेवी जय हो श्री तुळशी ।
आरती ओवाळीतो पुण्याच्या राशी ।
अपार महिमा तुझा नकळे कोण्हाशी ।
लक्ष्मी नारायण अखंड तुजपाशी ॥धृ॥
मूळ महेश्वर ब्रह्मा साकार ।
आपण विष्णू अवघा तुळसी निर्धारे ।

तेत्तिस कोटी देव तेथे सर्वत्र ।
दर्शन होता पावती अमरावती नगर ॥२॥
अतुल तुळशीदळ पक्व अढळ ।
तुका न ये देव सर्वही मंडळ ।
विश्वमाता तु तव भक्ता कृपाळ ।
दर्शन होता पावती मोक्ष तात्काळ ॥३॥
नित्य आरती भक्ती करिती जे प्राणी ।
देवाचे समान तीर्थाच्या खाणी ।
हर्षे निर्भर नाचे नामाचा ध्वनी ।
गणेशनाथ स्तुती करी सद्गुरुचरणी ॥४॥
७७३
जयदेव जयदेव जय सदाशिवा ।
आरती ओवाळीतो देवाआधिदेवा ।
जन्मोजन्मी द्यावी चरणाची सेवा ।
शरण आलो दीन उद्धारावे जीवा ॥धृ॥
शिव देव शिव भक्त शिव आदि अंत ।
शिवनाम जपता जिव ते शिव होत ।
साधनाच्या कोटी धर्म अगणित ।
तुझे निजरुप पाहाता पावन पतित ॥१॥
शिव ध्यान शिव साधन शिव जेथे मन ।
वेगळेपण नाही मग कैचे भिन्न ।
उघडोनी नेत्र पाहे शिव अवघा पूर्ण ।
त्याहुनी आणिक नाही दुसरे पै ध्यान ॥२॥
शिव चित्ती शिव ध्याती शिव सर्वही होती ।
ऐसे हे जाणोनी न धरावी भ्रांती ।
निजध्यासे निजवृत्ती करिता शिवभक्ती ।
शिव जोगी चिंतीता मोक्षाची प्राप्ती ॥३॥
शिवभावे शिव व्हावे शिव भवना जावे ।
न करावा आळस शिवनाम घ्यावे ।
गणेशनाथ म्हणे कृपेने त्वा पाहावे ।
आरती ओवाळीतो चित्ती त्वा राहावे ॥४॥
७७४

प्रेमनाथ विरचित संत गणेशनाथांची आरती

श्री नाथा जयनाथा जय जय जय नाथा ।
चरणावरी माथा ठेवुनी निजस्वार्था ॥धृ॥
नाना योनी फिरता बहु कष्टी झालो ।
नेणो कणवा पुण्ये मनुजन्मा आलो ।
माया ममता म्हणुनि मायाजाळि पडिलो ।
सहज संत समागमे तव नामी भरलो ॥१॥
नाम स्मरणमुळे गुरुपद पाहिलो।
पायी तटस्थ होऊनी निजपदी राहिलो ।
मी मी म्हणूनी बोली हे तव विसरलो ।
तुझे चरणी तल्लीन होऊनिया ठेलो ॥२॥
प्राण पंचक आरती घेऊनिया करी ।
अष्टसिद्धी नवनिधी तिष्ठती द्वारी ।
तेतीस कोटी देव जय जयकारी ।
नारद तुंबर गायन गर्जती अवसरी ॥३॥
सारस-उजनी निवासा श्रीगुरु परब्रह्मा ।
दर्शन स्पर्शन स्फुरण अखंड निजधामा ।
प्रेमनाथ आरती घेऊनिया प्रेमा ।
आनंद ओवाळीत निजसुख निजधामा ॥४॥

७७५

रामाची आरती

संसार सिंधू काया ही लंका ।
अहंकार रावण मारुनी देखा ।
निजमोक्षे राक्षस वदिली ताटीका ।
राम राज्य झाले सणसण के देखा ॥१॥
जय देव जय देव जय जय श्री रामा ।
चरणावरी माथा तारक तू आम्हा ॥धृ॥
आत्मा हा रघुराज सत्य ही सिता ।
बंधू लक्ष्मन कौशल्या माता ।
भरत शत्रुघ्न दशरथ पिता ।
सेवक हनुमंत विनवी रघुनाथा ॥२॥
मारुनी राक्षस सोडविले देव ।
शिळा उद्धारिल्या प्रताप बहावो ।

सदा सुखी केले सर्व ही देव ।
एक छत्री राज्य नाही संदेह ॥३॥
सर्वाघटी व्यापक तू आत्माराम ।
सद्गुरू कृपेने दाखविले वर्म ।
तारक नाम घेता हरला भवश्रम ।
गणेशनाथ म्हणे द्यावा निज प्रेम ॥४॥

७७६

मारुतीची आरती

वज्र देह पाहता वज्र कासोटा ।
वज्र पथे उटे चळचळ सुवाटा ।
सतरावी ती सीता प्रणव पराटा ।
लई लक्ष्ये लई लक्ष्ये प्रथम चौहाटा ॥१॥
जयदेव जयदेव जय जय हनुमंता ।
आरती ओवाळू श्रीराम दूता ॥धृ॥
तोडून अशोक वन करी समाधान ।
मुद्रिका देऊन सांगती खून ।
मारुनी आखिया माळी राक्षस सैन्य ।
जाळून काम लंका करी ब्रह्म यज्ञ ॥२॥
लागे लक्ष्मणा शक्ती शरीरि ।
परमार्थ पर्वत आणी द्रोणागिरी ।
आत्मसुख औषध घेऊन या करी ।
इतरापाड कोण संसारी ॥३॥
पवनसुत हनुमंत श्रेष्ठ भक्तास ।
देवाशी तारक झाला साक्षात ।
गणेशनाथ म्हणे घेऊनिया प्रित ।
निर्भय करी देवा हे मनोरथ ॥४॥

७७७

आरती तुळशीची

वृंदावनी सुंदर रूप मनोहर ।
मुळ व्यास पालव तुझा विस्तार ।
त्राहे त्राहे माते जोडोनिया कर ।
आरती ओवाळीता सुफल संसार ॥१॥
जय देवी जय देवी जय माय तुळशी ।

आरती ओवाळीता पुण्याच्या राशी ।
अपार महिमा तुझा न कळे कोण्हाशी ।
लक्ष्मी-नारायण अखंड तुजपाशी ॥धृ॥
मूळ महेश्वर ब्रह्मा साकार ।
व्यापक विष्णू अवघा तुझा विस्तार ।
तेहतीस कोटी देव प्राणी सर्वत्र ।
दर्शन होता पावती अमरावती नगर ॥२॥
आकळ तुळशीदळ पकवा अढळ ।
तुका नोहे देव सर्व ही मंडळ ।
दर्शन होता पावेल मोक्ष तात्काळ ॥३॥
नित्य आरती करितो भक्त जे प्राणी ।
देवा समान तीर्थाची खाणी ।
हर्षले गुरू भजनी नामाची ध्वनी ।
गणेशनाथ म्हणे सद्गुरूची करणी ॥४॥

७७८

नवनाथाची आरती

कळीमध्ये अवतार नव नारायणाचा ।
केलासे उद्धार अवघ्या जनाचा ।
दाविला मूळ मार्ग साबरी विद्येचा ।
अघटीत महिमा नकळे सिद्धाचा ॥
जय देव जय देव जय नवनाथा ।
आरती ओवाळू भावार्थी ओवाळू श्री गुरु दत्ता । जय नवनाथा ॥
मच्छा पासून झाले मच्छिंद्रनाथ ।
गोरक्ष जन्मले गौवरी भस्मात ।
जलींदर उत्पत्ति यज्ञ कुंडात ।
कानिफ पैदा गजकरणात ॥१॥ जय नवनाथा ॥
भिक्षेच्या पात्रात झाले भरतरी ।
रेवन तिरीचे रेवनाथ भारी ।
कृष्णाच्या ओंजळी कृष्णाच्या तरी ।
वडसिद्धी नागनाथ सर्पिन उदरी ॥२॥ जय नवनाथा ॥
चरणापासून झाले चरपटीनाथ ।
ग्रहाची उत्पत्ती श्री भागीरीत ।
गहिनी गोपीचंद अडबंगीनाथ ।

यापुढे चौऱ्यांशी सिद्धांच्या गती ॥३॥ जय नवनाथा ॥
कलि मध्ये नवनाथ प्रगट झाले ।
साबरी विद्या देऊन जग उद्धरिले ।
विद्याच्या प्रतापे सर्व जिंकले ।
गणेशनाथ म्हणे तुम्हा शरण आले ॥४॥

७७९

सद्गुरूनाथाची आरती

पंचप्राणाची उजळूनी आरती ।
ओवाळूनी आरती भावे ओवाळीता ।
प्रेमे ओवाळीता सुख झाले विश्रांती ॥१॥
ओवाळू आरती नाथा दयाळा ।
सद्गुरु नाथा दयाळा ।
गुरुमाय माऊली । गुरुमाय माऊली ।
सकळ जिविचा जिव्हाळा ॥धृ॥
करी घेऊन आरती । ओवाळीती नरनारी ।
पुष्पांचा वर्षाव नामाचा वर्षाव देव करिती अंबरी ।
तेहतीस कोटी जयजयकार बोलती । जयजयकार बोलती ।
तयांच्या दर्शना साधूच्या दर्शना । जन्म नाही मागुती ॥2॥
ओवाळू आरती तुझिया चरणा । देवा तुझीया चरणा ।
धन्य सद्गुरुराया नाथा । सद्गुरु नाथा दयाळा ।
विठ्ठल रखुमाई सावळचा विठ्ठल रखुमाई ॥३॥
गणेशनाथ म्हणे थोर आनंद झाला ।
दयाळांचा मेळा । कृपाळांचा मेळा ।
माझा सांभाळ केला ॥४॥

७८०

श्री संत सद्गुरू गणेशनाथ महाराजांची आरती

पांडुरंग धनी केला काळ देशो धडी नेला ।
वैकुंठी बैसोनिया । तोही ब्रह्माहूनी ठेला ।
आरती गणेशनाथा ॥
संता देखता हनुमंता । बोधराज पंढरीसी ।
बांधे बाशिंग माथा । आरती गणेशनाथा ॥धृ॥
उजनी पासोनिया । असे सारसे गाव ।
बांधीला मठ ऐसा । त्याचे सृष्टीवरी नाव ॥१॥

आरती गणेशनाथा ॥
संसार सारष्याचा । आवडली लिंग वाचा ।
बांधोनिया सर्व स्वेच्छा । ओवाळीती प्रेमपाशा ॥२॥
आरती गणेशनाथा ॥
संता देखता हनुमंता । बोधराज पंढरीसी ॥
बांधे बाशिंग माथा । आरती गणेशनाथा ॥
पावन देश भूमी तेथे वसती संत ।
विठ्ठलनाथ पुरे काही लागेना अंत ॥३॥
आरती गणेशनाथा ॥